747

Leigh Stanford

PREȚUL RĂZBUNĂRII

Colecția

ELSA

ALCRIS

Titlu original (eng.): Ice Princess

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
STANFORD, LEIGH
Prețul răzbunării / Leigh Stanford
Traducător: Anca Morărescu
București: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-580-367-4
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

LEIGH STANFORD

Prețul răzbunării

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
M-94

Vă recomandăm din colecția

"EL și EA":

722. FANTANA LEGAMINTELOR – *Renee Shann*
723. IUBIRE NEIMPARTASITA – *Magda Contino*
724. FLOAREA NEMURIRII – *Elizabeth Renier*
725. LACRIMI DE AUR – *Helen Carter*
726. CEL MAI ROMANTIC ORAS – *Mary Ann Gibbs*
727. CINE MA ASTEAPTA ACASA – *Rachel Heston*
728. BINECUVANTAREA ZEILOR – *Rosemary Simon*
729. SOPTINDU-LE STELELOR – *Hettie Grimstead*
730. INVITATIE CU SURPRIZE – *Mary Meredith*
731. POVESTEA PRINDE VIATA – *Lucy Wayne*
732. BANUIALA NEDREAPTA – *Jessica North*
733. ROCHIA DIN VIS – *Marianne Evans*
734. ACEA NOAPTE MAGICA – *Judy Gill*
735. TRIUMFUL ADEVARULUI – *Faye Morgan*

Capitolul 1

Sara stătea nemișcată la fereastră. Își simțea ochii mari, de culoarea smaraldului, arzând. Fiecare mușchi din corp o durea. Doar disciplina o mai făcea să rămână dreaptă. Fusese o noapte lungă și înfiorătoare, iar zorii zilei nu aduseseră nimic bun. Asistenta veghea lângă micuțul ei nepot și-i zâmbea.

Era un brunețel simpatic, cu ochi negri, cercetători, ușor încruntați. Nu moștenise nicio trăsătură de la Callie. Avea tenul măsliniu și temperament vulcanic. Acum, țipa. Era atât de nefericit! Oare avea vreo presimțire că mama lui nu mai trăia? Că murise? Sara se cutremură din nou gândindu-se la asta. Începu să se plimbe pe coridor, fără să se simtă sigură de picioarele ei.

Femeile nu mai mureau la naștere în zilele de azi. Sau cel

puțin, așa credea ea. Iar Callie nici măcar nu era o femeie, după părerea surorii sale. La optsprezece ani, încă mai era o adolescentă. O fată frumoasă și inteligentă, care avea tot viitorul la picioarele ei ... până în momentul când Damon Terzakis a apărut în viața ei și i-a furat toate astea. O cuprinse un fior.

– Domnișoară Hartwell...

Sunetul acestei voci o făcu să tresară. Începu să tremure ușor, în timp ce ridica privirea. El stătea la câțiva metri distanță de ea. Era un bărbat impunător, la care foarte puțini se încumetau să se uite. Măsura aproape doi metri și costumul închis la culoare îl făcea parcă să pară și mai serios decât era în realitate. Arăta ca o felină gata de atac, sub aspectul acesta pretențios al hainelor oficiale.

Sara rămase fără cuvinte când el îi întinse mâna bronzată.

– Te rog să-mi dai voie să-ți prezint cele mai sincere condoleanțe pentru moartea surorii tale, murmură el, cu voce joasă.

Tânăra se dădu un pas înapoi, gândindu-se cu repulsie la contactul fizic cu acest om.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Ai lăsat un mesaj urgent secretarei mele, îi reaminti el.

– Callie m-a pus să sun, dar n-am spus să vii tu, ci fratele tău.

– Damon e în Grecia, spuse Alex, privind-o cu ochi reci și

întunecoși, ca o noapte de iarnă. L-am informat deja de moartea surorii tale. E distrus.

Sara izbucni într-un râs isteric.

– Serios? întrebă ea, pe un ton zeflemitor.

– Aș dori să-mi văd nepotul, spuse bărbatul, ignorându-i ironia.

– Nu! aproape țipă Sara. Îl detesta pe Alex Terzakis mai mult ca pe oricine altcineva. Ura pentru el o măcinase luni întregi, dar acum nu va mai permite asta. Trebuia să răbufnească.

– N-ai niciun drept mai presus de mine...

– Drept? strigă Sara. Îmi vorbești mie de drepturi, după ce i-ai făcut Calliei? N-ai niciun drept asupra copilului ei. Niciunul! Mi se face rău când te aud spunând așa ceva!

– Acum, spui asta fiindcă ești îndurerată, remarcă el, calm.

Dar în ciuda tonului său, se enervase, iar Sara știa treaba asta. Când vorbea, o venă i se umfla pe gât, iar obrajii aveau o tentă purpurie. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească lui Alex Terzakis pe un asemenea ton. Era un om incredibil de bogat și foarte puternic. Toți supușii i se conformau, iar familia îi accepta toate deciziile. Cuvântul lui era lege și nu se aștepta vreodată ca cineva să i se opună. Era renumit pentru ferocitatea cu care își conducea afacerile și familia. Dar Sarei nu-i inspira frică. Ar fi renunțat la douăzeci de ani din viață ca să reușească să-i facă acestui bărbat la fel de mult rău cât îi

făcuse el surorii sale.

– Tu ai omorât-o...ai omorât-o fără milă! Sper că acum ești satisfăcut! îl acuză ea cu venin.

– Doamnișoară Hartwell, zise Alex, în timp ce o prindea de talie, când ea vru să se îndepărteze.

– Dă-mi drumul, nemernicule! șuieră ea.

– Dacă n-ai fi într-o situație atât de delicată emoțional, aș insista să primesc scuze. Dar nu e nici locul și nici momentul să te porți așa. Potolește-te, până nu-mi pierd răbdarea.

Sara începu să tremure, cu toate să era ținută strâns de mâna lui. Nu-și mai putu controla furia și îl plesni cu toată puterea peste fața cu privire arogantă. Bărbatul îi dădu drumul repede, ridicând o mână către obrazul acum înroșit.

– Să nu te mai apropii de mine! șuieră Sara, dându-se un pas înapoi. O înfiorase și pe ea gestul ei. Nu-și putea închipui cât de mânioasă fusese de apelase la un asemenea comportament. Nu fusese niciodată violentă și, chiar și în timpul copilăriei sale, își aminti că nu se certase sau nu se bătuse cu alți copii.

Îl mai privi o clipă, după care îi întoarse spatele și încercă să meargă cu calm până la ieșirea din spital. Era în stare de șoc. Nici nu știa unde vrea să ajungă. Callie murise, iar ea nu putea accepta asta. Nu încă. Părinții lor pieriseră într-un accident de mașină când Sara avea șaptesprezece ani. Rămăseseră fără niciun ban. Callie avea unsprezece ani pe

atunci.

– Ai grijă de Callie, îi șoptise cu greu Mary Hartwell, când se afla la terapie intensivă.

Din acel moment, Sara renunțase la școală și la orice dorință de a primi o educație bună și se concentrase asupra nevoilor surorii sale mai mici. O convinsese pe sora tatălui său, Gina, să le lase să stea cu ea. Cu Gina ca tutore, serviciile sociale i-au permis Sarei s-o lase să rămână alături de sora sa. Își luase slujbă ca picoliță. În fiecare zi când se întorcea de la muncă, gătea și făcea curat pentru Gina, care o considerase pe ea și pe sora ei ca pe niște guri de hrănit în plus și, prin urmare, se simțea îndatorată să-și asume tot salariul pe care-l câștiga Sara.

Imediat cum a împlinit optsprezece ani, Sara a găsit o altă locuință. A făcut tot ce i-a stat în putere ca să-i asigure Calliei un cămin sigur și iubitor. Făcuse din sora ei o prioritate. Drept urmare, Callie a înflorit în ochii ei. S-a transformat într-o fată frumoasă și inteligentă, cu picioare lungi și păr de un blond care te făcea să visezi la soarele Californiei. Era o fată isteață și Sara recunoștea fără modestie acest lucru, cu toate că nu i-a fost deloc ușor să-și țină surioara preocupată de învățat.

Astfel, a reușit s-o facă pe Callie să termine cu bine liceul și să meargă la universitate, să studieze limbi străine. Sara era la fel de mândră ca orice altă mamă. Își mai luase o slujbă cu jumătate de normă, seara, pentru ca sora ei să nu se simtă

strâmtorată cu banii. Totul mergea bine până când Demon Terzakis a intrat în viața ei.

– Am cunoscut un grec cu adevărat fermecător! îi spusese Callie la un moment dat, când o sunase de la universitate. E incredibil de frumos și de bogat și e nebun după mine...

– Sună prea frumos ca să fie adevărat, murmurase Sara, precaută.

Băieții cu care ieșise Callie, intraseră și ieșiseră din viața ei fără ca tânăra să le acorde mare atenție. Era o fată fermecătoare și atrăgea mereu atenția sexului masculin, dar nu dorea niciodată o relație stabilă.

– O să-l aduc în curând să-l cunoști, promisese Callie.

Dar trecuseră câteva săptămâni până se ținuse de cuvânt. Demon era un bărbat de douăzeci și cinci de ani, cu o frumusețe și o prezență de spirit fermecătoare. Ochii de un cafeniu sclipitor urmăreau fiecare mișcare a Calliei. Îi vorbise Sarei cu multă deferență și curtoazie, considerând-o mai degrabă mama decât sora tinerei cu care se întâlnea. Până la sfârșitul vizitei, Sara se simțea ca o femeie de vârstă mijlocie.

Demon spusese la un moment dat că intențiile lui erau foarte serioase.

– Îți iubesc sora foarte mult și aș vrea să mă căsătoresc cu ea, rostise el, luând-o de mână pe Callie.

În spatele zâmbetului afișat, Sara era consternată. O considera pe Callie mult prea tânără pentru un astfel de

angajament. Se temuse că sora ei avea să-și abandoneze studiile, sau, mai mult, că o căsătorie o va face să renunțe la ideea de a-și construi o carieră. Dar Sara era o tânără prea sensibilă ca să-și dea pe față sentimentele. Știa că dacă se va opune, sora ei se va răzvrăti. Avea o fire rebelă și era foarte încăpățânată. Doar cu vorbe frumoase putea s-o facă să o asculte.

– Bineînțeles, mai adăugase Damon, căsătoria se va întâmpla cândva, în viitor.

Sara îl răsplătise cu un zâmbet recunoscător.

– Cred că e un lucru foarte sensibil din partea ta, spusese ea. Până la urmă, aveți tot timpul în fața voastră.

– Oh, nu mai vorbi prostii! izbucnise Callie, retrăgându-și mâna din cea a lui Damon.

– Dar am discutat deja despre asta, draga mea, spusese tânărul, apoi, privind-o pe Sara, adăugase: dragostea noastră trebuie să reziste testului timpului, dacă vreau ca fratele meu să-și dea consimțământul pentru această căsnicie.

– Fratele tău trebuie să-și dea consimțământul? repetase, cu voce joasă, Sara.

– Familiile grecești funcționează pe baza unei ierarhii riguroase, intervenise Callie ca s-o lămurească. La conducerea fiecărei familii se află cel mai puternic bărbat. Tatăl lui Damon este mort, iar fratele său, Alex, e cel care conduce tribul Terzakis.

Damon se îmbujoră ușor și o privi pe Callie cu oarecare reproș.

– Callie, nu cred că e cazul să-l ironizezi pe fratele lui Damon, o mustrase Sara pe fată, când pregăteau cina în bucătăria lor mică. Sau familia lui. Cred că l-ai făcut să se simtă jenat.

– Prostii! pufnise fata. E un bărbat în toată firea, cu o slujbă bună. Dar când începe să vorbească despre Alex, parcă e un băiețel. Alex face...Alex drege...Ai putea crede că e Dumnezeul lui.

– Damon este grec, îi spusese atunci Sara. Cultura și educația lui diferă mult de a ta. Callie, dacă-l iubești cu adevărat, treci peste toate astea.

Sara reveni cu gândurile în prezent. Se așezase pe o bancă dintr-un parc singuratic de lângă spital, și, cu capul în palme, se gândea că trecuseră doar câteva luni de când Damon îi spusese lucrurile astea. Cât se bucurase atunci că băiatul nu se grăbea să i-o ia pe Callie!

În următoarele zile, după ce sora ei i-l prezentase, îl văzuse la televizor pe Alex Terzakis, urmărit de ziariștii care doreau să smulgă declarații privitoare la achiziționarea unei noi companii din New York. În ziua următoare, Sara cumpărase ziarele și aflase mai multe informații despre acest bărbat. Pe seară, își sună sora și o rugă să vină acasă pentru o noapte.

Fata veni, fără prea mare entuziasm, iar Sara, de cum o

văzu, zise:

– Ai zis că Damon conduce hotelul familiei din Oxford. Dar ceea ce nu mi-ai spus, e faptul că această familie e miliardară!

– Alex e miliardar, spusese Callie cu răceală în glas. Damon primește doar bani de buzunar.

– Dar am crezut că familia lui se ocupă cu hotelurile...

Callie izbucnise în râs.

– Sara, ce prostuță ești! Tu nu citești niciodată rubrica de afaceri din ziare? Familia lui Damon deține o linie de ambarcațiuni maritime, un lanț internațional de hoteluri, companii de construcții și de consultanță...orice vrei, ei dețin totul!

Sara se simțea luată prin surprindere. Habar n-avea că sora ei iese cu un băiat atât de bogat. Dar Damon părea să nu conștientizeze diferența dintre el și Callie. În seara în care o vizitase pe Sara, nu păruse deloc deranjat de casa lor umilă. Își aminti și faptul că sora ei pomenise de slujba de secretară a ei, dar nu insistase prea mult asupra acestui subiect.

De fapt, Sara nu era nici pe departe secretară. Era doar o simplă funționară într-un birou al unei firme necunoscute, de unde nu putuse avansa din cauza celor două slujbe zilnice, care nu-i lăsau timp pentru a urma cursuri de specializare. Petrecuse sute de seri în ultimii șapte ani făcând pe chelnerița și prestând servicii de curățenie, ca să redreseze bugetul strâmtorat.

Încercase să nu se simtă jenată când Callie o rugase, înainte de a i-l prezenta pe Damon, să nu amintească despre slujbele ei, pe care le considera istovitoare și umilitoare. Așa că Sara, deși fusese rănită în propriul orgoliu, îi acceptase cu tristețe decizia. Callie își dorise dintotdeauna să ajungă cineva și se simțise foarte dezamăgită când își dăduse seama că pe băncile facultății trebuie să concureze cu studenți veniți dintr-un alt mediu decât al ei. Nu dorise niciodată ca cineva să afle că hainele ieftine, dar la modă pe care le purta, proveneau din salariul modest al surorii sale, care câștiga bani frecând podele. Și acum, Callie a ei era moartă. Nu-și putuse imagina vreodată viața fără ea. Fără sora ei cea temperamentală și îndărătnică. Callie se născuse când ea avea șase ani. Sara fusese un copil singuratic și liniștit, care își încântase părinții nearătând nicio urmă de gelozie față de surioara ei mai mică. Ea fusese cea care-i citise povești Calliei, înainte de culcare, care o ridicase atunci când aceasta căzuse, care o învățase poezii și cântece înainte ca fetița să înceapă școala și care o ajutase mai apoi la teme. Cu doi părinți care lucrau zi lumină, Sara a trebuit să-i țină locul mamei sale atunci când aceasta era prea obosită sau ocupată ca să mai aibă grijă și de surioara ei.

– Domnișoară Hartwell!

Tânăra ridică privirea și observă, surprinsă, că aproape de ea stătea Alex Terzakis, cu o figură rece și un aer impenetrabil.

– Dă-mi voie să te duc acasă, spuse el, cu voce joasă.

Sara izbucni într-un râs isteric. Simțise că dacă n-avea să facă asta, va exploda de mânie. Apoi își acoperi fața cu palmele și se întrebă, cu mâhnire, ce mai voia acest bărbat de la ea. De ce n-o lăsa în pace?

Trecuseră doar câteva ore de când echipa de medici încercase să-i readucă sora la viață. Se petrecuse totul atât de repede, iar ei încercaseră atât de mult să n-o piardă...Dar Callie, cândva lidera echipei de atletism a școlii, murise acum de infarct, cu câteva zile înainte de ziua ei de naștere.

După toate astea, Sara fusese îngrozită de ceea ce aflase de la ginecologul ei. Imediat după ce rămăsese însărcinată, Callie făcuse câteva analize de rutină și descoperise că inima ei era slăbită. I se sugerase să facă avort, dar ea refuzase cu încăpățânare. Surorii sale nu-i spusese nimic din toate astea. Bineînțeles că și ea fusese surprinsă de frecvența cu care sora ei mergea la medic înainte de a naște, dar nu-și imaginase că ceva ar fi în neregulă.

– Callie era hotărâtă să nască acest copil, îi spusese medicul ei Sarei. Asta a fost alegerea ei. Poate nu v-a spus nimic despre ea ca să nu încercați să-i schimbați părerea.

– Ei bine, domnișoară Hartwell? întrebă Alex, nerăbdător, întrerupându-i șirul amintirilor.

Oh, Doamne, fă-l să plece și să mă lase singură, își zise Sara încrucișându-și brațele în jurul stomacului.

– Nu te pot lăsa aici în starea asta! Aș vrea să te duc acasă,

să te știu în siguranță, continuă el, în ciuda faptului că nu primea niciun răspuns.

– Ipocritule! izbucni ea. N-ai lăsat-o să se mărite cu fratele tău, dar abia aștepți s-o îngropi!

– N-am de gând să rămân aici pentru a fi insultat, scrâșni el printre dinți.

– Atunci, știi ce să faci ca să rezolvi treaba asta, nu-i așa? Îl privi cu dispreț, după care adăugă: dispari!

– Dacă n-ai fi femeie...zise el printre dinți, strângând pumnii. Se făcuse palid de furie și de frustrare.

– Ai fi mort, acum, continuă Sara, în locul lui. Dacă aș fi bărbat, te-aș omorî pentru ceea ce i-ai făcut Calliei acum cinci luni, în biroul tău dichisit!

– În asemenea circumstanțe, tot ce-mi doresc e să-ți ofer sprijinul meu. Cu toții suferim de pe urma acestei pierderi...

Nu mai spuse nimic. Se întoarse și plecă. În urma lui, Sara se văzu singură și pusă în fața unei mari dureri, aceea de a-și fi pierdut sora pentru totdeauna...Nu plânsese deloc. Avea ochii uscați și sufletul gol. Dar acum, durerea sfâșietoare a doliului puse stăpânire pe ea și izbucni în hohote de plâns. Ce bine că se întâmplase asta exact după plecarea lui Alex. N-ar fi dorit să se umilească în fața lui...

***

– N-o să ghicești niciodată cine a intrat, spuse Gina Sarei, imediat după ce se termină ceremonia de înmormântare. Sunt ei, nu-i așa? Cine altcineva să fie?

– Șșt, spuse Sara, supărată, când slujba fu sfârșită de o rugăciune rostită de preot.

Se uită totuși în direcția indicată de Gina și-i zări pe Alex și Damon Terzakis. Se albi de furie și supărare. Pentru ea, prezența lot reprezenta o întinare adusă memoriei surorii sale. Cum îndrăzneau să vină aici să prezinte condoleanțe, când timp de cinci luni i-au făcut viața surorii sale un adevărat iad? Cum îndrăzneau să facă una ca asta? Damon studia podeaua. Era mai slab și părea parcă mai în vârstă decât și-l amintea.

– Un gest decent din partea lor, murmură Gina, în colțul buzelor. Apoi, privind-o pe Sara, zise: ținând cont de starea în care ești tu...

Privirea de gheață pe care i-o aruncă Sara o făcu însă să nu mai continue.

Oamenii înepură să-și ia la revedere și să plece. Majoritatea erau tineri, colegii Calliei de la liceu. De la facultate nu venise nimeni, pentru că fata renunțase la studii cu câteva luni înainte să nască și rupsese legătura cu toți prietenii ei. Fără să spună ce are de gând să facă, Gina plecă de lângă Sara și se apropie de frații Terzakis.

Tânăra, înfuriată, ieși cu preotul și o așteptă afară, la

mașină.

Se uită cu greață la limuzina cu geamuri fumurii care aștepta în fața bisericii. Ea abia își putuse permite un dric. Dar își repetă că lucrurile astea nu erau deloc importante. De acum, trebuia să economisească fiecare bănuț pentru nepotul ei.

– O să-l numesc Nikos, după tatăl lui Damon, o anunțase veselă Callie, cu câteva luni în urmă, după ce aflase, în urma unei ecografii, sexul copilului.

Își dorise foarte mult să afle dacă va naște un băiețel sau o fetiță și fusese foate fericită când aflase că bebelușul va fi de sex masculin.

– Damon nu va rezista să stea mult plecat de acasă, spunea ea, mângâindu-și pântecul. Nu departe de copilul lui.

Sara era uimită de forța cu care lupta sora ei să se convingă că tatăl copilului care o abandonase în timpul sarcinii, se va mai întoarce la ea. După tot ce se întâmplase, se mira cum Callie mai putea spera la una ca asta. Dar nu voia ca ea să fie cea care o trezește la realitate. Voia să-i spună ceea ce credea abia după ce avea să nască. Și-i era frică de acel moment, când biata ei surioară va fi nevoită să audă întregul adevăr. Așteptase în zadar ca tatăl copilului să apară. Damon era un păpălău care se afla încă sub conducerea fratelui său, iar amenințarea cu dezmoștenirea și părăsirea locuinței îl speriase atât de mult, încât fusese nevoit să renunțe la Callie

și la copilul pe care aceasta îl aștepta de la el.

Gina veni spre ea și intră în mașină.

– De ce ai vorbit cu ei? întrebă Sara, îndurerată.

– Pentru că tu te porți prostește! îi spuse femeia. Dacă vrei să păstrezi copilul, ar trebui să-ți schimbi atitudinea. Înghite-ți mândria și fă-i să vă păstreze pe amândoi.

– Mai bine aș muri!

– E tatăl lui Nicky, nu? De ce să nu suporte el cheltuielile? Pun pariu pe orice că ar plăti o avere ca să nu se afle de asta în presă.

– Gina...începu Sara, uimită de calculele femeii mai în vârstă.

– Va trebui să fii realistă, draga mea, continuă femeia. Tu îl vrei pe micuțul Nicky și părerea mea e că ești nebună. Așa că te sfătuiesc să-l păstrezi și să-l crești, și să-i faci să-ți plătească cu vârf și îndesat toate astea.

– Nu vreau nimic de la ei!

– Dacă nu vrei să le iei banii, va trebui să lucrezi. Iar Protecția Copilului va fi de partea lui Damon.

– N-o să iau nimic de la ei. Niciodată!

– Callie ar fi dorit ce e mai bun pentru fiul ei și cred că ar fi timpul să te gândești că sora ta a știut de la început ce face.

– Ce vrei să spui cu asta? Sara își privi uimită mătușa cu reproș.

– După părerea mea, copilul ăsta n-a fost făcut

întâmplător. Callie era o fată foarte precaută. Îl iubea pe băiatul ăsta și în momentul în care a văzut că lucrurile nu mai merg atât de bine între ei, a rămas însărcinată. Femeile folosesc asta pentru a ademeni bărbații, draga mea. Iar adolescentele sunt cele mai înfocate fane ale acestei metode. Din păcate, sora ta a calculat greșit totul.

– Nu cred una ca asta, spuse Sara, încercând să rămână calmă. Callie n-a încercat să-i întindă o cursă lui Damon. El deja o ceruse în căsătorie, îi cumpărase un inel de logodnă...

– Vorbe în vânt, i-o tăie femeia. Unde a fost când a aflat că era însărcinată? A plecat în Grecia și ea nu l-a mai văzut de atunci. Nici măcar n-a răspuns scrisorilor ei. Șobolanul! L-aș omorî dacă n-ar fi la mijloc micul Nicky. După o scurtă pauză, adăugă: nu știu ce crezi tu, dar eu mi-aș face puțin de cap cu fratele lui mai mare. Trebuie să recunoaștem că arată extraordinar. Parcă e un zeu, afurisitul!

Sara nu era obișnuită cu acest comportament al femeii și o privi cu gura căscată. Niciodată n-o mai auzise vorbind așa.

Gina se îmbujoră ușor.

– Oh, ce vrei? Am fost o dată în Grecia și am văzut statuia asta...cum îi spunea? Oh, nu contează! Spun doar prostii!

O vecină rămăsese cu Nicky, în timpul înmormântării. După ce se terminase totul, Sara merse să-l ia. Băiețelul dormea liniștit în coșulețul lui. Abia cu o zi înainte fusese scos din spital. Când îl privi din nou, ochii i se umpură de lacrimi.

În ultimele ore, uitase să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru darul pe care i-l făcuse. O făcea să se simtă din nou utilă și lucrul ăsta îi dădea multă putere.

Gina o aștepta afară, în grădină.

– Dacă iei copilul ăsta în grija ta, n-o să mai ai timp pentru tine. Nu te-ai sacrificat destul pentru Callie?

– Ce tot spui acolo?

– Ai douăzeci și patru de ani și se pare că vei rămâne fată bătrână toată viața. Femeia îi privi chipul curat, fără machiaj, părul de un blond-argintiu, răvășit, și costumul modest, închis la culoare și destul de uzat. Tu nu-ți dorești să ai un bărbat lângă tine?

Sara râse ușor, jenată. Nu-i plăceau deloc momentele în care Gina începea să-i vorbească despre bărbați, ca și cum aceștia erau începutul, mijlocul și sfârșitul vieții unei femei. Era pur și simplu o fată care nu atrăgea cu nimic sexul opus. Ca adolescentă, fusese timidă și studioasă. Iar ca adult, n-a avut nici timpul și nici prilejul de a se ocupa de relații. Bineînțeles, au existat bărbați, colegi de muncă, ce o invitaseră în oraș și cu care ieșise ocazional, bărbați care nu-i doreau compania, ci doar o noapte de amor. Ăsta era singurul motiv pentru care persoanele de sex masculin se apropiau de ea. Probabil considerau că se va simți măgulită pentru atenția pe care i-o acordau și-i va răsplăti în acest fel.

– Sara!

Sara clipi repede și reveni în prezent. Femeia puse o mână pe umărul tinerei.

– I-am invitat pe Alex și pe Damon acasă.

– Ce-ai făcut?

– Ei bine, cineva trebuia s-o facă. Te-ai purtat de parcă nici nu erau acolo!

– Dacă-i lași să intre în casă, eu o să plec, o amenință ea.

– Sara, ce s-a întâmplat cu tine în ultimele luni? Te porți de parcă cineva a pus stăpânire pe mintea ta.

– Nu e nimic cu mine.

– Erai o fată atât de drăguță și de liniștită, dar te-ai schimbat de când Callie ți-a spus că e însărcinată. Știu că ai iubit-o mult și îmi închipui ce poți simți...

– Nu poți! i-o tăie ea.

– Băiatul ăla vrea să-l vadă pe micuțul Nicky.

– Dacă Damon vrea să-și vadă copilul, va trebui să obțină un mandat pentru asta. O să mă lupt în tribunal, pentru el.

– Bine, dar vine acasă!

– Să vină! Am eu grijă de ei!

Cele două femei intrară în casă și, la câteva minute, se auzi soneria. Gina o privi pe Sara, după care plecă în bucătărie. Tânăra trase aer în piept și deschise ușa. Alex Terzakis stătea singur în fața ei. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Sara și-ar fi dorit să fi purtat tocuri, ca să nu se mai simtă atât de insignifiantă când bărbatul, cu statura lui impunătoare, o

privea ca pe o muscă.

– Nu te-am invitat aici. Să știi că nu ești binevenit.

Alex împinse ușa cu putere și o dădu de perete. Violența cu care făcu asta o sperie și o făcu să se îndepărteze din calea lui. Bărbatul intră și închise ușa în urma lui.

– Acum vom vorbi, spuse el, calm, cu un soi de satisfacție în glas.

Sara observă că palma pe care i-o trăsese cu o zi în urmă îi lăsase o urmă care se mai observa și acum. Ce păcat că nu era bărbat, altfel i-ar fi învinețit și ochiul. Inima începu să-i bată cu putere. Știa că nu-l poate goni din casă, așa că îl conduse în sufragerie.

– Nu știu despre ce am putea vorbi, domnule Terzakis. Unde e șobolanul?

– Șobolanul? o scrută el cu ochii.

– Fratele pămpălău, specifică Sara.

– Ești cea mai înveninată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. N-am mai auzit ceva atât de îngrozitor.

Sara râse. Nu și-l închipuia așa pe Alex. Callie îi povestise câte ceva despre el, și înțelesese că era un bărbat care se purta peste tot cu răceală. Atunci, de ce în preajma ei era ca un vulcan gata să erupă?

– Doamne Sfinte! spuse el, apropiindu-se de ea. N-ai niciun sentiment mai bun?

– La fel de multe ca atunci când mi-ai spus în față, acum

cinci luni de zile, că sora mea e o șarlatană.

– N-am spus chiar asta.

– Mi-ai spus că a umblat după banii lui și că vrea să-i întindă o cursă. Spune-mi care e diferența.

– Nu credeam că e însărcinată.

– Vreau să pleci. N-ai nimic de făcut în casa asta.

Dar bărbatul nu se mișcă.

– Fratele meu e prea rușinat ca să te privească în față.

Într-un fel ciudat, Sara simțea plăcere din această conversație, fiindcă era clar că lui Alex Terzakis nu-i era ușor să vorbească despre asta. Fratele mai mic era un pămpălău, iar lucrul ăsta îl ofensa pe el. Era o chestiune de onoare! Alex era forțat să vorbească cu o femeie pe care o disprețuia, despre o situație complicată. Era clar că venise să-i cumpere tăcerea.

Poate se temea că ea avea să vorbească în ziare. El era un bărbat rezervat, căruia nu-i plăcea deloc publicitatea. Iar povestea asta era demnă de un scandal. Un băiețel bogat și răsfățat lăsase gravidă o fată pe care o părăsise după ce obținuse ce dorise de la ea. Și era aceeași adolescentă care fusese amenințată de familia lui, de avocați, de toate persoanele influente, să uite de numele Terzakis.

Sara își simți ochii plini de lacrimi. Era dureros să știe că sora ei îl iubise pe acel tânăr până în ultima clipă a vieții sale.

– Dacă Damon ar putea s-o aducă cumva la viață, ar face-o. Dar nu poate. Vrea însă să-i ofere fiului său viața pentru care

s-a născut s-o trăiască.

Sara îngheță.

– Să-i dea viața? întrebă ea blocată. Ce-ai spus?

– Firește că Damon vrea să-și crească copilul în casa lui, acolo unde îi este locul, spuse bărbatul calm, cu răceală în glas.

Capitolul 2

Sarei îi trebuiră câteva secunde ca să-și revină după ceea ce auzise. Clanul Terzakis îl voia pe Nicky! Doreau copilul Calliei. Ar fi vrut ca Alex să glumească. Să-i spună deodată că nu vorbea serios. Dar, bineînțeles, nu se întâmplă așa.

Bărbatul consideră tăcerea ei ca pe o încurajare de a continua. O studie câteva clipe așa cum o pisică studiază un șoarece.

– Damon adoră copiii, iar Nikos va fi foarte iubit.

– Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile ... admise Sara, începând să tremure ușor. Nu l-ai lăsat pe fratele tău s-o ia de soție pe Callie și acum ceri copilul ei? El a părăsit-o pur și simplu, fără să-i mai răspundă la scrisori, dându-ți ție voie s-o insulți și s-o umilești. A lăsat-o să treacă singură printr-o sarcină grea ... și acum vii aici și-mi spui că vrea să-i ia copilul?

În timp ce spunea toate astea, vocea ei se ridica la fiecare cuvânt rostit.

– Indiferent de ceea ce simți pentru fratele meu, la urma urmei este tatăl copilului surorii tale, spuse Alex, răspicat.

– Nu-mi vine să cred că accepți una ca asta...

– Damon a moștenit o grupă rară de sânge de la mama noastră și am aflat că băiețelul are aceeași grupă, zise el, lăsând să se înțeleagă faptul că analizase toate posibilitățile înainte de a accepta ca fiul fratelui său să locuiască cu ei. Șansele ca acest lucru să se întâmple din coincidență sunt una la un milion.

– Și bănuiesc că încă mai cauți, spuse oripilată Sara.

– N-am de gând să mă cert cu tine, domnișoară Hartwell. Am venit doar de dragul copilului și ca să negociez din partea fratelui meu.

– Să negociezi? întrebă Sara, cu o grimasă pe față.

– Atunci, să conciliez? întrebă el, cu răceală. Uite ce e, trecutul nu poate fi schimbat. Trebuie să ne gândim la viitorul nepotului meu.

– Viitorul lui Niky este lângă mine! i-o tăie ea.

– Nu mă îndoiesc că vrei să crești prețul, din moment ce-l disprețuiești pe tatăl copilului.

– Prețul? șopti ea.

– Oricât...spune și-ți voi da, murmură bărbatul, așteptând marea confirmare.

Sara era atât de surprinsă de reacția lui încât, într-un prim moment, nu spuse nimic.

– Mi-l dai pe Nickos în liniște și, în schimb ... eu îți voi da orice dorești. Gândește-te la asta! O să-ți dau orice vrei. Sunt sigur că vrei o viață mai bună. Până la urmă, n-ai dus-o atât de bine cu sora ta. Câți ani ai? Treizeci? Treizeci și unu?

Uimită, Sara se dădu un pas înapoi, încordându-se. Dumnezeule! Chiar arăta atât de matură?

– Ai putea să faci ceva cu viața ta, continuă Alex Terzakis cu nerușinare. Nu e chiar atât de târziu. Banii pot cumpăra frumusețea. Cu oameni care se pricep la asta, ai putea deveni chiar atrăgătoare...

– Nu mai spune ... începu Sara, privindu-l cu ură.

– Lumea ar putea fi la picioarele tale. Ai putea călători, poate ți-ai găsi și un soț.

Sara trase aer în piept. Era clar cum o vedea acest Alex: ca pe o femeie disperată după un bărbat, o femeie care nu mai aștepta multe de la viață. Oh, era un om imposibil. Dacă sora ei îl numise "un om dificil", ea îl considera un primitiv. O ființă care n-are ce căuta în societate, fiindcă locul ei e alături de animale.

Cu toate astea, însă, trebuia să admită că avea un aer fascinant. Era atât de sofisticat pe dinafară, și pe dinăuntru atât de primitiv ... Îi spunea că are nevoie de un bărbat care să-i încălzească patul ... Oh, Doamne, până și printre animale

ar fi un loc prea avansat pentru un om ca el. Nu i-ar trece niciodată prin minte că celibatul este un lucru perfect normal pentru multă lume.

Știa de la Callie că are nu una, ci două iubite. Una la Atena, și alta la Paris. Era clar că era un nesătul, un primitiv care acționa după instincte animalice. Iar ea nu va permite unui barbar s-o rănească și s-o umilească.

– Nicky nu e de vânzare! spuse ea tăios, în cele'din urmă.

– Nici n-am spus una ca asta. Dar sunt sigur că nu vrei să te legi de un copil care cere multă responsabilitate și timp, când ai putea să începi o viața nouă, numai a ta.

– Dar nu vreau o nouă viață. Mi-e foarte bine așa cum sunt.

Bărbatul se întunecă la față.

– Atunci, mă forțezi să fiu direct.

– Oh, nu cred că e nevoie să te forțez ca să faci asta! spuse Sara, cu sarcasm în voce. Cred că ești obișnuit să fii dur și nu e o chestiune de împrejurare, ci pur și simplu asta e firea ta.

– Ești o femeie cu discernământ, spuse el, ca o constatare. În loc să reacționeze violent, vorbiea cu calm, spre surprinderea tinerei. Deși simt milă fiindcă n-ai deloc feminitate, maliționzitatea nedisimulată și limba ascuțită mă fac să simt o mare provocare în ceea ce te privește, admise el.

Sara se îmbujoră, apoi se albi la față.

– Hai să nu mai pierdem timp prețios. Îmi spui că vrei să-l privezi pe nepotul meu de o viață bună și de tatăl lui legitim.

Și ce-i oferi în schimb? O casă dărăpănată în care să locuiască? Eticheta nelegitimității care o să-l urmărească toată viața? Și protecția unei femei cu caracter îndoielnic? Pentru că așa e. Dacă ai fi avut măcar un minimum de decență, ai fi convins-o pe sora ta că nu e bine să mai continue relația cu fratele meu...

– Și tu ce control ai avut asupra fratelui tău?

– Eu n-am aflat de relația lor decât în momentul în care era prea târziu. Tu, însă, ai știut de ea de la început, o condamnă el. Ai avut partea ta de vină, în moartea surorii tale.

– Dumnezeu să te ierte pentru ceea ce spui acum!

– Și acum, nemulțumită de modul cum au decurs lucrurile, vrei să-i distrugi viitorul nepotului meu. N-o să permit una ca asta! Locul lui e lângă familia mea. Noi îi putem da orice. Am o familie mare, cu multe rude iubitoare, cu un tată și o mamă pentru el.

Sara se încordă.

– Cele mai bune școli, o casă frumoasă, posibilitatea de a se simți bine oriunde ar merge și în prezența oricui ar fi. Este un Terzakis.

Sara trebuia să recunoască faptul că ea nu-i putea oferi decât o educație bună și multă iubire. Dar oare compensau sentimentele tot luxul care i s-ar cuveni? Își dădu seama că Alex pomenise ceva de o mamă. Oare se înșelase?

– Androula îl va iubi ca pe propriul fiu, adăugă Alex, văzându-i privirea încruntată. Nu există niciun strop de

malițiozitate și de ură în sufletul ei generos. I-au trebuit multe luni ca să se obișnuiască cu ideea că soțul ei va avea un copil cu o altă femeie ...

Sara paraliză. Androula era soția lui Damon? Oh, Doamne! Damon se căsătorise cu o altă femeie în timp ce sora ei îl ruga să se întoarcă la ea?

– Stai să văd dacă am înțeles, zise Sara, încercând să-și pună gândurile în ordine. Vrei ca eu să-l dau pe Nicky pe mâna lui Damon și a acestei And...

– Androula, completă el.

– Soția lui Damon, repetă Sara, ca să vadă dacă a înțeles.

– E o femeie bună și iubitoare, spuse Alex cu mândrie.

Și nu o șarlatană ca sora ei, continuă Sara, în gând. Era sigură că exact asta gândise Alex când își lăudase cumnata.

Oh, oare ce s-ar fi întâmplat dacă sora ei trăia? Alex ar fi venit și la ea, cu nerușinare, ca să-i ceară copilul, spunându-i câte i-ar putea oferi Damon și familia lui? Cu siguranță, asta ar fi făcut. Alex era un ticălos care nu se dăduse în lături de a o umili și amenința pe sora ei, fără să se gândească la faptul că și ea ar putea fi o soție potrivită pentru Damon...mai ales că ea îi purta deja copilul. Cu siguranță, Alex era un bărbat care o considera de o speță atât de joasă, încât credea că nici măcar nu e în stare de vreun sentiment.

Callie și-ar fi dorit să moară decât să dea copilul pe mâinile soției lui Damon, Sara era sigură.

– Dacă nu ieși imediat din casa asta, o să chem poliția. Până la urmă, ai intrat nepoftit, izbucni Sara.

– Asta e tot ce-mi poți spune? continuă Alex. Mi se pare că n-ai pic de rușine. Îți vorbesc despre generozitatea Androulei...

– Generozitate? Asta-i bună! Ceea ce mi-ai sugerat este atât de obscen, încât nu merită să continuăm discuția. Este cea mai indecentă propunere pe care am auzit-o vreodată.

– Indecentă? întrebă el, surprins.

– Afară! aproape strigă Sara, cu ochii plini de mânie.

– Nu intenționez să plec până nu ajungem la o înțelegere.

– Dacă nu ieși afară...o să mă duc la prima redacție de ziar care-mi iese în cale și o să le spun toată povestea.

Mânia îl paralizează pe bărbat. Se albi la față.

– Ai fi în stare să-i faci asta Androulei? întrebă el încet.

– Ce-mi pasă mie de sfânta ta Androula?

– Dacă ai fi bărbat, ți-aș rupe fiecare oscior în parte...

– Ți-ai frânge degetele încercând, replică ea. Nu mă poți atinge și asta te face să te enervezi atât, nu-i așa? Dacă tu sau fratele tău vă apropiați din nou de mine, o să merg la presă. Damon ar fi putut avea acest copil. A avut șansa asta și i-a dat cu piciorul. Sora mea și-a dat viața ca să-l aducă pe Nicky pe lume. Atât de prețios era pentru ea și la fel de prețios este și pentru mine!

– N-ai niciun drept să-l păstrezi pe Nickos!

– Ei, nu mai spune! Ne vedem atunci la tribunal, unde voi povesti totul. Făcu o pauză. Știa că-l atinsese în punctul sensibil. Era un bărbat prea mândru ca să-și spele rufele în public. Damon și soția lui nu vor pune niciodată mâna pe acest copil. Să-ți intre bine asta în cap și să nu te mai apropii de noi! îl amenință ea.

Bărbatul era alb de furie.

– Asta e răzbunarea ta...vorbi el, sacadat.

– Nu e nici a mia parte din ceea ce mi-aș dori să-i fac ție și familiei tale. Fratele tău e un neghiob, dar tu ești cel care i-a distrus viața surorii mele. Și asta de ce? Pentru că nu era destul de bună pentru standardele tale? Pentru că era naivă și săracă?

– Eu sunt nevinovat de acuzele tale. Dar mi se pare incredibil că te folosești de un copil pentru a te răzbuna.

– Știi care ar fi răzbunarea mea? Faptul că te-aș face să suferi pentru ceea ce i-ai făcut Calliei. Din vina ta, Nicky este un copil nelegitim. Familia ta n-are pic de decență și de onoare. Trebuia să-ți râd în față, când mi-ai spus că n-am caracter.

– Doamne, Sfinte! exclamă el, exasperat.

– Tu mă provoci să spun lucrurile astea. Tu și femeile pe care trebuie să le plătești ca să se culce cu tine! Tu cu standardele tale de om ignorant și șovinist ipocrit! Atinge-mă cu un deget, domnule Terzakis și o să-mi facă plăcere să te bag la închisoare.

– Într-o zi, scrâșni el printre dinți, un bărbat incredibil de prost se va aventura să te bată și să te învețe ce înseamnă respectul.

– Știi ce ai merita de fapt? O nevastă care să-ți facă viața un iad. O scorpie!

– Ca tine? se aventură el să întrebe.

– Oh, eu nu mi-aș dori să respir același aer cu tine. Ești bărbatul cel mai respingător care mi-a fost dat vreodată să văd. Poate că nu mă bucur de frumusețea pe care ar trebui s-o aibă o femeie, dar standardele mele sunt foarte ridicate, nu ca ale tale!

Bărbatul nu-și putea lua ochii de la ea. Așa cum îi spusese și Gina, Sarei i se părea acum că seamănă cu o statuie greacă.

– Nicio femeie nu m-a găsit...respingător, abia reuși el să spună.

– Se pare că banii vorbesc mai mult decât mintea fetelor cu care te încurci, nu crezi?

Sara merse la ușă și o deschise, invitându-l să plece. Pentru câteva momente, crezu că avea să-i tragă o palmă. Dar n-o făcu. O privea cu pasiune și, spre nedumerirea ei, nici ea nu-și putea lua ochii de la el. Dintr-o dată, bărbatul trecu pe lângă ea. Și înțelese de ce. Gina apăruse în capul scărilor.

– O să auzi de avocații noștri, spuse bărbatul, dând să iasă.

– Ascultă-mă bine. O vizită, o amenințare, sau o încercare de a mă intimida, îmi vor fi de-ajuns ca să merg la presă și să

spun tot ce știu.

Tăcerea care se așternu, părea să dureze la nesfârșit.

Bărbatul își luă în cele din urmă ochii de la ea și plecă, trântind ușa în urma lui.

– Mă îndoiesc că ne va mai deranja, îi spuse ea Ginei, care privea mută de uimire.

– Nu pot să cred că i-ai vorbit așa, că te-ai certat cu el...

– I-am spus câteva adevăruri. Sunt sigură că este obișnuit ca fiecare femeie pe care o cunoaște să-l laude și să-l adore.

– De asta ai simțit nevoia să-i spui că e respingător? Și că trebuie să plătească pentru sex?

– Am vrut să-l lovesc exact acolo unde îl doare cel mai tare.

– Nu cred că trebuie să plătească pentru plăcerea asta. E un bărbat incredibil de frumos...iar tu insinuezi că ar putea plăti pentru companie...

– Are două amante. Și dacă le are, înseamnă că plătește pentru ele.

– Nu e același lucru!

– De ce îl aperi?

– Sara, el nu e responsabil pentru moartea Calliei. Nimeni nu e responsabil pentru asta! Știu că ești rănită, dar iei lucrurile prea personal.

– Faptul că am pierdut-o pe Callie a fost un lucru foarte personal...

– Dar trebuie să te gândești la Nicky, draga mea, spuse

Gina, care o îmbrățișă cu afecțiune.

– Și îmi spui că ar trebui să-l dau pe mâna lui Damon și a soției lui?

– Dacă soția lui asta dorește...dar cum ai putea să știi cum stau lucrurile? Nu te uita la mine ca la o trădătoare. Și eu sunt tulburată. Nu știu ce să mai cred. Dar știu un lucru, și anume că bunăstarea lui Nicky trebuie să primeze și cu toate că-i poți da toată dragostea din lume, nu e nici a zecea parte din ceea ce-i pot da ei.

– Banii nu înseamnă totul! spuse tânăra, supărată. Și bineînțeles că bunăstarea nepotului ei era cea mai importantă, dar nu însemna că trebuia să se bucure de ea cu riscul ofenselor aduse mamei lui.

Cu toate astea, însă, Gina avea dreptate. Micuțul avea dreptul la o familie iubitoare și înstărită, care să-i ofere ce-i trebuia. Dar Alex Terzakis spusese că își folosise nepotelul ca pe o armă împotriva lui. Iar dacă Damon și soția lui doreau să-l crească pe micuțul Nicky, atunci să vină ei singuri și să-i spună lucrul ăsta. Să vină și să-i vorbească sincer și dezinteresat că-l vor accepta pe micuț în familia lor și că-l vor iubi necondiționat. Nu era treaba lui Alex să vorbească în locul lor! Nicky nu era un pachet pe care să-l paseze în mâinile unor necunoscuți. Era nepotelul ei și ea îl adora.

Săptămâna care urmă fu o perioadă grea pentru Sara. Nicky era un copil adorabil, dar nu dormea foarte mult. Și nici nu

voia să mănânce la ora potrivită, ci ar fi mâncat întruna. Gina nu avusese niciodată de-a face cu copii, așa că Sara, pe lângă faptul că trebuia să-și revină din șocul pierderii surorii sale, trebuia să se descurce singură cu micuțul.

Când suna telefonul, se aștepta să fie Callie. Într-o zi, văzuse pe stradă o fată blondă și simțise că o trece un fior. În câteva zile, mersese deja de trei ori la mormântul surorii sale, încercând să se convingă că nu mai era. Nu-i rămăsese decât mânie din toată povestea asta. Și singurul om în fața căruia se putea descărca era Alex Terzakis. Cu Gina nu-și permitea să se poarte așa, și nici nu avea de ce. Femeia încerca s-o ajute cum putea.

La o săptămână de la înmormântare, Alex veni din nou acasă la Sara, fără să anunțe. Era cam opt seara. Sara abia ieșise din baie și singurul lucru pe care dorea să-l facă era să se culce, gândindu-se că ar trebui să profite de timpul în care dormea și Nicky. Când auzi soneria, își închipui că era una din vecinele care o căutau pe Gina.

Dar era Alex Terzakis. Deveni conștientă de înfățișarea ei și încercă să-și acopere mai bine trupul gol cu halatul subțire. Lucrul ăsta o înfurie și o făcu să se simtă vulnerabilă.

– Acum, ce mai vrei? întrebă ea, enervată.

– Cinci minute din timpul tău.

– Te rog să mă scuzi, mă duc să mă îmbrac.

Când intrase, bărbatul n-o privise, dar acum se uită la ea cu

ochi avizi și zise:

– De ce te obosești? Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi goală.

Tânăra se îmbujoră, nervoasă. Trecu pe lângă el și se așeză pe canapea. Prosopul pe care-l avea înfășurat pe cap, începu să se desfacă și-l scoase cu mâini grăbite și-l aruncă pe un scaun. O cascadă de păr blond-argintiu îi căzu pe umeri, până la talie. Alex păru că-și ține respirația, o clipă, și o privi mut.

Sara nu spuse nimic, ci-l ațintì cu privirea. După câteva minute, bărbatul zise, enervat:

– Pot să mă așez?

– Cum vrei.

– Ai putea să-mi oferi ceva de băut.

– Nu ești binevenit în casa asta, domnule Terzakis.

– Ar trebui să te previn că fac tot posibilul să mă port frumos în prezența ta.

Sara tăcu, iar el, văzând că n-are încotro, se așeză pe unul din fotolii.

– Săptămâna trecută se pare că am făcut greșit unele calcule. E evident că nu vrei să ni-l dai pe Nickos...

– Nicky.

– Nicky, ce drăguț! Deci, nu intenționezi să renunți la el, nu-i așa că am dreptate?

– De foarte puține ori ai dreptate, dar în condițiile astea, așa e.

– Poate am fost puțin lipsit de tact să sugerez că fratele

meu și soția lui ar dori să-și asume responsabilitatea pentru el.

Sara se încruntă. Nu cunoștea latura asta a lui. Era tactica unei feline gata de atac. Era clar că nu se aștepta să se dea bătut atât de ușor.

– Și poate greșesc când spun că am fost lipsit de tact. Poate a fost un gest insensibil din partea mea. Aș putea să-l adopt eu și să-l cresc ca pe fiul meu.

Propunerea lui o luă prin surprindere. Oare auzise bine? Ce voia să facă? Ochii i se luminară, trăsăturile i se încordară. De ce o întreba lucrurile astea? Oare nu înțelegea că răspunsul ei era în continuare "nu"?

– I l-ai da pe Nicky fratelui tău, dădu ea glas gândurilor sale.

– Sunt un bărbat de onoare. O privi din nou, cu ochi întunecați. Dar bănuiesc că nu mă crezi când spun asta. Cu toate astea, Nickos trebuie să primească numele de Terzakis.

– Trebuie? De ce?

– Crezi că nu va veni o vreme când acest copil te va trage la răspundere că l-ai privat de locul lui în societate?

Sara se albi la față, plecând capul. Nu voia să-i arate că și ea se gândise la așa ceva.

– Hotărârea ta de a nega drepturile nepotului meu e una egoistă.

Sara studie gânditoare carpeta de la picioarele ei. Oare așa era? Egoistă? Nu, acest Alex trebuia să vadă problema așa cum

o vedea ea. Ea îi considera pe cei din familia Terzakis niște nemernici, niște oameni fără scrupule și fără decență.

Un copil are nevoie de mult mai multe decât de un statut și bani. Avea nevoie de oameni iubitori și responsabili, care să-l ajute să devină un adult stăpân pe sine. Oare Nicky va găsi toate astea în familia Terzakis? În acel moment, Sara credea că nu, dar și-ar fi dorit să aibă un glob de cristal ca să poată vedea ce are de făcut. Astfel, ar fi luat decizia corectă. Dar cum toate astea erau imposibile, trebuia să aleagă cea mai bună viață pentru Nicky.

– N-am încredere în tine, recunoscu ea cu sinceritate. Ești un om care muncește mult și, pe lângă egoismul tău, ai fi în stare să-l lași în grija unei dădace.

– Insolența ta mă șochează.

– Și ce se va întâmpla când te vei căsători? O mamă vitregă cu siguranță nu l-ar accepta și și-ar favoriza copiii în schimbul lui.

– Cu ce drept îți dai cu părerea asupra caracterului meu?

– Și apoi, adăugă ea, parcă fără să-l ia în seamă, ce faci cu temperamentul tău?

– Temperamentul meu? scrâșni el printre dinți.

– Se pare că nu prea te poți controla, iar copiii mici sunt foarte solicitanți. Crezi că te-ai descurca?

– Nu știi nimic despre temperamentul meu. Sunt un om foarte disciplinat.

Sara ridică dintr-o sprânceană. Oh, presupun că ești foarte organizat și bun când toată lumea face exact ceea ce-i spui și se înclină când te vede, își zise ea.

Se ridică în picioare, sperând că nici el nu va mai sta mult.

– Pe când o femeie s-ar putea ocupa mai bine...

– M-aș putea ocupa de tine cu o mână legată la spate, dar e posibil să nu-ți placă metodele mele.

O privea cu pasiune, iar tânăra parcă simți cum se dilată timpul...

Alex se ridică să plece și, în drum spre ușă, zise:

– Nickos plânge.

– Nickos? Oh, bineînțeles că de la el venea zgomotul ăsta, își dădu Sara seama. Dădu din cap. Din cauza oboselii și a stresului, simțurile îi erau încetinite.

Fără să mai aștepte, Alex i-o luă înainte și începu să urce scările spre camera copilului. Se opri la jumătatea lor, ca să spună triumfător:

– Un copil nu trebuie lăsat niciodată să plângă.

Capitolul 3

Alex îl luase deja pe Nicky în brațe în momentul în care Sara ajunse în dormitor. Nepotul lor zbiera în gura mare, cu fața congestionată de forțare. Inima Sarei se strânse când îl văzu atât de trist.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea, dorind s-o lase să-i aline supărarea.

– Știu ce să fac cu un copil, replică Alex cu răceală. De câte ori l-ai lăsat să plângă?

– Nu-l las niciodată să plângă! aproape strigă Sara, furioasă.

– În casa mea ar primi atenție în fiecare clipă, o informă el. N-ar fi lăsat niciodată să plângă.

– Poți să-l lași în pătuț. O să merg să-i încălzesc biberonul, spuse ea, fără să-i asculte comentariile.

– O să-l țin în brațe până te întorci.

Nemernicul ăsta de bărbat! gândi Sara, în timp ce cobora scările. Oare de ce îi permisese să-l ia în brațe pe copilul Calliei? Fără să vrea, căzu din nou în pasa amintirilor. Acum șapte luni, Damon plecase cu afaceri în Grecia. Callie îi spusese că este însărcinată și el se arătase foarte încântat la ideea de a deveni tată. Bineînțeles, tot atunci Callie îi sugerase că era momentul potrivit ca fratele lui Damon să afle de legătura lor. Tânărul fusese de acord și chiar promisese că așa va face. Dar se întorsese din Grecia palid și slăbit, spunând că Alex se opune cu vehemență relației lui cu sora Sarei și că nici măcar nu dorește s-o cunoască.

Abia atunci Sara a aflat că sora ei era însărcinată. De fapt, nici măcar nu știa că cei doi locuiesc împreună.

Damon s-a dovedit a fi un mare laș când Callie l-a adus în fața Sarei, ca s-o anunțe amândoi că va deveni mătușă. Acesta, palid la față, a anunțat-o pe Sara că fratele lui nu e de acord cu această relație și că, în caz că nu i se va supune, îi va închide toate conturile.

Callie încă mai spera ca lucrurile să se remedieze și să intre pe un făgaș normal, dar Sara înțelese cum stătea treaba și o durea sufletul pentru soarta surorii sale.

La puțin timp după toate astea, Damon plecă din nou în Grecia. Callie nu fusese anunțată, dar era sigură că se va întoarce, fiindcă perspectiva de a deveni tată îi surâsese.

Sara nu-i spusese atunci Calliei nimic din ceea ce gândea

referitor la comportamentul lui Damon. Preferase să n-o supere pe viitoarea mămică, sperând că poate lucrurile se vor ameliora.

Dar după două săptămâni de la plecarea lui Damon, Callie fu evacuată din apartamentul pe care Damon îl închiriase la Oxford.

Callie se sfătuise atunci cu sora ei și hotărâseră că cel mai bine era să aibă o confruntare cu Alex Terzakis, în momentul în care acesta va veni la biroul din Londra. Așa că secretara lui le programă o întâlnire cu acesta în câteva zile.

Alex n-o cunoscu niciodată pe Callie, fiindcă din momentul în care ea și Sara intrară în clădirea de birouri, fură despărțite și poftite în camere separate.

– Cred că noi doi ar trebui să vorbim singuri, domnișoară Hartwell, îi spusese atunci Alex, care o privise cu insolență și superioritate din prima clipă când aceasta pusese piciorul în birou.

După ce o invitase să ia loc, spusese:

– Ai toată atenția mea.

– Am venit să te întreb de ce n-o agreezi pe sora mea, începuse Sara. Nu înțeleg de ce nici măcar n-ai dorit să o cunoști.

– Nu știu cum de ai neobrăzarea de a mă întreba un astfel de lucru. N-am nici cea mai mică dorință de a o cunoaște pe sora ta. Pur și simplu, vreau să iasă odată din viața lui Damon!

– Nu mi-ai răspuns la întrebare! insistase Sara.

– De ce s-o fac? Fata asta nu înseamnă pentru mine decât o persoană care a împărțit patul cu fratele meu.

– Dar a cerut-o de soție...

-Hm, discuții de așternut, ce altceva? Ei, haide, domnișoară Hartwell, acum sunt alte vremuri. Damon e grec, are sângele fierbine și, plus de asta, mai e și tânăr ...

– Și Callie e tânără. Și e gravidă!

– Ei bine, asta nu pot s-o cred. Nu-mi pot imagina că vreuna dintre voi două ar putea fi atât de proastă.

– Callie așteaptă copilul fratelui tău ...

– Nu pot să înțeleg unde vrei să ajungi cu chestia asta. Îți spun pentru ultima dată: Damon a plecat în Grecia pentru totdeauna și relația lui cu sora ta s-a încheiat.

– Pentru că l-ai amenințat tu!

– Eu nu l-am amenințat niciodată pe Damon. El știe prea bine ce așteptări am de la el. Iar o fată interesată doar de portofelul lui nu e cea care să-l abată de la ceea ce trebuie să facă.

– Ce-ai spus? întrebă Sara, șocată de ceea ce auzise. Să nu crezi că...

– Mulțumesc, i-o tăiase bărbatul. Am spus tot ce aveam de spus. Acum, poți pleca. Și închide și ușa în urma ta, te rog.

Sara, mută de furie, ieși pe ușă și în hol o găsi pe Callie plângând, ținând un cec în mână, pe care era trecută o sumă

fabuloasă de bani.

Sara îl rupsese și-l aruncase la gunoi și, pe drumul spre casă, tot ce reușise să afle de la sora ei, fusese că avocații o făcuseră să se simtă ca o șantajistă avidă de bani.

Dar Callie trecuse repede peste acea zi. Începu să-i scrie lui Damon zilnic, fără să-și piardă din speranțe.

– Ai să vezi, îi spunea ea Sarei. Poate scrisorile astea nu ajung la Damon, dar când se va naște copilul, va veni de îndată la mine. Nimic nu-l va putea ține departe de fiul lui.

Sara reveni în prezent. Biberonul cu lapte era gata și urcă să-și hrănească nepotul. Ajunsă la dormitorul ei, fu surprinsă să-l vadă pe Alex, zâmbindu-i micuțului Nicky și vorbindu-i în greacă. Copilașul nu mai plângea, ci gângurea fericit, acordându-i bărbatului de lângă el întreaga atenție.

Sara încercă să nu se lase intimidată de imaginea umanizată a acestui nou Alex, pe care încă nu-l cunoscuse.

Încercă să-l ia pe Nicky din brațele lui și se așeză cu el pe un șezlong, unde începu să-i dea să mănânce.

– Trebuie să accepți faptul că locul lui Nikos nu este aici, spuse Alex cu înverșunare. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai renunța acum la el.

Oare ce avea de gând să-i mai ofere acum? se întreba Sara. Încercase cu bani, cu Damon și Androula, portretul unei familii perfecte și chiar cu persoana lui.

– Să știi că nu sunt un om răbdător!

– Hm, pufni tânăra. Spune-mi ceva ce nu știu!

Preț de câteva momente, se așternu tăcerea între ei.

– Sunt un inamic periculos, o asigură bărbatul. Nu contează prețul, o să iau copilul ăsta de la tine!

Sara nu spuse nimic. După ce termină să-l hrănească pe Nicky, îl așeză în pătuț și încercă să-și oprească tremurul mâinilor. Nu pricepea până unde putea ajunge Alex Terzakis. Cum își permitea să vină în casa ei și s-o amenințe cu atâta tupeu?

– Ascultă-mă, spuse Alex, după ce ieșiră din camera copilului, punând mâna pe mâna ei.

– Ia-ți mânile astea împuțite de pe mine! Mi-e silă când mă atingi! aproape strigă ea.

– Mincinoaso!

Sara îl privi, plină de furie. Bărbatul, sprijinit de peretele din hol, îi aruncă o privire avidă și senzuală.

– Cred că ți-ar face mare plăcere să te ating.

Derutată complet, Sara se simți încolțită ca de un animal de pradă.

– Ești o brută, spuse ea, furioasă.

Bărbatului însă, se pare că-i plăcea această insultă. De fapt, dacă Sara stătea bine să se gândească, chiar ar trebui ținut într-o cușcă. Se simțea irezistibil și faptul că apela la șarmul lui, era un lucru pe care Sara nu-l putea suporta și cu care nu era de acord.

– Din păcate, spuse el, oarecum afectat, când ți-am spus că îți voi da tot ce dorești, nu m-am inclus și pe mine în ofertă ... Când merg în pat cu o femeie, trebuie cel puțin s-o plac.

Dacă Sara ar fi avut un cuțit la dispoziție, l-ar fi lăsat pe bărbatul ăsta să sângereze până la moarte la picioarele ei. Vorbele lui o lăsară pur și simplu, fără cuvinte.

Bărbatul se dezlipi de perete și se apropie de ea. Tânăra simți cum îi îngheață sângele în vene. Oh, naiba să-l ia! De ce o făcea să se simtă așa? Scotea tot ce era mai rău din ea.

Dintr-o dată, își dădu seama care ar fi răzbunarea cea mai dulce pe care ar putea-o înfăptui și care ar putea s-o scape de dorința lui Alex Terzakis de a pune mâna pe nepotul ei.

Desigur! Cum de nu se gândise mai devreme? O să-i ceară să se căsătorească cu ea! Și după ce-i va spune dorința ei, va fi o chestiune de câteva minute ca Alex Terzakis să părăsească definitiv viața lor.

Sara începu să zâmbească.

– Mă bucur că găsești ceva amuzant în această situație. Îți mărturisesc că eu nu.

Sara îl privi languros.

– Mi-ai spus să pun un preț pe Nicky, nu-i așa?

– Oh, chiar mă gândeam când ai de gând să renunți la teatrul ăsta de mătușă iubitoare. Spune-mi de ce mi-ai răpit atâta timp?

Sara îl privi cu atenție. Dorea să savureze fiecare clipă.

– N-o să-ți placă propunerea mea, îl atenționă ea.

– Nu mă interesează cât mă costă ca să-l iau pe Nicky de lângă tine.

– Ei bine, vezi tu, nu merge chiar așa. Acum, vreau să văd cât de mult îl vrei pe Nicky, pentru că eu îmi doresc să se întâmple ceea ce și-a dorit și sora mea.

– Spune odată!

– Vreau să te căsătorești cu mine! i-o trânti Sara. Vreau să devin Sara Terzakis. Bineînțeles, doar cu numele, fiindcă oricât de mult te-ar mira asta, să știi că nu-mi doresc mai mult de la tine.

Bărbatul nu mai spuse nimic preț de câteva clipe, după care izbucni:

– Doamne Sfinte! Chiar crezi că m-aș căsători cu tine?

– O soartă mai grea ca moartea, dar o răzbunare atât de dulce. Oh, să înțeleg că nici eu nu m-aș ridica la nivelul familiei Terzakis? Dar tu m-ai întrebat ce doresc, nu-i așa?

– Nu poți fi serioasă. Nu-mi poți cere una ca asta!

– Ba uite că pot!

– Dar ce fel de diavol ești să mă supui la așa ceva?

– Să înțeleg din asta că nu ești un om de cuvânt?

– Nici nu mă gândesc să-ți fac pe plac într-o astfel de chestiune! Și, dacă e posibil, să știi că te disprețuiesc și mai mult după ceea ce mi-ai spus.

– Ei bine, atunci la revedere, spuse Sara.

Bărbatul se îndreptă furios spre ușă, dar, chiar în momentul în care să iasă, se întoarse brusc spre ea și spuse, privind-o în ochi:

– Ai făcut-o de dragul lui Nicky?

– Bineînțeles. Ce credeai?

– Oh, nimic, spuse bărbatul. Mă gândeam doar că răzbunarea asta poate fi cu două tăișuri.

Mult timp după ce-i văzuse mașina îndepărtându-se, stând în pat cu lumina stinsă, Sara se întreba cum de avusese curajul să-i propună așa ceva. Își reaminti reacția lui și se întrebă de ce nu mai găsește nimic amuzant în toate astea.

***

– În dimineața următoare, Sara trebui să plece la serviciu, ca să lucreze cele două săptămâni de preaviz înainte de a rămâne acasă cu Nicky. Erau niște bani puțini cei pe care-i câștiga, dar nu-și putea permite să-i piardă. În fiecare dimineață lăsa copilul la una din prietenele Ginei, care se oferise bucuroasă s-o ajute. Îi era foarte greu să se despartă de el, dar n-avea încotro.

La sfârșitul primei săptămâni, Gina îi spuse, în timpul micului dejun:

– Poți să vii să lucrezi pentru mine, la magazin.

Sara se simți stânjenită. Știa că Ginei îi plăcea să angajeze doar persoane cu experiență la florăria ei, așa că răspunse:

– Dar eu nu știu nimic despre flori!

– Poți învăța. Dar ai putea începe cu sortarea hârtiilor. Iar Nicky poate să vină cu tine. O să-l poți ține în camera din spate.

– Oh, nu știu ce să spun, murmură Sara. Sunt foarte recunoscătoare.

– Nu te-am ajutat cu nimic la creșterea Calliei, spuse femeia, oftând. Dar cred că de data asta ar trebui să ne unim forțele ca să reușim. Am ajuns la concluzia că-mi place să am oameni pe lângă mine și sunt sigură că înainte să ne dăm seama, Nicky va crește și va fi gata de școală.

– Crezi că fac ceea ce trebuie dacă-l păstrez? întrebă Sara. Trebuia să afle și părerea cuiva. O măcina gândul că ar putea greși.

– Cred că faci ceea ce trebuie făcut, zise femeia. Până la urmă, acum totul depinde de ei, nu-i așa?

– Cum adică?

– Ei bine, mai devreme sau mai târziu, Damon va veni să vadă ce mai face Nicky, iar părerea mea este să-i permiți să-l viziteze. Până la urmă, e tatăl lui și are dreptul să-l cunoască.

Sara știa că femeia are dreptate, dar nu credea că Damon ar dori să-și vadă copilul prea curând.

– Nu știu ce părere ai tu, dar eu mă așteptam ca deja să se prezinte la ușa ta ca să-și vadă fiul, adăugase femeia mai în vârstă.

Mai târziu, în aceeași zi, Sara se afla la birou, încercând să claseze niște acte într-un dosar, când auzi un murmur de voci în spatele ei. Se întoarse și văzu că aproape toți directorii companiei vorbeau uitându-se la ea de parcă i-ar fi crescut coarne. În frunte se afla chiar șeful ei, domnul Soames.

– Domnișoara Hartwell? întrebă el, curios, necunoscând-o personal, deoarece nu-i mai vorbise până atunci.

Ceilalți directori se dădură în lături și făcură loc unui individ masiv.

– Am venit să te scot la prânz, zise Alex Terzakis, privind-o surâzător.

– Dar...nu e pauza mea de masă acum, bâigui ea, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

– Prostii, domnișoară Hartwell, poți pleca oricând dorești, zise repede domnul Soames.

Poți să-ți iei liber restul zilei, adăugă el, cu un zâmbet ciudat.

Sara nu pricepea unde voia să ajungă Alex. Îl măsură cu privirea. Costumul de culoarea mării îi venea ca turnat și-i dădea o alură exotică.

Îi întâlni preț de o clipă privirea și simți că se sufocă. Nu se putea mișca, nu putea respira.

– Domnișoara Hartwell nu mai lucrează aici, zise el. Am alte planuri pentru ea.

– Oh, a fost dintotdeauna o angajată excelentă, adăugă domnul Soames, aproape extaziat.

Ce naba se petrecea? Cu obrajii purpurii, Sara se ridică de pe scaun și o mână parcă de fier o ajută să iasă din cameră.

– Ai lucruri de luat? întrebă Alex.

– Da, dar...

Bărbatul se întoarse și spuse în urma lui:

– Aranjați ca lucrurile domnișoarei Hartwell să fie strânse și trimise cât mai repede la ea acasă.

– Da, domnule, veni răspunsul rapid al cuiva care se afla în acea încăpere.

– Ce naiba vrei să faci? izbucni ea.

– Tocmai te-am concediat. Rochia de pe tine e drăguță, adăugă el, cu nonșalanță.

– Ce-ai făcut?

– Eu dețin compania asta, zis el, după care adăugă: iar în ceea ce privește părul ...

– Compania asta e a ta?

– Am venit aici doar ca să te scot la masă. Dar am fost surprins pe hol, când cineva m-a recunoscut și atunci s-a creat agitație, fiindcă nu mai trecusem niciodată pe aici și toți doreau să mă cunoască.

Sara rămase cu gura căscată și Alex o trase repede într-o

parte, desfăcând clama cu care își prinsese părul, înainte ca ea să-și dea seama de asta.

Luată prin surprindere, se repezi la el, unduindu-și inconștient șuvițele blond – argintii care îi împodobeau creștetul.

– Ai înnebunit? aproape strigă ea.

– Refuz să fiu văzut în public cu o femeie care pare scăpată de la spitalul de nebuni.

– Porcule! Acum îmi spui că m-ai concediat și apoi că vrei să mă scoți la masă.

N-aș prânzi cu tine nici dacă aș flămânzi!

– Nu mă tenta, spuse el.

– Și în plus de asta, ți-ai pierdut timpul concediindu-mă. Oricum plecam de aici.

Am găsit o altă slujbă...

– Da, și mi se pare imposibil ca cineva interesat de flori să audă ceva despre ele de la tine.

– De unde știi că urmează să lucrez pentru Gina?

– Mi-a spus-o ea.

– Când? întrebă Sara, încercând să se ferească de ușa care aproape i se închise în față. Oh, n-ai niciun pic de maniere, izbucni ea, știind că Alex o făcuse intenționat.

– Tu mă faci să mă port așa. M-ai făcut porc și un porc n-ar deschide ușa unei femei, nu-i așa?

Ea nu mai spuse nimic. Simțea că explodează de furie.

– Vrei să bei ceva? întrebă el cu nonșalanță.

Sara dădu din cap în semn că nu.

– Nici măcar ca să-ți serbezi triumful?

– Ce triumf?

– O să plătesc prețul cerut de tine.

– Ce...preț? începu ea să se bâlbâie, cu ochii măriți.

– O să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 4

Sara se așteptase la orice, dar nu la asta. Nici în cele mai rele coșmaruri ale ei nu și-ar fi imaginat că Alex Terzakis i-ar fi putut accepta propunerea în căsătorie. Știa că o scrutează cu privirea și încerca să pară cât mai calmă și mai stăpână pe situație. Dar de ce? De ce era Nicky atât de important pentru această familie? Poate era primul nepot, dar cu siguranță că Damon și prețioasa lui soție puteau să facă oricând un moștenitor. De ce s-ar sacrifica Alex să se căsătorească cu o femeie pe care o disprețuiește, doar pentru a-l adopta pe Nicky?

– S-ar putea spune că Nicky valorează mai mult decât aurul pentru tine, zise ea.

– Doamne! murmură Alex.

– Nu mă poți învinui pentru că-mi exprim surpriza. Callie

era însărcinată în patru luni când a fost dată afară din apartamentul fratelui tău din Oxford.

– Crezi că aș fi făcut asta dacă aș fi știut că îmi spuneți adevărul?

Deci, Callie avusese dreptate când presupusese că Alex poruncise să fie dată afară din apartament, și nu Damon.

– Dar ce fel de om crezi că sunt?

– Un bastard, răspunse repede tânăra.

– Dacă aș fi crezut că poartă copilul fratelui meu, m-aș fi comportat complet diferit, o informă el.

– Oh, nu cred asta. Cecul pe care i l-ai dat ar fi acoperit costul unui avort, așa că nu te cred că-ți făceai griji în privința asta.

– Cum îndrăznești? Nici nu mi-ar fi trecut prin cap să fac una ca asta. Nu m-aș fi gândit niciodată să-mi omor nepotul.

– Să înțeleg că Damon nu ți-a spus că era însărcinată, așa-i? întrebă Sara, încercând să creadă ceea ce spune.

– N-a făcut-o, veni confirmarea lui.

Oare câte minciuni mai spusese Damon despre Callie? Cu siguranță, sugerase că era ahtiată după banii lui.

– Vom prânzi la casa mea din oraș, spuse bărbatul, în timp ce urcau în mașină.

Oare arăta atât de îngrozitor încât îi era rușine s-o scoată la un restaurant? Ăsta a fost primul gând care i-a trecut Sarei prin minte, dar îl alungă repede, încercând să se concentreze pe

lucrurile care i se întâmplau. De exemplu, faptul că el era pregătit să se căsătorească cu ea. Dar ea, era oare pregătită să devină soția lui?

Casa din oraș era o locuință impunătoare, construită în stil georgian. Prânzul a fost servit în camera de zi, de către o servitoare în uniformă. Tăcerea lui Alex o scotea pe Sara din minți. Bărbatul vorbea când avea de spus ceva, în rest tăcea.

– Cafeaua va fi servită în sufragerie, zise el în cele din urmă, după ce terminară de mâncat.

Sara însă fusese prea impresionată ca să mănânce. O intimida încăperea în care se aflau. Totul era atât de solemn și de luxos, încât simțea că toate astea o apăsau și că nu se potrivea deloc acestui scenariu. Îl urmă pe Alex în sufragerie, fără să spună nimic.

– Acum, să trecem la afaceri, zis el după ce servitoarea le aduse cafeaua și ieși, închizând ușa în urma ei. Bineînțeles, mă aștept să semnezi un contract prenupțial. Deja mi-am sunat avocații să se apuce de întocmirea unuia.

Oare era pregătită să se mărite cu el? N-ar fi fost o căsătorie normală, ci o uniune în beneficiul lui Nicky. Dar astfel vor fi asigurate drepturile la moștenire ale lui Nicky, iar ea va reuși să-l păstreze aproape de ea. Nu conta dacă Alex avea să-și petreacă timpul zburând peste tot prin lume, de fapt, lucrul ăsta va fi chiar un bonus. Așa că de ce să nu se căsătorească cu el? Callie ar fi vrut cu siguranță ce e mai bun pentru fiul ei, iar

acum, Sara se putea asigura că așa avea să se întâmple.

Și, până la urmă, ce avea de pierdut? Libertatea? Dar ce libertate putea avea cu un copil mic în grijă? Și nici nu se gândea la faptul că și-ar putea dori cândva un bărbat în viața ei. Iar marele avantaj, pe lângă faptul că rămânea alături de Nicky, era că nu mai trebuia să-și facă griji din punct de vedere financiar. Cu siguranță, Alex va avea grijă să nu le lipsească nimic.

– Să știi că nu mă căsătoresc cu tine fără contract, o anunță Alex din nou.

– Nicio problemă, spuse Sara, trezindu-se la realitate.

– Când contractul va fi întocmit, o să ți-l trimit prin cineva. Ai întrebări?

– Da, spuse ea. De ce ai acceptat propunerea mea?

– De dragul copilului. Vreau să se bucure de ceea ce-i al lui: de iubire, de liniște și de un cămin sigur.

Oare de ce vorbele lui n-o convingeau? Oare de ce al șaselea simț îi spunea că altul era motivul pentru care bărbatul din fața ei avea de gând să-și lege destinul de al ei?

– Se pare că nu prea mai ai multe de zis, observă Alex.

– Ei bine, am obținut ce am vrut, nu?

– Mi se pare că ești foarte sigură de ceea ce spui.

– Așa e, îi zâmbi ea cu maliție zitate. Până la urmă, se gândi ea, exista dreptate pe lumea asta. Bărbatul ăsta, care dorise s-o domine încă de la început, acum îi mânca din palmă.

***

– Ei bine, cum ți se pare? Conștientă de privirea buimacă a Ginei, Sara intră în casă și, lăsând cumpărăturile jos, făcu o piruetă în fața femeii. Mi se potrivește?

– Părul...exclamă Gina, privind cascada argintie care se revărsa pe umerii ei, până aproape de talie. L-ai tuns și l-ai coafat, și pantofii ăștia... Femeia se uită la încălțămintea care se potrivea de minune cu taiorul lila, cambrat pe trupul delicat al Sarei. Arăți ca o milionară. Aș fi fost în stare să trec pe lângă tine pe stradă și să nu te recunosc.

– Atunci e bine, spuse Sara, mulțumită, îndreptându-se spre scări.

– Crezi că e bine să cheltuiești banii lui Alex înainte de nuntă?

– Îmi place la nebunie să-i cheltuiesc banii. Mă crede lacomă și avară. Am semnat un contract de douăzeci de pagini, plin de insulte la adresa moralității mele. Cred că e cazul să-i satisfac așteptările, nu?

– Dar te-ai gândit că va trebui să trăiești cu acest om?

– N-am nici cea mai mică intenție să locuiesc cu el. Cred că o să ne întâlnim uneori la cină, dar sunt sigură că, datorită a

ceea ce simțim unul pentru altul, o să încercăm să ne evităm.

– Atunci, la ce-ți servește transformarea asta năucitoare?

– Oh, Gina, dar n-am făcut asta pentru Alex, ci pentru Nicky, spuse ea, zâmbind.

– Pentru Nicky?

– Da, trebuie să mă integrez în familie și nu vreau ca peste câțiva ani să-i fie rușine cu mine. Și, în plus de asta, am făcut doar ce mi-a spus Alex. M-am lăsat pe mâna profesioniștilor, ca să pot arăta prezentabil.

Gina înghiți în sec. Sara arăta mai mult decât prezentabil. Avea o frumusețe luminoasă și statura ei mică fusese pusă în evidență de hainele potrivite care-i conturau linia delicată a trupului. Dar nu îndrăzni să-i spună toate astea Sarei. O cunoștea destul de bine și știa că tot ce credea despre înfățișarea ei se rezuma la cuvintele "palidă" și "insignifiantă".

Când ajunse în camera ei, Sara se privi în oglindă și se minună câte puteau fi cumpărate cu bani. Pînă și frumusețea era unul dintre ele. Banii lui Alex.

Se simțise atât de ofensată când semnase acel contract prenupțial! I se adusese o primă ofensă când contractul îi fusese prezentat în limba greacă. Ceruse atunci traducerea lui, înainte de a fi de acord să semneze. Și, la sfârșitul întâlnirii, pentru că se arătase docilă și făcuse ceea ce i se spusese, i se încredințaseră câteva carduri și i se spusese de conturile deschise în bancă pe numele ei.

– Să știi că nu e târziu să te răzgândești. Le spui că te-ai gândit mai bine și că nu vrei să faci asta, îi spuse Gina mai târziu, când se pregătea să plece.

– O fac pentru Nicky.

– Dar observ că nu-ți pare rău nici de sacrificiul pe care-l face Alex Terzakis.

– Tu ce crezi? întrebă ea, zâmbind. E chiar ultimul lucru la care mă gândesc.

– Cred că nu e un bărbat pe care mi-ar plăcea să-l supăr și, mai presus de asta, cred că e mai nebun decât tine dacă a acceptat așa ceva...

***

– Spune-mi, murmură Alex, cum ai făcut asta?

Ce să fac? se întrebă Sara, privindu-l. Era cu el în limuzină, dar erau depărtați unul de altul, însă nu destul, după părerea ei. O făcea să se simtă stânjenită. Era prima dată când îi vorbea de când se terminase ceremonia de cununie.

Cu toate astea, Sara știa că spusese mai mult decât o mie de cuvinte prin privirile pe care i le aruncase de când o văzuse. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, ar fi crezut că înfățișarea ei era de vină și că-l surprinsese într-un

mod plăcut. Dar era sigură că hainele noi, o trusă de machiaj și o tunsoare banală nu-l puteau impresiona pe un cunoscător al fetelor frumoase din întreaga lume.

– Ce să fac? întrebă ea. Se simțea goală fără Nicky în brațe. Îl ignoră pe proaspătul ei soț și aruncă o privire la mașina care-i urma în spate. Acolo erau Nicky și dădaca pe care Alex ținuse morțiș ca micuțul s-o aibă.

– Mă întrebam cum ai realizat transformarea asta uimitoare peste noapte.

– Am angajat un consultant de frumusețe, zise ea.

– Ce-ai făcut? întrebă Alex, uimit.

– Când nu știi ce să faci, te consulți cu cineva care știe mai bine, nu?

– Și ce anume nu știai să faci?

Oh, acum ce naiba mai voia de la ea?

– Nu știam cum să fac ca să arăt bine și ce fel de haine mi s-ar potrivi. Sinceră să fiu, până acum n-am avut nici timpul și nici interesul să fac asta. Sau banii necesari.

– Dar ai cheltuit o bagatelă!

Nu putea să fie serios! Cheltuise o avere și e drept că în garderoba ei nu se regăseau nume de designeri celebri, dar cumpărase câteva costume pentru fiecare anotimp, plus o colecție de genți, pantofi și lenjerie.

– Și să știi că mă simt flatat că ai făcut un asemenea efort pentru mine.

– Pentru tine? aproape strigă de uimire Sara. Încrezutul! gândi ea. Am făcut-o pentru Nicky. De ce crezi că am făcut-o pentru tine?

– Pentru Nicky? repetă el, cu răceală.

– Bineînțeles. Nu vreau să-l fac să se simtă jenat cu mine...

– Dar are doar șase săptămâni!

– Așa e. Dar nu vreau să fiu mama cu care să se rușineze.

– Dar la mine nu te-ai gândit? Nu ți-a trecut prin cap să te schimbi în felul ăsta pentru ca eu să am o soție cu care să nu mă rușinez?

Sara îl privi de parcă fusese lovită de un tren. Nici măcar nu-i venea să creadă că auzise bine ce spusese Alex. Nu-i trecuse niciodată prin minte că unui asemenea om i-ar putea păsa de așa ceva. Și până la urmă, de ce să vrea să se schimbe pentru el?

– Mi-aș dori să nu te mai holbezi așa la mine, spuse ea indignată.

– La ce te așteptai? Te-ai schimbat cu totul, în afară de păr. Fără să răsufle, Sara îl privi cum îi ia o șuviță și i-o mângâie.

Își simțea inima zbătându-i-se în gât. Se depărtă imediat de el, ca o pisică speriată.

– Nu mai face asta! ceru el.

– Ce ... să fac?

Bărbatul venea spre ea și nu părea că vrea s-o lase să scape. Sara se sprijinea acum de o ușă. Oh, oare era un om violent?

Dar ce naiba voia să-i facă? Ceea ce era sigur că făcea, era că o speria de moarte. Ce să facă, să-l împiedice să înainteze?

– Nu vreau ca Nicky să aibă o dădacă, spuse ea, la repezeală.

– O dădacă ... murmură el, de parcă auzise o dezmierdare.

– Da, nu vreau o dădacă pentru el, spuse ea, prinzând curaj. O să am eu grijă de el.

– Tu vei avea grijă de mine.

– Ba nu. Ai servitori care să aibă grijă de tine.

– Așa e. Dar acum am o soție care să facă treaba lor.

Alex înconjură scaunul în spatele căruia se afla Sara și veni lângă ea. O mână și-o sprijini pe perete, iar cu cealaltă ridică bărbia ei, care-i evita privirea.

Sara se uită la el cu furie, după care îi puse mâinile în piept și încercă, fără mare succes, să-l îndepărteze. Bărbatul izbucni în râs văzându-i neputința.

– Ia-ți mânile de pe mine. Acum! ordonă Sara, imperioasă.

– Indepărtează-mă tu!

O clipă, se priviră în tăcere, el cu o dorință ascunsă, care o făcea pe Sara să vibreze de plăcere, iar ea cu furie că se simțea atât de slabă în fața lui. În cele din urmă, bărbatul se îndepărtă de ea. Râzând, spuse:

– Ai pe deget o verighetă.

– Așa, și?

– Acum, ești soția mea.

Ochii ei de smarald străluciră. Soția lui! Oare la ce ar fi trebuit să se aștepte din partea unui asemenea om? Ceremonia de căsătorie nu însemnase nimic pentru ea, în afară de a-i satisface dorința de a rămâne lângă Nicky și de a se răzbuna. Dar acum, când toate astea trecuseră, nu mai avea niciun sentiment față de această uniune. Se răzbunase pe Alex Terzakis, iar acum nu mai avea nimic să-i spună. Și nici nu aveau ceva în comun în afară de Nicky. Așa că, de unde atâtea probleme cu faptul că devenise soția lui?

– De când am semnat actele alea, ești atât de fericită că ți-ai atins scopul, că parcă nici nu mai ești pe lumea asta, comentă bărbatul.

Ea scutură furioasă din cap, însă înainte de a spune ceva, regretă imediat gestul. Privirea lui Alex se pironi pe șuvițele ei argintii, care se ondulară în cascade până la talie.

Oh, la naiba! bombăni Sara, ca pentru ea. Cât și-ar fi dorit să-și tundă părul scurt! Așa, Alex nu va avea la ce să se mai uite.

– Nu-mi place să fiu ignorat, spuse bărbatul.

– Atunci, poate ar trebui să încerci să discuți despre subiecte normale. Poate în felul ăsta ai fi luat în seamă, i-o întoarse Sara.

– Despre ce anume ți-ar plăcea să vorbesc? Despre vreme? Părerea mea e că doar la atât te-ai pricepe.

– Dacă spui tu ... spuse ea, cu glas mieros.

Bărbatul trase aer în piept, dar părea că n-are de gând să înceteze interogatoriul.

– Câți ani ai? întrebă el.

– De ce nu te uiți în certificatul de căsătorie?

– Nu te purta ca un copil!

– Peste o lună, fac douăzeci și cinci de ani. Asta înseamnă că mai am câțiva ani până ating vârsta pe care mi-ai dat-o tu.

– Te-a deranjat comentariul meu referitor la vârsta pe care o ai, nu-i așa?

– Nimic din ceea ce faci sau spui nu mă poate răni. În ceea ce te privește, sunt indiferentă.

– Ești foarte încrezătoare în ceea ce spui, nu-i așa?

– Am și motive să simt asta, spuse ea zâmbind.

E adevărat că Sara se gândise la toate, dinainte. Până la urmă, ce i-ar fi putut face? S-o lase fără bani? N-ar deranja-o prea mult. Să n-o mai ia în seamă? Oh, asta i-ar face o imensă plăcere. Dacă ar fi obraznic cu ea, i-ar răspunde cu aceeași monedă. Dacă ar fi devenit violent, ar fi știut cum să i-o plătească. Dar, desigur, nu se aștepta la una ca asta din partea lui. Avea de-a face, totuși, cu un om civilizat.

Dar nu apucă să mai spună ceva, fiindcă se auziră niște pași urcând scările și pe Nicky țipând.

Sara se albi la față și alergă spre femeia care deschise ușa camerei în care se aflau.

– Nu e nimic, doamnă, spuse doica, pe un ton imperios.

Mie și lui Nikos ne trebuie un timp să ne acomodăm unul cu altul. Credeți-mă, am crescut copii treizeci de ani și sunt sigură că în curând se va obișnui cu mine.

– Poate ar fi mai bine să încercăm să stai cu el câte puțin, spuse Sara. Nu e obișnuit cu străinii.

– Poate că nu se simte bine, se apropie Alex, arătându-se și ci îngrijorat.

– Oh, n-are nimic în afară de faptul că e răsfățat, zise dădaca Brown, pe un ton care nu se dorea contrazis.

Sara nu mai rezistă și-l luă în brațele ei protectoare. Copilul se opri din scâncete și începu să gângurească mulțumit. Tânăra se așeză cu el pe unul din fotoliile din biroul lui Alex și, sub privirea celor doi adulți, dezmierdă copilașul până când acesta se potoli de tot. Apoi luă biberonul din mâna dădacei, care o privea cu neîncredere, și începu să-și hrănească nepotul.

– Încerci să mă impresionezi? E cam târziu pentru asta, o anunță Alex cu răceală.

– Ce spui? întrebă Sara, nedumerită.

Alex o pofti pe dădacă să-i lase singuri, după care se adresă din nou Sarei:

– Ce e cu toată atenția asta maternală față de Nikos? De ce crezi că am angajat o dădacă?

– Nu e nimic greșit în sentimentele pe care le port pentru nepotul meu, spuse ea. Sara încercă să-și controleze mânia pe

care o simțea pentru bărbatul din fața ei. Știa că bebelușii sunt foarte sensibili la zgomotele ridicate. N-aș vrea să comentez decizia ta de a angaja o dădacă, adăugă ea, deși până acum nu m-a impresionat nimic din ce am văzut.

– A venit cu cele mai bune recomandări.

– N-aș vrea s-o critic sau să fiu nedreaptă, dar te-ai comportat exact cum mă așteptam, intervenind într-o chestiune despre care nu știi mai nimic. Trebuie să înțelegi că nu poți lua singur astfel de decizii, mai ales în privința unui copil pe care abia începi să-l cunoști.

Alex Terzakis se schimonosi de mânie. Nu-și putea crede urechilor ce-i era dat să audă. Cum putea să existe cineva pe lumea asta care să-i vorbească așa? Oare chiar avea o părere atât de proastă despre el? Îi era de-ajuns că-l considera răsfățat și arogant, că știa că majoritatea fetelor proaste îl divinizau ca pe un zeu, dar să ajungă la concluzia că se amestecă unde nu e treaba lui...

– Auzi, ești cumva lesbiană? reuși să spună bărbatul.

Sara se opri înmărmurită din dezmierdarea lui Nicky și-l privi, neștiind cum să reacționeze. Însă după câteva clipe, izbucni într-un râs zgomotos. Doamne Sfinte! Bărbatul ăsta era incredibil! Chiar nu putea să suporte că o femeie nu-l considera atrăgător?

– Mă gândeam eu că nu e așa, zise Alex, cărnia i se mai destinseră trăsăturile. Dar mă întreb de ce simți plăcere când

încerci să mă pui la punct.

– Chiar așa fac? întrebă Sara, prefăcându-se inocentă. Chiar ai observat lucrul ăsta?

Alex nu spuse nimic. O adulmeca pur și simplu ca o hienă, gata să-și înhațe prada.

– Vezi tu, Alex...eu nu te plac.

– Nu e nevoie să mă placi, dar aș dori să mă respecți.

– Hm! pufni ea.

– Îndrăznești să mă înfrunți cum nici cei mai mari dușmani ai mei nu-și permit s-o facă.

Pe Sara o trecu un fior.

– Nu mi-e frică de tine! zise ea, mândră.

– Limbajul trupului tău îmi spune altceva, zise bărbatul, privind-o cum strângea cu mâna un brat de fotoliu. Dacă am rămâne singuri, ai înțelege ce spun...

– Ce imagine îngrozitoare îmi înfățișezi. Evident, lucrurile astea îmi spun foarte multe despre tine. E clar că ai face orice ca să câștigi respectul unei femei care luptă cu tine la un alt nivel...

– Cu o femeie ca tine...da, așa aș face. Hm, pufni el disprețuitor, nu-mi închipuiam că ziua căsniciei mele se va desfășura așa.

– Dar cum ți-o închipuiai?

– Că o voi împărți cu o mireasă care să-mi merite numele...

– Parcă spuneai că nu ești snob!

– Pe mine nu mă deranjează locurile de unde vii, ci lipsa ta de moralitate.

– Lipsa mea de moralitate?

– Exact. Femeia cu care urma să mă căsătoresc, trebuia să se ghideze în viață după cele mai înalte principii.

– Vrei să spui că erai logodit cu vreo fată? întrebă ea ca din senin, gândindu-se că nu era exclusă această posibiliate, din moment ce adusese acest subiect în discuție.

– Mă gândeam să mă căsătoresc, zise el.

– O iubeai?

– N-am de gând să vorbesc cu tine despre viața mea personală...

– Ea te iubea? Oh, Doamne! de ce nu mi-ai spus mai devreme? Ai fi putut să-mi spui că mai era cineva în viața ta în afară de...

– În afară de femeia pe care a trebuit s-o plătesc ca să împartă patul cu mine?

Sara se simțea mizerabil. Simțea cum i se face rău când se gândea că din cauza ei, o biată femeie îl pierduse pe Alex. Nu avusese niciun drept să facă una ca asta.

– Elise n-a împărțit niciodată patul cu mine, adăugă Alex, parcă din nevoia să lămurească lucrurile.

Înseamnă că între ei nu era mai mult decât o poveste pasională, gândi Sara.

– Și nici nu ne gândeam la căsătorie ca la un pas important.

Dar probabil că la un moment dat aveam să clarificăm legătura dintre noi. În familia noastră, toată lumea se căsătorește pe viață și de puține ori își bate capul cu aspectul romantic al acestei uniuni.

– Doamne Sfinte! exclamă ea. Ce familie de ciudați, gândi ea. Oameni atât de reci și de calculați! Dar nu trebuia să se mire. Doar știa ce-i făcuse Calliei.

– Dar...Elise te iubea?

Alex o privi, părând deranjat de întrebare.

– Nu mi-ar plăcea să știu că am rănit-o indirect, spuse Sara.

– I-am rănit orgoliul. Dar din moment ce toată lumea va considera că Nikos este copilul meu și tu mama lui...

– Așa trebuie să creadă?

– Te-ai gândit la altceva? Din moment ce Androula și Damon nu-l pot crește ca pe copilul lor, povestea lui va trebui să rămână un secret în familia noastră. N-o să permit ca Androula să fie umilită...

Sara nu pricepea cum Androula ar putea fi umilită de un lucru care s-a întâmplat înainte de căsătoria ei cu Damon, doar dacă ... ea și Callie au apărut în același timp în viața băiatului. Bineînțeles că ipoteza asta era cea mai plauzibilă. Astfel, Damon avea în Grecia o logodnică iubitoare și acceptată de familie, și în Anglia una cu care să se distreze.

– Când Nikos va ajunge la vârsta la care să poată înțelege unele lucruri, i se va spune adevărul despre părinții săi...

– Adevărul tău, sau al meu?

– Ești o femeie malițioasă și foarte periculoasă, dar te avertizez ... N-o să accept nicio intervenție a ta când va veni acel moment. Bineînțeles, asta dacă se întâmplă să mai fii în zonă.

– Și de ce n-aș mai fi? întrebă ea, înțepată.

– Pentru că îți vor trebui multă putere de concentrare și rezistență la umilințele pe care le vei îndura. Și, sincer să fiu, nu cred că vei face față.

– Mulțumesc pentru votul de încredere.

Trebuia să reziste în fața acestui tiran, își spuse Sara mai târziu, după ce bărbatul o lăsă singură cu Nicky. Trebuia să reziste de dragul nepoțelului ei. Până la urmă, pentru el acceptase toată povestea asta.

Capitolul 5

Un castel pe Valea Loirei...La ce altceva se putea aștepta pentru reședința familiei Terzakis? se întrebă Sara, în timp ce limuzina fumurie cotise pe aleea ce ducea la reședință.

– Cât timp ai locuit aici? îl întrebă Sara pe Alex, în timp ce se uita pe fereastra mașinii.

În zare se profilau două turnuri maiestuoase, care încadrau o construcție impunătoare.

– Doamne, e imens! se miră Sara.

– A fost casa părintească a mamei mele.

– A fost franțuzoiacă? Când a murit? întrebă ea.

– Când eram mic, răspunse Alex cu răceală.

Sara simți milă pentru copilul care crescuse fără mamă, dar nu păstră mult timp acest sentiment. I se părea impresionant tot ce trăia, în special pentru că nu fusese niciodată plecată

din țară, mai ales într-un loc atât de frumos ca acesta, văzând un castel care părea desprins din basmele cu zâne și cavaleri.

Deodată, mașina se opri și, înainte să coboare, Alex se apropie periculos de mult de Sara și-i șopti la ureche:

– Dacă trădezi orice detaliu care să ateste că Nikos nu e fiul nostru, îți jur că te omor cu mâna mea.

Dintr-o dată, șoferul deschise ușa și lăsă să se întrevadă o femeie micuță și blondă, care le făcea cu mâna nerăbdătoare, surâzând tot timpul.

Sara ieși din mașină și femeia o îmbrățișă cu multă afecțiune.

– Eu sunt soacra ta! exclamă ea, bucuroasă.

– E mama mea vitregă, o lămuri Alex. Se numește Vivien.

– Oh, spune întotdeauna asta, înainte să menționeze că de douăzeci de ani îl iubesc ca pe copilul meu!

– Ești englezoaică! reuși Sara să spună, simțindu-se copleșită de situație.

– Alex, sper că nu te superi de vizita mea inoportună chiar în noaptea nunții tale, dar vezi, se adresă Vivien bărbatului care o privea tăcut ca o piatră, nu puteam să mai aștept până s-o cunosc pe fata care te va face incredibil de fericit. Și mă bucur că m-a îmbrățișat și ea cu atâta căldură. Că m-a îmbrățișat deși sunt doar o străină pentru ea...

– Vivien, încercă Alex să curme șirul cuvintelor care parcă nu se mai opreau.

– Dar tu nu mă îmbrățișezi?

Bărbatul veni lângă ea și-și puse mecanic mâinile în jurul ei.

– Văd că se simte jenat față de tine, comentă femeia, cu ochii la Sara. De obicei, se bucură mai mult când mă vede...Ei bine...Unde e?

– Cine să fie? întrebă Alex, surprins.

– Alex, ce s-a întâmplat cu tine? Fiul tău! Cine altcineva. Abia aștept să-mi iau în brațe nepotul.

Cealaltă mașină tocmai sosi și dădaca ieși, cu Nikos în brațe.

– Copilul doarme, anunță ea, parcă bucuroasă de treaba asta. Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, adăugă cu autoritate și merse spre intrare.

– Oh, Alex, dădaca asta parcă e o gardă de corp, nu altceva, spuse Vivien în șoaptă către bărbat. Sunt sigură că nimeni nu trece de ea ca să ajungă la Nikos.

– Așa e, nu? interveni și Sara de partea femeii.

Vivien îi zâmbi nurorii sale, după care i se adresă lui Alex:

– Alex, dragule, să știi că nu vreau să te bat la cap. N-am de gând să rămân. Promit. Dar să știi că e doar vina ta. Nu mi-am închipuit niciodată că te vei căsători pe ascuns cu o fată atât de frumoasă. Ce-au însemnat toate astea? Fără prieteni, fără familie ... Nici măcar o lună de miere ... Oh, Sara, dacă aș fi știut, chiar și în trei săptămâni aș fi făcut nunta anului, serios!

Când intrară în casă, Sara privi fascinată decorul medieval.

– Frumos nu-i așa? o întrebă Vivien.

Alex începu să-i prezinte în mare locuința, dar mama lui vitregă fu de părere că noua stăpână trebuie să cunoască totul în amănunt, așa că își luă ea rolul de ghid.

După ce parcurseră aproape toate încăperile și Sara simți că-i erau furnizate destule informații pentru început, Vivien spuse:

– Sunt sigură că ai vrea să te odihnești puțin, nu-i așa?

Femeia o conduse în dormitorul matrimonial.

– E cam tensionată atmosfera între voi, nu-i așa? întrebă Vivien. Oh, îl ador pe Alex, dar câteodată mi se pare foarte încăpățânat. Iar într-o relație e întotdeauna nevoie de doi...Oh, și cine s-ar gândi că acest copil adorabil e un accident? Aș spune că e mai degrabă o binecuvântare. El a fost cel care l-a salvat pe Alex dintr-o relație cu nesuferita aia de Elise ... Ai aflat despre ea, nu-i așa?

– Puțin... reuși să spună Sara.

– Puțin, e mai mult decât destul. E o femeie atât de perfectă, încât te înspăimântă. Vorbește mai multe limbi străine, e o artistă desăvârșită, deține cele mai roditoare podgorii de pe Valea Loirei și este de o frumusețe răpitoare. Dar este foarte îngâmfată. Până și pe mine mă tratează cu dispreț, ca și cum aș fi vreo ignorantă. Sunt sigură că ar fi reușit să-l facă pe Alex să fie din nou un om rece și calculat.

Elise n-are sentimente, n-are trăiri. Cred că le-a eliminat ca să poată să funcționeze ca un robot...

– Cu toate astea, trebuie să fi suferit ... spuse Sara, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise.

– Deloc. Nu-l iubea pe Alex, cum nici el n-o iubea pe ea. Poate că într-o zi aveau să-și unească destinele și să clădească o dinastie, probabil născând copii din eprubete, fiindcă nu mi-o imaginez pe Elise folosind varianta naturală. Slavă Domnului că ai rămas tu gravidă! L-ai salvat pe Alex de la cea mai mare greșeală pe care ar fi putut s-o facă vreodată.

În timp ce femeia de lângă ea sporovăia vesel, Sara încerca să analizeze ceea ce tocmai auzise. Deci, Alex spusese familiei sale că se căsătorise cu ea din cauza copilului. Mai bine. Așa, nu era nevoită să se arate fericită că a devenit soția lui.

Vivien o conduse într-o cameră frumoasă și luminoasă, împodobită cu flori albe.

– Dar eu i-am luat-o înainte, sporovăi femeia în continuare. Ți-am pregătit camera asta pe ascuns. Totul în cameră era impunător și Sara se simțea de parcă tocmai fusese transpusă într-o scenă de film. Mobila de culoarea abanosului se potrivea de minune cu pereții de culoarea untului, cu draperiile cafenii și cu florile din glastra aflată pe măsuța de la geam. Era o senzație plăcută, dar în același timp copleșitoare.

– E minunat ... spuse ea, cu o voce abia șoptită.

Femeia se opri o clipă din sporovăiala ei veselă și o privi cu

atenție pe tânăra din fața ei.

– Alex mi-a spus că n-o să te plac. Eram îngrozită când mă gândeam că va lua de soție o femeie mai dificilă decât Elise. Și mi-am spus că voi înnebuni dacă face asta, după toată lupta pe care am dat-o pentru a-l despărți de ea. Iar comportamentul lui Alex dinainte de ceremonie, era ca și cum ar fi fost prins într-o capcană ... Știi, întotdeauna am fost de părere că doar o amazoană l-ar putea captura ...

– N-a fost o capcană, dar e adevărat că am făcut presiuni, spuse Sara, încercând să salveze aparențele.

– Serios? Cu Alex? Oh, șobolanul! Întotdeauna mi-am spus că Alex va face ceea ce e bine.

– Serios?

– Da, are un simț înnăscut al dreptății. Dar, oricât de rău i-ar trata pe alții, să știi că adoră copiii.

– Așa e.

– Cu toate astea, însă, are câteva idei rigide. Pe Damon, fratele mai mic al lui Alex, l-am răsfățat foarte mult. Era un copil fermecător, nu ca acum, ca adult nu l-aș iubi, dar ... o să râzi. Când Alex mi-a spus că e la mijloc un copil, am crezut inițial că încearcă să-i ia apărarea lui Damon.

Sara îngheță.

– Oh? reuși să spună.

– Da, și ar fi distrus inima micuței mele Andy, care chiar și așa, în ultima perioadă n-a fost în apele ei. Îl divinizează pe

Damon și n-aș vrea ca...

– Andy?

– Da, fiica mea, Androula.

– Fiica ta e căsătorită cu fratele lui Alex? întrebă Sara, stupefiată.

– Eram văduvă, cu o fetiță, când l-am cunoscut pe tatăl lui Alex, explică Vivien cu o privire visătoare. Primul meu soț a fost tot grec. Un bărbat bun, care din păcate a plecat prea devreme de pe pământul ăsta, spuse femeia cu regret.

Făcu o pauză de câteva secunde, după care adăugă:

– Lucram în biroul lui Nikos, tatăl lui Alex și al lui Damon, explică ea. Oh, nu-i puteam suporta ordinele, dar întotdeauna acționa cum îl tăia capul. Ba chiar mă plăcea și când am devenit prietena lui de așternut...

– Ce ai devenit? întrebă tânăra, nevenindu-i să creadă ce-i era dat să audă. Oh, toate astea erau prea mult pentru ea.

– E un mic eufemism pentru termenul de "amantă". Un an întreg am rezistat avansurilor lui și am păstrat un zid între noi. La sfârșitul anului, era în genunchi în fața mea, implorându-mă să-l iau de soț și spunându-mi că mă urăște din tot sufleul pentru că l-am făcut să facă asta. Așa că până la urmă ne-am căsătorit și mi-au trebuit cam doi ani ca să scap de bagajul lăsat de fosta soție.

– Bagaj?

– Amantele pe care le-a avut în timpul căsătoriei. Pur și

simplu nu înțelegea de ce nu le poate avea pe amândouă, adică și pe mine și aventurile. Vivien o privi pe Sara cu asprime. Presupun că știi că Alex își ține amantele la Paris și la Atena, da?

– Ă... da, bâigui ea.

– Ehei, grecii au alte standarde. Ai vrea să știi cum am făcut să dispară celălalt bagaj?

– Mi-ar plăcea.

– L-am făcut gelos. E adevărat că am jucat un joc periculos, dar a mers. Dintr-o dată, a devenit teribil de conștient de ceea ce avea lângă el și a început să nu mai meargă la amante, fiindcă era prea ocupat să-mi urmărească toate mișcările. L-am iubit până la moarte, dar Doamne, câte am avut de îndurat ca să-i păstrez dragostea!

O privi pe Sara.

– Ia spune-mi, ce planuri ai?

– Planuri? Sara părea să nu înțeleagă aluziile femeii.

– Da, ai nevoie de o strategie bine pusă la punct, dacă vrei să distrugi concurența. Adu-ți aminte că sunt mereu la dispoziția ta și că vin des la Paris. O să fiu din nou aici peste două săptămâni, ca să-mi cunosc nepotul cum se cuvine.

Vivien se îndreptă spre ușă.

– Alex are o conștiință bună, spuse ea. Folosește-te de asta. Și bineînțeles, și cu lucrul acela, zise ea cu privirea la pat, neluând în seamă stânjeneala Sarei. Sunt sigură că ești

conștientă de faptul că ceea ce se întâmplă aici are cea mai mare însemnătate. Nu lăsa norii să-ți umbrească legătura pe care o ai cu Alex...

Sara dădu din cap absentă, ca o încuviințare la spusele femeii.

– Ne vedem peste doua săptămâni, zise Vivien și ieși, închizând ușa în urma ei.

Sara se așeză pe pat, ca să se gândească la tot ce aflase. Doamne! Ce situație încurcată! își repeta ea.

Un hamal sosi cu bagajul și-i ceru permisiunea de a-l lăsa înăuntru. După aceea, o servitoare o anunță că cina se va servi într-o jumătate de oră.

Sara primi vestea fără bucurie. Se tot gândea că era posibil ca Alex să dorească să mănânce cu ea și simplul gând o făcea să-i piară pofta de mâncare. Oh, dacă lucrurile s-ar fi putut rezolva și în alt fel! Dar nu exista un alt fel. Acum că făcuse acest pas, intrase în acest joc și avea de gând să-l ducă până la capăt. Nu va permite nimănui s-o îndepărteze de Nicky și nu trebuia să uite nicio clipă că pentru el făcea toate aceste sacrificii.

Se ridică și se duse să facă un duș. Îmbrăcă apoi o rochiță de seară de culoarea untului, care se potrivea de minune cu părul ei auriu. Puțin fard și o privire aruncată în oglindă, fură de-ajuns să constate că se aranjase destul de bine pentru cină.

Ieșind pe hol, își auzi nepotul plângând. Nu se putu abține

și intră la el. Dădaca încerca fără succes, să-l liniștească.

– Oh, lasă-mă pe mine, te rog, spuse Sara și-l luă în brațe pe micuț.

După ce copilul se liniști, Sara îl puse în pătuț și acesta adormi în câteva minute.

– Acum, o să mă retrag, doamnă Terzakis. Sunt foarte obosită.

– Bine, o să am eu grijă de el, spuse Sara, bucuroasă. De acum înainte, o să-l culc eu seara.

– Oh, nicidecum. În seara asta, este bine. Dar de mâine va veni o fată care să mă ajute când o să am zile libere.

Oh, Doamne! Nu se putea așa ceva. Sara fusese înlocuită de două străine, și acum rolul ei era inutil.

Îl culcă pe micuțul Nicky, după care coborî în sufragerie, unde o aștepta Alex. Simțea că explodează de mânie.

– Urăsc lipsa de punctualitate, spuse el, când o văzu coborând scările.

Sara îl privi cu furie, dar nu zise nimic. Se așeză în celălalt capăt al mesei.

– Mama ta vitregă e foarte drăguță. Chiar mai drăguță decât m-aș fi așteptat. M-a făcut să mă simt foarte bine primită.

Alex avea o expresie glacială pe față. Nu spuse nimic, ci doar îi făcu semn chelnerului să-i servească.

Candelabrele fură aprinse și încăperea se transformă dintr-o dată într-un salon luminos.

– Angajații tăi vor crede că avem ceva de sărbătorit. N-aș vrea să-i inducem în eroare.

Alex îi aruncă o privire de gheață. Știa și el care era adevărul și poate îi împărtășea gândurile. Dar era clar că nu dorea ca servitorii lui să bănuiască ceva. Aceștia, presupunând că proaspătul cuplu e fericit că și-a legalizat legătura, au făcut mari eforturi de a împodobi salonul pe gustul celor doi presupuși îndrăgostiți.

În timp ce ospătarii aduceau aperitivele, Alex întrebă:

– Cum e să fii soția mea?

Sara ridică ochii și-i întâlni privirea scrutătoare, lucru care o făcu să simtă distanța dintre ei binevenită.

– Cum? reluă el întrebarea.

– Alex, nu mă simt soția ta, așa că nu lăsa gândurile astea să te tulbure, răspuse ea, cu un râs forțat. Tot ce-mi doresc, e să fiu o mamă bună pentru Nicky. N-am nicio intenție să intervin în vreun fel în viața ta privată.

– Ce cuvinte blânde, spuse bărbatul, rânjind. Se pare că de când ți-am pus inelul ăsta pe deget, te-ai îmblânzit.

– Nu știu ce anume ți-a lăsat impresia asta ...

– Mi-ai spus că merit o soție care să-mi facă viața un iad. O adevărată scorpie, parcă a fost exprimarea ta. Dar acum ... se pare că-ți schimbi tactica și încerci să joci rolul mamei perfecte...

– Nu e un rol! Îl iubesc pe Nicky!

– Ei, haide! El a fost pașaportul tău către o altă lume. L-ai folosit ca să capeți ce i-am refuzat surorii tale!

– N-ai dreptate! E adevărat că am vrut să mă răzbun, dar niciodată nu m-am gândit că o să accepți! Iar când ai făcut-o, mi-am dat seama că o căsătorie e cea mai bună alternativă pentru nevoile lui Nicky!

– Te-ai folosit de mine! o acuză el. Nu credeam că poate exista vreo femeie atât de nerușinată ca tine!

– Înseamnă că ai dus o viață foarte ferită.

– Bunăstarea și statutul au fost prețul tău. Mi l-ai vândut pe Nicky.

Uimită de ce-i fusese dat să audă, Sara sări ca arsă:

– Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva?

– Oricum, nu mă așteptam la mai mult din partea unei bărbătii care m-a înfruntat cu cinci luni în urmă în biroul meu.

– Pe cine faci bărbătie?

– Nici ție și nici surorii tale stricate nu v-a păsat o secundă de biata Androula, o acuză Alex. Știai la fel de bine ca și ea că Damon avea o familie, dar ai încurajat-o să continue relația cu el!

Sara nu știa ce să mai spună.

– O...soție și o familie...Vrei să spui că Damon era căsătorit când a cunoscut-o pe Callie ...?

– Scena asta n-o să te ajute cu nimic. Callie a cunoscut-o pe Androula și pe fetele ei înainte de a încerca să se strecoare în

patul fratelui meu. Dădacă ... hm? Ei bine, sora ta s-a dovedit a fi dădaca venită din iad!

– Minți! Inventezi povestea asta cumplită ca să profanezi memoria surorii mele. Nu putea să-ți fi cunoscut cumnata. Nici măcar nu știa că există. Cum nu știam nici eu, de altfel.

– Ba sigur că știai. Știai, și ai fost de acord cu legătura lor.

– Dar Damon a cerut-o pe Callie de soție. I-a dat până și un inel de logodnă. Ce-ai fi vrut să fac? Bineînțeles că nu-mi convenea ca sora mea să se căsătorească la o vârstă atât de fragedă, dar el spunea că o iubește, că vrea să oficializeze relația...

Alex începu să înjure, iar Sara sări furioasă de pe scaun, amenințându-l:

– Să nu mai îndrăznești să înjuri în fața mea. Uite ce e, nu știu ce ai de gând să faci de-mi spui minciunile astea.

Alex stătea sprijinit de scaunul masiv, privind-o curios.

– Nu se poate ca sora mea să se fi încurcat cu soțul altei femei.

– Sora ta a cunoscut-o mai întâi pe Androula.

– N-avea cum să facă asta. N-a fost niciodată în Grecia...

– Am dovada.

– Ce dovadă?

Alex se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă.

– Vii, sau crezi că nu ești în stare să continui farsa asta în timp ce îți arăt dovada?

– Nu mi-e teamă de nicio dovadă pe care ai putea s-o aduci!

Bărbatul traversă holul, iar Sara trebui să grăbească pasul ca să-l ajungă din urmă.

Intră într-o cameră cu rafturi pline de cărți care înconjurau toți pereții. În fața ferestrei exista un birou mare, de care Alex se apropie. Se aplecă și tastă un cod, lămurind-o apoi pe Sara:

– Țin dovada într-un seif.

Sara încercă să-și șteargă palmele transpirate și, ținând capul sus, își spuse că nu se teme de ce i-ar putea arăta Alex, chiar dacă va fi un lucru care-i va zdruncina încrederea în sora ei decedată.

Aștepta lângă birou, cu inima strânsă. Oh, Doamne, își spunea ea, Damon fusese căsătorit! Fusese căsătorit înainte s-o întâlnească pe Callie!

Alex scoase un teanc de fotografii pe care le împrăștie pe suprafața lucioasă a biroului. Erau toate făcute la Oxford. Androula și copiii veniseră să petreacă două săptămâni cu Damon.

Sara privi fotografia pe care i-o indică Alex și simți că parcă cineva o străpunse în inimă. Callie stătea lângă o femeie înaltă, brunetă, și fiecare dintre ele ținea de mână câte o fetiță de doi, respectiv cinci ani. Toată lumea zâmbea fericită, iar Sarei simți că i se face rău.

Alex îi dădu și alte fotografii la care să se uite. În fiecare

dintre ele apărea și Callie, fie că era în parc, jucându-se cu fetițele, fie în casa lor.

– Andy a cunoscut-o pe sora ta când o pierduse pe una din nepoțelele mele într-un magazin. Callie a găsit-o, apoi Andy a făcut greșeala s-o invita acasă, la cină. De atunci, a stat cu copiii de câteva ori. Când cumnata mea s-a întors în Grecia, i-a lăsat cale liberă surorii tale.

Sarei îi venea greu să facă față acestui moment. Își dădea acum seama cât rău făcuse sora sa femeii cu care se împrietenise, cu ai cărei copii se jucase și de care avusese grijă. Doamne Sfinte, oare unde greșise în educarea Calliei? Oare unde credea sora ei că va ajunge, dacă se încurcă cu soțul altei femei?

După o tăcere grea, Sara vorbi, dar fără să i se adreseze lui Alex:

– Avea doar optsprezece ani, îl iubea cu adevărat, spuse ea, încercând din răsputeri să găsească un sens comportamentului surorii sale. Iar Dumnezeu știe că și el a încurajat-o să facă asta. Prima dată când l-am cunoscut pe Damon, mi-a spus că o iubește și că vrea să se căsătorească cu ea ...

– Damon neagă că a spus vreodată că ar dori să se căsătorească cu ea.

– Minte! Dar și ea a mințit! Oh, Doamne, de cât timp e căsătorit Damon?

– De când avea nouăsprezece ani. Andy avea optsprezece, pe atunci. Eu n-am dorit să facă pasul ăsta. I-am încurajat să mai aștepte. Dar Vivien i-a sprijinit, iar tata s-a văzut nevoit să-și dea consimțământul.

Sara își încrucișă mâinile, ca pentru a se proteja. Era palidă ca o stafie.

– Poți păstra astea, zise Alex și-i înmână un teanc de scrisori, cu scrisul Calliei. Sunt nedesfăcute.

– Damon nu le-a primit ... spuse Sara, cu voce joasă.

– N-am crezut că e nevoie. Nu m-am gândit nicio clipă că ar putea fi însărcinată.

– Dar el credea! spuse Sara, revoltată. N-aveai niciun drept să-i oprești scrisorile. Callie era o adolescentă, iar el era un bărbat matur. Indiferent dacă avea sau nu familie, când a acceptat să se lase sedus, Callie a devenit responsabilitatea lui ... Ai și tu o parte de vină pentru felul în care au decurs lucrurile.

– Nu sunt Damon...

– Dar ai intervenit!

– Erau la mijloc copii nevinovați și pacea și stabilitatea familiei mele, spuse Alex fără regrete. Din punctul meu de vedere, am considerat întotdeauna că femeia este cea care trebuie să spună nu...

– Ipocritule!

– Sora ta știa că Damon era căsătorit. Ea a făcut o alegere,

iar fratele meu la fel: s-a întors la familia lui.

Sara simțea că durerea de cap o va face să leșine. Își duse o mână la tâmplă.

Bărbatul vârî pozele în seif, îl închise, apoi, privind-o, zise:

– Cina...

– Nu mai mi-e foame, veni răspunsul tinerei. Cred că o să mă duc să mă culc.

– Singură? În noaptea nunții noastre?

Sara ridică privirea și o întâlni pe a lui. Era sigură că dacă ar fi avut un cuțit la îndemână, n-ar fi stat pe gânduri să-l folosească.

– O să urc puțin mai târziu, zise el, de parcă acesta era răspunsul pe care-l aștepta Sara. Abia aștept să te pierzi de plăcere în brațele mele.

– Poftim? întrebă ea cu voce joasă.

Dar Sara nu primi răspuns la întrebarea ei, fiindcă Alex ieșise din încăpere.

Capitolul 6

Sara stătea întinsă pe pat, cu ochii pironiți pe ușă. Alex glumise, sperând că astfel o va priva de o noapte de somn. Un bărbat trebuia să se simtă atras de o femeie din punct de vedere sexual ca să vrea să facă dragoste cu ea. Iar acest aspect din viața lui Alex era fără îndoială ocupat cu tot felul de femei frumoase, doritoare să-i facă pe plac. Și până la urmă, ea nu era soția lui, nu cea adevărată...

Gândurile îi zburară la Callie. Oh, oare cum putea ea, o femeie integră, să se simtă acum, după ce aflase adevărul, atât de măcinată de teamă și de vină?

Înainte de această seară, Sara fusese ferm convinsă că sora ei fusese sedusă și abandonată, dar acum, amintirea Calliei se încețoșa și Sara nu mai era sigură de nimic. Callie ascunsese de sora ei exact ce era mai important, și se complăcuse într-o

situație care nu era de genul ei. Probabil Damon a promis că va cere divorțul, dar când și-a dat seama că ceea ce trăia cu sora ei era doar o pasiune trecătoare, a renunțat la ea și s-a întors la familia lui. În acel moment, Callie făcuse probabil tot posibilul să rămână însărcinată, pentru a-l determina pe Damon să revină la ea.

Sara încercă să se gândească la sora ei fără să-i mai ia apărarea. Callie fusese o fată foarte încăpățânată și egoistă, încă de mică. Își dăduse seama încă din timpul adolescenței ce putere avea frumusețea ei asupra bărbaților. Nu putea suporta niciodată să fie respinsă sau părăsită. Era obișnuită să obțină întotdeauna tot ce dorea. Iar în privința lui Damon, poate că lucrurile nu s-au petrecut așa cum a dorit ea, astfel că a trebuit să forțeze nota. Oh, dar oare ce mai contau toate astea acum? Callie îl iubise pe Damon. Asta era clar. Dar oare el o iubise vreodată? Oh, va distruge scrisorile acelea. Nu dorea să afle mai multe. Știa destul.

Dintr-o dată, înțelese comportamentul lui Alex din ziua când mersese cu Callie la biroul lui. Bineînțeles că nu avea cum să creadă că fratele lui, căsătorit și tată a doi copii, îi oferise un inel de logodnă unei fete cu care avusese o aventură și care pretindea că așteaptă copilul lui.

În ziua aceea, Sara începuse să-l urască pe Alex, considerându-l bariera care stătea între sora ei și bărbatul pe care aceasta îl iubea. Acum înțelegea de ce Alex se purta atât

de dur cu ea și o condamna. Cu siguranță, își închipuise că știa despre căsătoria fratelui său și că încuraja purtarea Calliei.

Alex se purtase așa cum trebuia, încercând să-și protejeze familia și pe Androula, care deja suferise destul. Iar ea, ce făcuse? Îl amenințase că va face publică toată povestea. Începea să-i fie rușine de comportamentul ei. Dar cum ar fi putut reacționa altfel, din moment ce nu cunoștea adevărul?

Oh, Doamne! Iar căsătoria asta? Ce era de făcut? Alex dorise să-și apere nepotul cu orice preț și chiar acceptase să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubea. Iar acum, singurul lucru pe care Sara îl putea face era să vorbească cu el și să ceară anularea căsătoriei.

Odată luată această decizie, Sara se simți puțin mai bine. Se dădu jos din pat, ca să închidă lumina și chiar atunci ușa se deschise. Încremeni, cu mâna pe întrerupător. Oare era doar imaginația ei, sau Alex se oprise în ușă, când o văzuse? Probabil că dorea doar să vorbească cu ea și, văzând lumina aprinsă, îndrăznise să intre. Da, poate doar asta era, își spuse ea, ca să se încurajeze.

Barbatul intră și închise ușa în urma lui. Începu s-o privească, așa cum o privise și în seara aceea, la Gina acasă.

Fără s-o scape din ochi, își desfăcu cravata și se apropie de pat. Avea o privire lacomă, care o incomoda pe Sara. O prinse de mână și o trase spre el.

– Nu! aproape țipă ea.

Barbatul începu să zâmbească, dar își continuă ritualul dezbrăcatului. Se vedea că se simte bine în dormitorul unei femei. Își descheie cămașa și dădu la iveală un piept musculos, acoperit de păr auriu.

Sara încercă să se îndepărteze de el, dar bărbatul o așeză pe pat. Încercă să-și mențină calmul, deși îmbujorarea din obraji îi dădea de gol stânjeneala.

– Dacă ai chef să te dezbraci în fața unui public, pot aduce o armată de fotografi.

– Oh, da, și revista cu pozele mele ar fi ascunsă la tine sub pat. Oh, Sara, de ce nu înțelegi că între noi există o chimie?

– O...chimie? începu Sara să se bâlbâie.

– Da, vezi tu, prima dată când te-am văzut, ți-am văzut ochii frumoși. A doua oară, mi-am dat seama ce picioare superbe ai, iar a treia oară ți-am observat părul minunat. Mi te-ai dezvăluit puțin câte puțin, până mi-am dat seama de atracția pe care o simt pentru tine.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Știu că și tu îți dai seama de ce se întâmplă între noi, dar nu vrei să iei în seamă asta. Aș putea spune chiar că te enervează ceea ce simți. Când mi-am dat seama de puterea pe care o ai asupra mea, mi-am spus că te doresc, fiindcă ești femeia pe care n-o pot avea.

– Alex, fantezia asta a ta te face s-o iei razna. Începea s-o doară gândul că el se preface că i se pare atrăgătoare. Încerci

să-ți justifici prezența în dormitorul meu. Să-ți spun și de ce?

– Dacă vrei...

– Ți-am rănit orgoliul...

– O persoană atrăgătoare n-ar putea niciodată să facă una ca asta.

– Ba da. Ți-am rănit orgoliul și acum vrei să-mi plătești cu aceeași monedă.

– Încă din adolescență am încetat să fac asta, când nu sunam atunci când promiteam s-o fac, și când mă simțeam atras de orice fată în fustă, cu vârsta între șaisprezece și treizeci de ani.

– Îmi imaginez că aveai multe succese.

– Așa e. Dar vremurile alea au trecut, iar acum tu ești soția mea.

Sara ridică ochii și, când văzu că Alex nu mai avea niciun articol de îmbrăcăminte pe el, își feri repede privirea, știind cu siguranță că niciodată imaginea trupului lui gol nu-i va pieri din memorie.

– Sunt dispusă să accept anularea căsătoriei, spuse ea, ca și cum s-ar fi folosit de o ultimă armă, în fața sacrificiului suprem.

– E un lucru neașteptat, spuse Alex. Adăugă apoi, zâmbind: nu.

– Îți ofer libertatea.

– Mi-l oferi și pe Nicky?

– Nu! spuse Sara, de data asta privindu-l în ochi.

– Atunci, nu mai avem de ce să discutăm despre anularea căsătoriei.

Oh, la naiba cu el! Oare de ce fusese atât de proastă? Bineînțeles că asta era tot ce-și dorea. Să plece și să i-l lase lui pe Nicky. Era sigură că dacă accepta să i-l cedeze pe fiul Calliei, ar fi obținut imediat anularea. Dar asta n-o va face niciodată.

– Uite ce e ... chiar n-am știu că Damon este căsătorit ...

– Da, sigur, ai jucat destul de bine când ți-am arătat pozele cu familia lui și cu Callie. Dar asta nu schimbă deloc faptul că suntem căsătoriți.

– Dar nu trebuie să rămânem căsătoriți...

Alex merse în baie, fără să-i mai dea atenție.

Sara era foarte tensionată. Nu-i plăcea deloc gândul de a deveni intimă cu un bărbat care n-o considera deloc atrăgătoare, care încerca s-o umilească în fel și chip, doar pentu a-și atinge scopul.

Se înveli cu pătura și încercă să adoarmă, sperând că Alex își va lua gândul de la o noapte petrecută cu ea și va merge în camera lui. Nu auzi când se deschise ușa de la baie, simți doar o mână pe spatele ei, care îi dădu fiori în tot corpul.

– Te rog! imploră ea. Te rog, nu mă atinge. Fac ce dorești, dar nu și asta. Promit că n-o să stau în calea ta, n-o să te deranjez. Poți să ai toate femeile pe care le dorești!

– Eu te vreau pe tine, spuse el și o lipi de trupul lui musculos.

– Nemernicule, ai trișat! Doar pentru asta m-ai dorit!

– Hm! Trebuie să recunosc că dacă nu te consideram destul de atrăgătoare, dacă nu credeam că pot să mă simt bine cu tine, ar fi fost o nebunie din partea mea să accept. Cândva, vreau să am copiii mei. Chiar credeai că poți să mă privezi de dreptul de a fi tată?

Sara deveni și mai încordată, la atingerile lui.

– Relaxează-te! Promit să nu fac nimic din ceea ce nu-ți place.

– Atunci, dă-mi drumul și pleacă din camera asta.

– Dar s-ar putea să nu pot să nu te rănesc, continuă el, ca și cum n-ar fi auzit-o. N-am mai făcut dragoste cu o virgină, dar o să încerc să mă port cât pot de blând...

– Oh, ticălos ce ești! spuse Sara, cu obrajii în flăcări.

Alex îi opri vorbele cu un deget.

Ceea ce urmă, o făcu pe Sara să uite rușinea și furia pe care le simțea în prezența bărbatului nesuferit care acum îi devenise soț. Pur și simplu, simți nevoia să i se abandoneze în totalitate.

– Trebuie să vorbim...spuse Sara, în cele din urmă.

– De ce?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Nu se așteptase la asta.

– Nu înțeleg, începu ea. Nu știu în ce sens merge acum relația noastră. N-am presupus că înțelegerea noastră include și asta.

– Nici n-o face, spuse el, sec.

– Dar ai spus că mă dorești.

– Exact. Te doresc în patul meu. Dar nu ca soție a mea. Mi-ai spus un preț și eu l-am plătit. Te-am luat de nevastă pentru a-l putea avea lângă mine pe Nicky. Atâta tot. La asta se rezumă căsătoria noastră.

– Oh, Alex, n-am știut că Damon are familie. Când l-am cunoscut, mi-a spus că tu nu le accepți relația și că vrei să-l dezmoștenești dacă nu face cum zici tu. De aceea te-am acuzat când am venit la tine la birou.

– Nu înțeleg ce vrei să demonstrezi cu minciunile astea. Chiar dacă ar fi criminal, tot i-aș ține partea, fiindcă e fratele meu, dar în ceea ce privește averea, este un bărbat bogat, iar eu n-am nicio putere asupra banilor lui.

– Înseamnă că a mințit și în privința asta, spuse Sara, mai mult pentru sine. Bine, adăugă ea cu voce tare, recunosc că am greșit când ți-am propus să mă iei de soție...

– Cred că ți-ai pus în cap să reușești și să obții ce n-a putut face Callie: să pui mâna pe un milionar. Ei bine, acum ai făcut-o. Cel puțin în acte.

– Oh, cum ai putut să faci ce ai făcut cu câteva minute înainte, din moment ce simți așa?

– Ești soția mea și o să mi te supui de câte ori vreau. În dormitor îmi aparții, dar în afara lui poți face ce vrei și n-ai asupra mea decât drepturile pe care ți le acord eu. Iar în privința libertății, să știi că nu mi-am pierdut-o căsătorindu-mă cu tine. Sunt la fel de liber ca oricând să fac ce-mi place și cu cine-mi place.Tu n-ai niciun drept să mă privezi de asta.

– N-am de gând să te opresc să faci ceea ce vrei.

– Nu? întrebă Alex, surprins. Cum? N-ai de gând să mă chestionezi în legătură cu ceea ce fac? Unde mă duc? Când mă întorc? Să începi să faci scene de gelozie? L-am văzut pe tata trecând prin asemenea crize cu Vivien și mi-am jurat că mie nu mi se va întâmpla niciodată așa ceva.

Sara nu mai zise nimic. Îl privea în tăcere, în timp ce se îmbrăca.

– Și poți să încetezi să faci pe protectoarea cu Nicky. Nu e cazul pentru astfel de scene. Îți dau voie să faci în schimb ceea ce-ți place.

– Și anume? întrebă Sara, palidă.

– Să mergi la cumpărături, bineînțeles.

Sara nu spuse nimic. Își dădea seama că greșise când îi folosise banii. Dar simțise nevoia să se aranjeze puțin.

– Să știi că nu ți-aș fi cheltuit banii dacă n-aș fi fost soția ta, îl asigură ea.

– Te referi la nimicul ăla? Oh, mă aștept să cheltuiești mult mai mult doar pe o rochie. De ce crezi că ți-am dat atâtea

carduri la dispoziție? Chiar m-am rugat să le folosești!

Vorbele lui erau chiar mai umilitoare decât realitatea. Oare cum va putea îndura toate astea?

– Ne vom înțelege mult mai bine dacă ai înceta să te prefaci că ești altcineva decât în realitate.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui, iar Sara nu se mai putu abține și izbucni în plâns.

Oare cum se putuse purta ca o adolescentă? Imediat ce Alex o atinsese, uitase de tot și se abandonase în voia lui. Era un lucru imposibil de imaginat că putuse face așa ceva.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Alex considera că ea se folosise de un copil pentru a pune mâna pe un soț bogat.

Nu trebuia să uite că bărbații erau programați din naștere pentru sex. Iar Alex, deși fusese răsfățat la acest capitol, nu se diferența cu nimic de cei din specia lui. Își jură că n-o va mai atinge niciodată și își spuse că nimic n-o va împiedica să-și vadă visul împlinit, și anume să fie o mamă bună pentru nepotul ei.

Niciodată nu va uita noaptea asta, când o umilise atât de mult. Nimic și nimeni nu va sta între ea și Nicky. Nici măcar insolența bărbatului cu care era căsătorită!

Capitolul 7

– Cine e cel mai frumos băiat din lume? Cine are cei mai frumoși ochi căprui și cel mai strălucitor păr? îi șoptea Sara nepotului său, care gângurea lângă ea. Și când o să crești mare, n-o să le săruți pe fete doar ca să le faci să sufere. O să fii un băiat romantic și iubitor. Doar un bărbat adevărat poate fi în stare de așa ceva. Să nu crezi pe nimeni care-ți spune altceva...

– E cumva o ședință privată de îndoctrinare, sau pot asculta și eu?

Sara îngheță când îl văzu pe Alex în cadrul ușii. Oh, oare cum de pierduse noțiunea timpului? În ultimele două săptămâni, reușise să se ferească din calea lui.

Tânăra se ridică repede în picioare, simțindu-se stânjenită de felul în care arăta. Abia îi făcuse baie lui Nicky și avea părul

umed și răvășit.

– Dacă vrei să-l transformi într-un băiat sensibil și romantic, va avea mult de pierdut în viață.

– Nu văd de ce. Firea romantică a unui om nu exclude precauția și inteligența.

– Din punctul meu de vedere, le exclude. Uită-te la mine!

Sara înghiți în sec și făcu ce i se cerea. Dar regretă imediat. Din momentul în care privirea ei o întâlni pe cea a lui Alex, lumea parcă începu să se rotească în jurul ei. Se îmbujoră și fu foarte dezamăgită de felul în care îi reacționa corpul la privirea lui. În ultimele două săptămâni, crezuse că era de-ajuns să-și impună să nu simtă nimic în fața lui și lucrurile acestea aveau să se și întâmple. Dar se pare că această abordare a situației n-avea niciun efect.

De fiecare dată când se uita la Alex, i se părea că se face parcă din ce în ce mai frumos.

Sara își feri privirea și se aplecă să-l ridice pe Nicky și să-l pună în pat.

– Astăzi am terminat mai devreme, zise el. Am venit să luăm masa împreună.

– Deja am mâncat, spuse Sara.

Obișnuise să cineze singură în camera ei, din moment ce programul lui Alex era mereu foarte încărcat. Și, plus de asta, i se părea incomod și stânjenitor s-o facă în sala de mese, lângă armata de servitori care doar la un pocnet din degete

i-ar fi îndeplinit cea mai mică dorință.

– Mi-ai putea ține companie ... spuse Alex, alene.

Sara nu zise nimic, dar în privirea ei se putea citi că ar dori să fugă undeva, oriunde, numai să nu mai fie în raza de acțiune a privirii lui.

– Și dacă te-aș ruga? adăugă el, cu aceeași voce plină de senzualitate.

Oh, nemernicul! Credea că dacă se poartă frumos cu ea, o să cadă în brațele lui. Putea să viseze mult și bine. Se făcu palidă și duse o mână la tâmple.

– Nu prea mă simt bine, spuse ea, dar nu apucă să continue, că se simți luată pe sus.

– Ce faci?

– Ar trebui să stai întinsă.

– Nu! Când mă doare capul, ies afară, mă plimb, respir aer curat...

Dar bărbatul n-o ascultă. Îi aruncă o privire care nu lăsa loc de comentarii.

– Te rog, pune-mă jos, îl imploră ea.

– Ți-am spus că trebuia să mai luăm o dădacă. Te-ai obosit prea mult, zilele astea.

Dădaca Brown stătuse exact trei zile după nunta celor doi, până când Alex o concediase, pentru că-i interzisese să apară în camera copilului înainte de micul dejun.

– Prostii, spuse Sara, pierdută în privirea lui.

Dintr-o dată, gura lui o acoperi pe a ei și amândoi se pierdură într-un sărut pasional. Alex se smulse de lângă ea.

– Ce naiba îmi faci? întrebă el, enervat.

– Eu? reuși ea să spună.

– Parcă spuneai că te duci în pat, spuse el, enervat. Să nu mai faci asta niciodată. În afara dormitorului să te îmbraci decent și să arăți decent. Să nu te mai prind că te fâțâi așa, da?

Sara știa că nu e bine să contrazică un bărbat nervos, așa că dădu din cap în semn de supunere și merse în camera ei. Oare la ce se referea? E adevărat că acum arăta cam neglijent, dar niciodată nu fusese indecentă și cu atât mai puțin acum, când nu dorea deloc să-i stârnească interesul.

Ajunsă în camera ei, Sara își dădu seama că Alex nu rămăsese cu Nicky, ci coborâse în hol, să discute cu Vivien, care venise în vizită. Se pare că purtau o discuție tensionată, fiindcă vocea Vivienei părea intrigată:

– ...nu e treaba mea când ai un copil și o nevastă la care trebuie să te întorci? Dacă tu crezi că o să stau cu mâinile în sân, lăsându-te s-o umilești pe fata asta...

– Vorbești despre lucruri pe care nu le cunoști, spuse Alex, aproape răstit.

– Tatăl tău a fost întotdeauna discret. Niciodată nu m-a făcut de râs în public.

– Încă un lucru care n-ar putea fi spus despre tine, în ceea ce-l privește pe el.

– Îmi ... pare rău, Alex, că îți amintești de asta.

Sara încercă să fie atentă la restul conversației, dar nu reuși să audă răspunsul lui Alex. Se așternuse tăcerea. De ce naiba intervenise Vivien? Fără îndoială, dorea ca mariajul fiului ei vitreg să fie unul reușit, dar cu toate astea, oare nu era conștientă de faptul că dacă intervenea, lui Alex nu i-ar fi făcut deloc plăcere?

Cam la o oră după ce Sara ascultase această conversație, se auzi o bătaie în ușă. Fără să aștepte răspuns, Alex intră în cameră și închise ușa în urma lui. Tânăra trase până sub bărbie pătura cu care era învelită, mișcare care-i stârni lui Alex un zâmbet sarcastic.

– Ce-i aia? întrebă Sara, cu ochii la paharul pe care Alex îl puse pe noptieră.

– Ceva care o să te ajute să-ți treacă durerea de cap.

– Mi-ai adus ceva pentru durerea de cap?

– Nu înțeleg ce te miră atât. Știi, pot și eu să fiu sensibil și atent... Bea. Îți calmează durerea. E bun pentru situațiile astea.

Sara își simți obrajii arzând.

– Ei, haide, nu mai fi așa rușinoasă, murmură Alex, impacientat. Știu mai multe despre sindromul premenstrual decât mulți dintre bărbații pe care-i cunosc. Vivien a avut grijă de asta.

– Nu am sindrom premenstrual și să știi că de fapt, doar

mă doare capul.

Alex o studie în tăcere timp de câteva clipe, după care merse spre fereastră și trase perdelele.

– Este prea plictisitor aici, se plânse el. Cred că ar fi bine să dăm o petrecere.

– O petrecere?

– E timpul să fii prezentată familiei și prietenilor mei.

Sara se gândi că toate astea se întâmplă datorită Vivienei.

– Uite ce e, nu cred că intenționezi să...

Alex se întoarse repede spre ea, și întrebă:

– Ce să intenționez?

– Să mă prezinți cuiva, oricui de fapt, murmură ea. Și, sinceră să fiu, nu cred că ar fi o idee bună. Cred că e mai bine să ne continuăm viața așa cum e acum; e mai bine să rămân soția din umbră, pe care n-o cunoaște nimeni, dar despre care toți știu că există.

– N-am nicio intenție să fac așa ceva, murmură Alex, impacientat.

– Nu, dar hai să nu mai pretindem că aș fi genul de soție pe care s-o prezinți prietenilor. Sara își ridică bărbia când spuse aceasta, ca să evidențieze faptul că n-o rănea această realitate.

– Nu mi-e rușine cu tine, spuse el, părând și mai furios.

– Uite ce e, de ce nu ești sincer cu mine în privința asta? Știu că îți displace gândul de a mă prezenta apropiaților tăi,

așa că...

– Ei, la naiba! izbucni el cu furie, iar Sara tresări, auzindu-l atât de nervos. Îmi pare rău, încercă el să se mai tempereze. Dar nu cred că ți-am dat vreodată vreun motiv să crezi una ca asta.

Sara începu să râdă. După câteva minute, zise:

– Ne-am căsătorit în cel mai întunecos colț pe care l-ai putut găsi la Londra, la o oră târzie. La aeroport, ai mers cu trei pași în fața mea...

– Acum două săptămâni, eram încă furios pe tine. Am vrut să fiu sigur că nu-ți va plăcea ziua nunții.

– Nu mi-a plăcut, spuse Sara, încet. Își studie mâinile și se gândi o clipă că poate toată această conversație era un test al lui Alex. Uite ce e, știu ce furculițe și cuțite se folosesc pentru a mânca, fiindcă am fost chelneriță la restaurantul unui hotel. Am frecat și podele. De fapt, fiecare slujbă din cele pe care le-am avut a fost una înjositoare. Sincer, nu m-ar deranja să rămân soția din umbră, atâta timp cât îl am pe Nicky. N-aș vrea să scrâșnești din dinți de fiecare dată când te fac de râs, sau să te simți prost din cauza mea. Nu mi-ar plăcea deloc asta.

– Nu mă faci să mă simt prost, spuse Alex, încercând să se calmeze. O femeie așa de frumoasă cum ești tu, nu m-ar putea face niciodată să mă simt prost.

– Alex, lasă-mă cu asta. Noi doi aparținem unor lumi diferite. Și dacă n-ar fi copilul de sus, nu ne-am fi întâlnit

niciodată...

– Dar ne-am cunoscut și ne-am și căsătorit.

– Poți să obții divorțul oricând dorești...

– Iar ție ți-ar plăcea mult asta, nu? scrâșni el din dinți, vizibil enervat.

Oh, Dumnezeule, discuția asta era mai epuizantă decât părea. Ce naiba dorea de la ea?

– Atunci, ți-ar conveni o separare? Aș putea locui undeva pe aproape, iar tu l-ai putea vedea pe Nicky de câte ori ai dori...

– Nu! aproape răcni el.

– Dar nu înțeleg de ce nu ... Am putea fi considerați despărțiți, chiar trăind în aceeași casă.

– Intenționez să remediez această situație. Când vei avea un copil al tău, nu te vei mai gândi atât la despărțire.

– Un copil al meu?

Sara îl studie preț de câteva clipe, neștiind ce să creadă.

– Da, de ce nu? întrebă Alex.

– De ce nu? Ei bine, pentru că îmi trec prin cap mai mult de o sută de motive împotriva acestui lucru.

– Mie nu-mi trece prin cap niciunul. Ești atât de obsedată de Nicky, încât îți face rău.

– Îmi face rău?

– Pentru tine, lumea din afara camerei lui nu există.

– Dar de ce te deranjează pe tine treaba asta? întrebă ea,

confuză.

Alex o privi de parcă voia s-o sfărâme. Se apropie ca o furtună de patul ei și o dezveli.

– Alex!

O luă în brațe și spuse, supărat:

– Din seara asta vei sta în patul meu și în oricare altă seară de acum încolo.

– Lasă-mă jos! izbucni ea, furioasă. Ai înnebunit?

Alex nu luă în seamă împotrivirea ei și o conduse pe hol, spre camera lui.

– Nu pricep de ce te porți așa! strigă Sara. Eu îți acord divorțul în termenii pe care-i dorești și tu reacționezi ca un nebun!

Bărbatul intră în camera lui și o depuse ușor pe pat.

Dar Sara se ridică repede și, dorind să iasă, se împiedică de corpul lui masiv, care bloca ușa.

– Dă-te din calea mea! spuse ea, și-și aranjă puțin cămașa de noapte transparentă care o jena atât de mult. Însă mișcarea ei captă privirea avidă a lui Alex, care se întoarse și încuie ușa.

– Cum te poți comporta atât de copilăros? întrebă Sara, căreia nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

– N-am nici cea mai mică intenție să te fugăresc prin tot castelul, pentru deliciul servitorilor. Vârî cheia în buzunar. De ce nu te urci în pat?

– Pentru că refuz să împart patul cu tine.

– De acum încolo, vei dormi aici, spuse Alex, pe un ton care nu lăsa loc la comentarii. În patul meu!

Sara își promisese că nu va lăsa pe nimeni s-o mai rănească așa cum făcuse el. Iar faptul că dorea să se folosească din nou de ea, nu-i plăcea deloc.

– Nu sunt genul de femeie care face ce dorești tu, doar la un pocnet din degete.

Bărbatul o scrută cu privirea.

– Atunci, lasă-mă să-ți prezint care e de fapt situația ta actuală. Pe întuneric, vocea lui părea și mai gravă: dacă nu intri acum în pat, o să sfâșii rochia aia de pe tine și o să fac ceea ce ard de nerăbdare să fac ... atât de bine și atât de des, încât n-o să mai fii în stare să te dai jos din pat, cel puțin douăzeci și patru de ore de acum încolo.

Sara înghiți în sec.

– Pe de altă parte, dacă te urci în pat, o să mă străduiesc să-ți respect durerea de cap și o să te las să dormi.

Sara urcă în pat fără să mai comenteze și, odată ajunsă sub pătură, se simți mică și insignifiantă pe lângă bărbatul care era obișnuit să comande tot timpul.

Alex mai întârzie puțin în baie înainte să se urce în pat, dar când o făcu, o luă în brațe:

– Nu face asta! spuse ea.

– Dacă nu taci din gură, îi șuieră el la ureche, o să uit că ți-am promis să te las să stai aici fără să te ating.

Sara știa că spune adevărul, așa că, după ce stinse lumina, încercă să stea cât mai liniștită.

– Dacă te mai miști mult, zise el la un moment dat, s-ar putea să uit tot ce am spus cu câteva minute în urmă.

Tânăra aproape încremeni pe locul în care se așezase, înlănțuită de brațele lui Alex. Își dădea seama din ce în ce mai bine că soțul ei era un bărbat pe care reușea să-l înțeleagă din ce în ce mai puțin. Iar lucrul ăsta era foarte supărător pentru o femeie căreia îi plăcea să știe exact unde se află.

Capitolul 8

– Sus!

În dimineața următoare, o creatură oribilă și supărătoare trase pătura de pe Sara și o lăsă să tremure.

Când deschise ochii, văzu că ființa care-i deranjase somnul nu era nimeni altul decât Alex, îmbrăcat într-un costum impecabil.

– Sus? Oh, cât e ceasul? întrebă ea, somnoroasă.

– Șapte. Și, ca o soție bună ce ești, te vei trezi și vei lua cu mine micul dejun.

Cu un sadism de necontestat, o luă în brațe și o duse în baie.

– Spală-te pe față, piaptănă-te și coboară.

Sara tremura de frig și se uita la el cu răutate. Nu-i plăcea să fie trezită brusc. Se putea mobiliza foarte bine și singură.

– Arăți ca o fantomă la ora asta, nu-i așa? se amuză el pe seama ei.

– N-am niciun halat.

– Ia-l pe al meu spuse bărbatul și, fără s-o lase să răspundă, o îmbrăcă într-un halat de-al lui. Pentru că era prea mare pentru ea, îi înfășură mânecile și-i legă cordonul.

– Arăt ridicol.

– Cui îi pasă?

Îl privi fără să mai spună ceva. Oare ce se întâmpla cu el? Toți bărbații din familia asta aveau un grad de nebunie? Oare nu i-a dat ce a vrut? Nu i-a spus ea că îi va reda libertatea? Nu asta își dorea de fapt? Acum ce naiba mai urmărea de a ajuns s-o roage să ia micul dejun cu el?

– N-o să vin diseară acasă, o informă Alex mai târziu, când stăteau la masă.

Sara se întrebă cu ce ocazie îi era dat să audă asemenea confesiuni.

– O să fiu la Geneva până mâine.

Urmă o tăcere lungă și stânjenitoare.

– Nu te interesează unde merg? întrebă Alex foarte încet, dar vizibil iritat.

– Ai vrea să mă intereseze?

Bărbatul o scrută cu privirea.

– Pe mâine, zise el dintr-o dată și se ridică.

– Alex ... când are Damon de gând să vină să-și vadă fiul?

– Ar fi putut veni încă din prima zi când am ajuns aici.

– Din cauza mea n-a venit?

– Habar n-am. Desigur, n-ar fi o întâlnire ușoară pentru niciunul dintre noi. Dar puțină sinceritate din partea ta ar simplifica lucrurile.

– Din partea mea?

– Sunt gata să cred că nu știai că Damon era căsătorit, dar nu și faptul că a cerut-o pe sora ta în căsătorie.

– Dar asta a făcut...

– Sau că a lăsat-o pe sora ta fără sprijin.

– Dar așa a făcut, încercă Sara să-l convingă pe bărbat.

– Ei bine, asta nu pot s-o cred. Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut da, banii erau cel mai simplu de asigurat. Știa că cecul pe care i l-am dat eu n-a fost încasat. Ei bine, atunci când vei fi pregătită să recunoști asta, poate voi insista ca Damon să vină să-și vadă fiul.

– Dar nu mint! Furioasă că nu era crezută, Sara îl privi cu ură. Știa prea bine că, fără dovezi, nu avea ce să facă. Dar și faptul că Alex alegea să-și creadă fratele, era de la sine înțeles. Până la urmă, și ea ar fi procedat la fel. Simțea furie și durere mai ales fiindcă nu înțelegea de ce părerea lui Alex conta atât pentru ea.

– De dragul lui Nicky, sunt gata să fac unele sacrificii, spuse Alex, privind-o insistent.

– Sacrificii? încercă ea să înțeleagă.

– Mi-am dat seama că, în ciuda defectelor pe care le ai, îmi iubești nepotul și consider că ești cea mai potrivită mamă pe care ar putea-o avea. Așa că, din acest motiv, am de gând să fac tot ce-mi stă în putință pentru a face să meargă această căsnicie.

– Așa e, fu de acord Sara, cu obrajii roșii de mânie, chiar te-ai străduit să iei cina aseară în casa asta, spuse ea cu ironie.

– Mă aștept ca și tu să faci același efort, replică bărbatul, furios.

– Nu în condițiile impuse de tine.

– Ba în condițiile mele, sau deloc.

Nemernicul! gândi Sara. Cine se credea, dacă își închipuia că dacă a poftit-o să-i împartă camera, va fi gata să-i sară la picioare, să-i îndeplinească toate dorințele și să-i fie și recunoscătoare pentru asta!

– Nu pot accepta termenii ăștia, spuse ea cu trufie.

– Dacă n-o faci, divorțez de tine...

Sara îl privi fără să mai spună nimic.

– Și o să am grijă ca Nicky să rămână cu mine, adăugă el.

– Nu poți să faci asta!

– După cum ai spus-o și tu cândva, banii sunt cei care fac legea.

Sara nu putea să creadă una ca asta. Nu putea accepta că bărbatul cu care era căsătorită este un om atât de crud, în stare să se folosească de oricine și de orice, pentru a-și atinge

scopurile. Dar de ce o dorea atât în patul lui? Poate dorea să aibă copii. Îi veni o idee și o spuse cu voce tare:

– Dacă vrei copii, am putea apela la fertilizarea in vitro.

Alex o privi blocat. Văzându-i reacția, Sara începu să-i explice minunile pe care le făcea tehnologia în zilele de azi, faptul că puteau avea copii fără să fie nevoie de contact fizic.

– Încerci să-mi spui că trebuie să mă folosesc de un laborator ca să te las gravidă?

Sara se îmbujoră, dar continuă să-l convingă că era mult mai bine așa, că tehnologia trebuia luată în seamă, mai ales în cazul lor, și chiar se minună de ignoranța cu care trata el această problemă.

– Cred că ești nebună să-mi sugerezi asemenea lucruri, aproape răcni el, furios. Și până la urmă, nici nu înțeleg cum am ajuns să vorbim despre asta.

– Alex, încercă ea să-l ia cu binișorul, dacă ai putea depăși faza asta cu virilitatea ta, am putea vorbi cu sensibilitate despre această problemă și am putea ajunge la un acord.

Alex veni lângă ea și o făcu să se așeze pe scaun. Încercă să pară calm când vorbi:

– Sara, nu e vorba despre mine și despre orgoliul meu. Pur și simplu nu doresc ca fiii mei să fie concepuți într-un tub. Am crezut că glumești când ai vorbit prima oară despre asta, dar văd că nu e o glumă pentru tine.

Sara nu făcu nicio mișcare să scape din strânsoarea lui. Știa

prea bine că forța lui era mult mai mare și că ar fi fost inutil să se zbată. Îl privi cu răceală și spuse:

– Nu vreau să mă culc cu tine. Este un sacrificiu pe care nu sunt pregătită să-l mai fac!

– Nemernică ce ești! izbucni el, sărind în picioare. Își desfăcu nodul la cravată și se apropie de ea. O ridică în brațe și, exact când să iasă din bucătărie, auzi elicopterul care-l aștepta în fața casei.

Îi transmise unei servitoare că pleacă mai târziu și apoi urcă cu Sara în brațe în camera lui.

– Dă-mi drumul, Alex! țipa aceasta. Nu trebuie s-o iei personal. N-are legătură cu tine.

O depuse pe patul lui și începu să se dezbrace. Printre sărutări fierbinți, Sara încerca să se îndepărteze de el, însă fără sorți de izbândă.

– O să-ți demonstrez că nu mai trebuie să-mi vorbești așa niciodată.

– Alex, te rog, nu face asta! Nu vreau! Dacă se va întâmpla ceva, o să fie viol...

Dar săruturile și mângâierile lui o făcură să uite tot ce gândea.

Se trezi în patul din camera lui Alex, întrebându-se în ce zi era, unde era, cine era...După cinci ore petrecute cu el, habar n-avea de lumea în care trăia. Își amintea vag că-l văzuse la un moment dat îmbrăcându-se, dar nu în grabă, ci savurând cu

deosebită plăcere s-o vadă, epuizată, în patul lui.

Se întinse și își aminti că-i zâmbise leneș, cu ultimele forțe pe care le mai avea, probabil sub influența gândului că Alex era un bărbat atât de minunat, încât era recunoscătoare Cerului că era binecuvântată cu prezența lui.

Pasiunea îi doborâse inteligența. În pat, lângă el, acționa ca o jucărie sexuală, programată să dăruiască și să primească plăcere. Și nu se mai putea scuza pentru un astfel de comportament. Era clar că începea să se îndrăgostească iremediabil de acest bărbat.

Acum înțelegea de ce o duruse când Alex o acuzase că ar minți. Acum știa de ce nu i se putuse împotrivi. Pentru că îl dorea și-l accepta oricum s-ar fi comportat. Când și cum se întâmplase una ca asta? Nu putea înțelege.

Se ridică din pat cu greu. Fiecare mușchi o durea și o făcea să-și amintească de clipele petrecute alături de Alex. Îi spusese că o dorește. Desigur, o va dori până ce va înceta să fie o provocare pentru el. Și apoi, ce se va întâmpla?

Câteva ore mai târziu, ieșea din camera lui Nicky când se întâlni cu Claudine și cu servitorul lui Alex, Henri.

– A venit un pachet pentru dumneavoastră, spuse bărbatul, care părea să se fi grăbit să ajungă la ea.

Tânăra femeie luă pachetul și îl desfăcu. O cutie aurie o aștepta înăuntru. Deschise capacul și citi biletul: "Pentru cele mai erotice cinci ore din viața mea ... Vezi, și eu pot fi

romantic, Alex." În cutie, era așezat un colier de diamante pe un pat de catifea roșie.

Romantic pe naiba! bombăni Sara, rușinată de ceea ce citise. Cum putea să considere romantic s-o răsplătească după ce împărțise patul cu el? Habar n-avea cum să fie romantic, pentru că niciodată nu fusese nevoit să fie așa.

Conștientă de ochii care o urmăreau, vârî bilețelul în buzunar și arătă colierul lui Henri și Claudinei.

– Oh! exclamă servitoarea, încântată.

– Magnific! fu de acord Henri.

– Vrei să-l probezi? o întrebă Sara pe Claudine.

– Oh, nu, doamnă, nu se poate așa ceva. Dar vă pot ajuta să vi-l puneți dumneavoastră.

Un minut mai târziu, Sara avea colierul la gât, spre admirația servitorilor. Merse apoi în camera lui Nicky, și jucându-se cu el, zise:

– Nu e romantic, e insensibil. Știi, e ca și cum m-ar plăti ... Simțea un nod în gât. Putea să-mi trimită flori, sau doar un bilețel, sau un ursuleț pufos se destăinui ea, în fața bebelușului care gângurea.

După câteva ore, Henri își făcu apariția în camera copilului, ca să anunțe că avea un vizitator: pe doamna du Pré.

Sara nu se așteptase la una ca asta. Se pare că lucrurile aveau să devină din ce în ce mai tensionate. Oh, de parcă îi mai trebuia și alte probleme!

Coborî repede și o femeie cu o atitudine distinsă înaintă spre ea. Era foarte înaltă și slabă, cu un păr negru, bogat, prins într-un coc de balerină, cu o înfățișare care nu emana doar frumusețe, ci și eleganță și superioritate. Schițând un zâmbet, femeia îi întinse o mână slabă și albă.

– Eu sunt Elise. Sper că-ți pot spune Sara.

– Elise, repetă Sara, te rog să te așezi.

– Văd că nu ești într-un moment în care să primești vizite. Îmi pare rău că vin la ora asta.

– Oh, stai liniștită. Am mâncat de prânz devreme, spuse Sara, care se întreba de ce n-ar putea primi oaspeți la ora aceea. Poate din cauza hainelor de casă, sau poate a părului ciufulit după ce se jucase cu Nicky?

Elise abia își stăpâni râsul.

– Cred că știm amândouă despre ce vorbesc. Se așeză cu grație într-un fotoliu. Sunt de atâta timp prietenă cu Alex, încât mă consider un membru al familiei. Dacă n-ar fi ăsta motivul, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să vin aici acum, să-mi ofer ajutorul.

Sara se așeză și ea pe o canapea și încercă să înțeleagă ce auzea.

– Îmi pare rău, dar nu pricep, ajutorul...?

– Nu mi-ar plăcea să consideri vizita mea ca pe o intruziune.

– Bineînțeles că nu. Ești oricând binevenită, o asigură Sara

cu hotărâre.

– Mulțumesc, spuse Elise, oftând ușor. După o scurtă pauză, timp în care o măsură pe Sara din cap până-n picioare, spuse: ar fi fost bine să ne fi întâlnit în cu totul alte împrejurări. Iartă-mă dacă ți se pare că sunt prea directă, dar vreau să știi că am aflat cum se poartă Alex cu tine. Trebuie să te simți atât de singură, atât de izolată, atât de umilită...

Sara se holbă la ea.

– Așa ar trebui să mă simt?

– Sara, draga mea, când tot Parisul vuiește de știrile care țin prima pagină a ziarelor de scandal, nu trebuie să încerci să salvezi aparențele de dragul meu. Mă aflu aici doar dintr-un sincer sentiment de afecțiune și de prietenie. Ziarele se poartă îngrozitor cu Alex, iar el, din moment ce le tratrează cu dispreț, cine să-și mai facă griji pentru numele acestei familii?

Sara habar n-avea despre ce vorbea Elise. Abia acum își dădea seama că n-a deschis niciun ziar din ziua nunții.

– Dar la ce se poate aștepta cineva într-o asemenea situație? întrebă Sara.

– La decență, veni răspunsul femeii mai în vârstă. Iar faptul că-ți ofer sfatul meu, se poate să ți se pară prea mult...

– Nu, mi-ar prinde bine sfatul tău, spuse Sara, încercând să afle ce dorește Elise de la ea.

– Spune-i lui Alex că n-ai de gând să-i suporți un asemenea comportament. E problema lui dacă nu vrea să-și expună

soția, dar faptul că este un bărbat însurat nu e un secret pentru presă. Iar într-o asemenea situație, nu e indicat să seduci în fiecare seară o altă femeie, în cele mai cunoscute locuri. Toate astea înnebunesc ziarele de scandal, concluzionă Elise.

– În fiecare noapte altă femeie...murmură Sara, care, privind-o pe Elise, își dădu seama că nu trebuie să stea și să asculte toate lucrurile astea.

– Mă miră faptul că Alex se coboară la un asemenea nivel...

– Pe mine nu, spuse Sara, cu hotărâre.

– Sunt pregătită să vorbesc cu Alex în numele tău...adăugă Elise, cercetând-o cu privirea tulbure.

– Îți mulțumesc și consider că e foarte drăguț din partea ta, dar n-am nevoie de un asemenea ajutor. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Elise. Vivien mi-a spus că voi rămâne profund impresionată și trebuie să recunosc că a avut dreptate.

Femeia păli. Se ridică în picioare și spuse repede:

– Dar eu...

– Henri! strigă Sara.

– Cred că te-am rănit fără să vreau, spuse femeia, încercând să tempereze situația. Eu...

– Ah, Henri, aici erai! spuse Sara, încântată să-l vadă pe majordom. Te rog s-o conduci pe doamna du Pré la ieșire.

– Alex se va înfuria când va auzi una ca asta! spuse Elise,

scrâșnind din dinți.

– Nu cred.

Sara o privi pe femeie plecând, iar când Henri reveni în salon, spuse:

– Te rog să-mi aduci toate ziarele din ultimele două săptămâni.

– Pe toate? doamnă, întrebă bărbatul, palid la față.

– Cred că le-ai păstrat pe cele mai importante, spuse Sara, și se așeză pe canapea, așteptând.

Toată lumea știa... Toată lumea, în afară de ea. Probabil că de asta se certa Vivien cu Alex cu o seară în urmă. Și probabil că și Alex credea că ea știe de aventurile lui. Claudine veni cu un teanc de ziare și o privi cu milă pe soția înșelată.

Sara luă ziarele și văzu șocată o poză de primă pagină în care Alex cina cu o blondă, pe un alt ziar, o fotografie îl înfățișa alături de o brunetă ... Se opri acolo. Nu era în stare să privească mai departe. Era șocată și furioasă, și simțea o durere profundă în tot corpul.

Avusese dreptate Alex când îi spusese că-i trebuie multă răbdare și tărie ca să reziste în această căsătorie.

Privea în gol, îngândurată, când Henri îi aduse telefonul.

Era Vivien care îi spunea cât de singură se simte în apartamentul ei și cât de mult i-ar plăcea ca Sara să vină să ia cina cu ea.

– Nimic nu m-ar bucura mai mult, veni răspunsul tinerei

femei.

O oră mai târziu, Henri reveni cu telefonul, de data aceasta palid, când îi spuse solemn că o căuta domnul Terzakis.

Sara înșfăcă telefonul, exact ca o femeie înnebunită de furie și de durere, care prinde viață la vederea inamicului.

– Cum te simți? întrebă Alex suav, cu gândul la orele petrecute împreună.

– Extrem de șocată.

– De ce?

– Am citit abia acum primul ziar după o lună de zile. Și încă nu-mi vine să cred ce mi-a fost dat să văd.

– Nu știai?...vocea lui Alex era ezitantă.

– Eram singura persoană care nu știa, nu-i așa? întrebă ea furioasă, simțind cum lacrimile o împiedică să vorbească.

– Pot să-ți explic...

Sara nu-l mai asculta.

– Uite ce e, zise ea, ceea ce Vivien i-a făcut tatălui tău e nimic pe lângă ce sunt eu în stare să-ți fac.

– Vin acasă...

– N-o să fiu aici. Ies în oraș, seara asta! Dacă vrei război, asta o să capeți! Dacă ai chef să dansezi până în zori, pot face și eu asta. Dacă te poți culca cu oricine, așa am să fac și eu. De fapt, nu există nimic din ce mi-ai putea face să nu pot face și eu, dar mai urât, mai zgomotos și mai dureros, prostule! O să-mi ceri divorțul în genunchi, după ce am terminat cu tine!

– Dacă ieși în seara asta în oraș ... dacă îndrăznești să...

Sara trânti receptorul în furcă. Dintr-o dată, lacrimile îi inundară obrajii făcând-o să-i pară rău de ceea ce spusese și de ea însăși. De ce se înjosise atât? Pentru că-l iubea pe nemernicul ăsta. Pentru că ... Oh, dar cum putea iubi un astfel de om? Un monstru?

Capitolul 9

– L-ai avut pe șobolanul ăsta în grijă mai bine de douăzeci de ani! murmură Sara, în timp ce golea al doilea pahar de șampanie. De ce naiba nu i-ai bârât în cap niște principii morale solide?

Vivien părea măcinată de vină.

– N-am crezut niciodată că Alex s-ar putea comporta așa, spuse ea pentru a zecea oară. Parcă a înnebunit. Damon era cel nestatornic, nu el.

– Mda, Alex a avut grijă s-o facă și pe asta...

– Doamne, aș fi vrut să te văd dând-o afară pe Elise!

– Trebuie să recunosc că a avut și ea momentul ei de glorie, spuse Sara care ocoli farfuria cu mâncarea neatinsă și puse mâna pe al treilea pahar de șampanie. Oare de câtă băutură era nevoie ca să uite ce-i făcuse Alex?

– Nicky nu e copilul tău, nu-i așa? Și nu e nici al lui Alex, spuse femeia micuță și blondă.

Sara o privi fără să zică nimic.

– Andy mi-a spus-o fără să vrea. E micul accident al lui Damon, nu-i așa?

– Iartă-mă, Vivien, dar pur și simplu nu pot vorbi despre asta cu tine!

– Știu care e adevărul, dar voiam atât de mult să mă înșel. Însă dacă tu nu ești mama lui, atunci cine e? Pur și simplu n-are sens.

– Sora mea. Făcu o pauză, după care zise: dar ea e moartă, Și dintr-o dată, Sara începu să povestească tot, fără să omită nimic.

După ce termină, se așternu o pauză de câteva minute.

– Căsnicia lor a fost în pericol anul trecut, rupse Vivien tăcerea, luându-i mâna Sarei într-a ei. Îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea. Știu că și Andy are de gând să mi le povestească, dar o va face când se va simți pregătită. Iar eu n-o să-l acuz de nimic pe Damon și nici n-o să spun cuiva că știu deja povestea asta, o asigură femeia. Acum, hai să vorbim despre altceva.

– Cum să fac să obțin divorțul și să-l păstrez și pe Nicky? întrebă Sara, dintr-o dată.

Vivien o privi consternată.

– Doar nu te gândești să divorțezi, nu?

– La ce altceva să mă gândesc, în momentul de față?

– La strategie.

– Nu intenționez să lupt pentru Alex. Asta a fost o căsătorie de conveniență, care a mers prost încă de la început.

– Hai să mergem într-un club, să ne relaxăm, spuse Vivien, încercând să schimbe subiectul.

– Și să dansăm până în zori, completă Sara.

– Cum vrei tu!

Ieșiră amândouă din restaurant și se îndreptară spre limuzina Vivienei.

În club era multă gălăgie și fum, iar atmosfera era antrenantă. În timp ce se strecura în spatele femeii, Sara observă că un bărbat scund o urmărește cu privirea. Întoarse imediat capul și încercă să se relaxeze.

– Mai bea ceva! o îndemnă Vivien cu voce tare, când ajunseră la masă.

Apăru repede o tavă cu pahare și o frapieră cu o sticlă de șampanie. Vivien îi turnă un pahar și i-l înmână.

Sara îl luă și începu să bea din el, cu toate că știa că nu mai avea mult până să se îmbete.

– Sara, exclamă Vivien. Acesta e Stefan!

– Cum ai spus? întrebă ea, observând că un bărbat foarte musculos îi zâmbea de la celălalt capăt al mesei. Arăta ca un model, plin de mușchi și blond, cu dinți albi, perfecți.

– E...escorta noastră. L-am angajat să ne însoțească în

noaptea asta.

Sara chicoti în timp ce Stefan se așeză în locul indicat de Vivien.

Femeia se ridică dintr-o dată de la masă și merse spre bar.

– Vivien! strigă Sara, dar aceasta n-o auzi și-și continuă drumul.

Oh, oare ce să facă, acum? Trebuia să-i ceară scuze acestui bărbat chipeș și să-i spună că nu era vina lui că soacra ei e nebună. Dar bărbatul îi zâmbea cu nonșalanță și se văzu nevoită să facă la fel.

Dintr-o dată, omulețul care o urmărise cu privirea apăru la masa lor cu un aparat de fotografiat și imortaliză momentul în care Stefan se aplecase spre urechea Sarei, ca s-o întrebe dacă ar dori să danseze.

Sara nu spuse nimic. Nu înțelegea de ce fusese nevoie ca cineva să pozeze acest moment. Ar fi vrut să plece chiar atunci, dar știa că picioarele n-ar ajuta-o să ajungă prea departe.

Bărbatul, văzând că nu primește niciun răspuns, insistă:

– Unde ți-ar plăcea să mergi acum?

– Acasă ... singură, spuse Sara, ridicându-se.

Vivien apăru din nou lângă ei și le surprinse conversația.

– Sara, dacă pleci acasă acum, s-a dus planul nostru.

– Vivien, n-ar fi trebuit să faci asta!

– Trebuia să fac ceva!

– Trebuie să ies la aer. Noapte bună! îi spuse ea lui Stefan.

– Nu ți-a plăcut deloc băiatul ăsta? o întrebă Vivien, aproape alergând ca să poată ține pasul cu ea, în drum spre ieșire.

– Tu ai pus la cale toate astea?

– Bineînțeles. Nimeni nu știe cum arată soția lui Alex, trebuia să fac cumva să te arăt presei. Altfel cum te-ar mai fi prins asupra faptei?

– Oh, Doamne! Ești incredibilă! spuse Sara, simțindu-se epuizată, în timp ce intra în limuzină.

– Se pare că te-am supărat. Iar eu nu doream decât să te ajut.

– Nu-i nimic. O să trec și peste asta. Stai liniștită, Vivien.

In drum spre casă, Sara se gândi la tot ce se întâmplase în acea seară. Dar după ce își lăsă soacra acasă, se gândi că momentul cel mai greu de suportat din acea zi avea să fie cel în care va da ochii cu Alex. După cum se simțea, nu era în stare să-i asculte predicile, dacă venise acasă, așa cum spusese. Îi spuse șoferului s-o mai plimbe o vreme. Adormi pe canapeaua limuzinei și se trezi în brațele unui bărbat care o ajută să iasă în aerul rece de afară.

– De ce naiba nu m-ai sunat? îl certa Alex pe șofer.

– Nu e vina lui, spuse Sara somnoroasă, dându-și seama ce se petrecea.

– Unde ai fost? E aproape trei dimineața și ai plecat de opt ore!

– Într-un club, spuse Sara chicotind, și ieși cu greu din mașină.

– Și ești beată criță, observă el cu dispreț.

– Așa e, nu? întrebă ea, amuzată. Încercând să facă un pas, se dezechilibră, dar bărbatul o prinse înainte să cadă.

– Pot merge și singură, spuse ea, pe un ton aproape răstit.

Arăta atât de furios, cu toți mușchii încordați, gata să sară la bătaie. Porcul, ticălosul, nemernicul, cum mai putea s-o privească în ochi? gândi Sara.

Reuși să ajungă la scară fără ajutor, dar treptele ridicau mari probleme pentru starea în care era. Așa că își scoase pantofii și-și ridică rochia lungă, iar când încercă să caute un punct de sprijin în balustrada care părea atât de departe de mâna ei, fu luată pe sus.

– Dacă mai faci asta vreodată, o să iau măsuri să te rețin, scrâșni Alex din dinți, în timp ce urca scările cu ea în brațe.

Ajunse în dormitor și o depuse pe pat.

– Unde ai fost? întrebă el, furios. Cu cine ai fost?

– Începi să fii posesiv, Alex? chicoti Sara, încă amețită de băutură.

– Dacă ai fost cu vreun bărbat, o să te ucid. Ești soția mea!

– Da, bine ... mormăi ea și, punând capul pe pernă, adormi profund.

Când se trezi, avea o migrenă îngrozitoare și-i era foarte sete. Se gândi că un duș i-ar face bine.

Apa caldă îi mai dădu puțină forță, dar se simțea încă destul de obosită. Când ieși din baie, înfășurată într-un prosop și palidă la față, îl zări pe Alex în dormitor.

– Oh, nu, bâigui ea, nu acum.

Bărbatul o privea scrutător. Sara refuza însă să se uite în ochii lui.

– N-ar trebui să fii la birou, sau undeva? murmură ea.

– E sâmbătă, veni răspunsul lui.

– Am crezut că te duci în fiecare zi la birou, spuse ea, amintindu-și că, de când se căsătoriseră, nu petrecuse nicio zi acasă.

Văzând că nu se mișcă, Sara îl privi din cap până-n picioare. Trebuia să admită că era un bărbat frumos. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, cu un pulover alb, care se potrivea de minune cu tenul lui măsliniu, iar ochii aceia negri, care păreau s-o mănânce...

– Cine e? întrebă Alex, arătându-i un ziar.

Sara îl recunoscu pe Stefan împreună cu ea, zâmbindu-și în club, cu o seară în urmă. Dar nu spuse nimic. Ea nu era Vivien. Trecu pe lângă el și se așeză pe pat. Știa că arăta ca naiba, și mai știa că lucrul ăsta n-o ajuta deloc.

– Sara? întrebă din nou Alex.

– E o escortă pe care a angajat-o Vivien pentru mine. Ea a plătit și fotograful care să ne pozeze.

– Vivien? întrebă Alex, fără să fie convins pe deplin.

– Uite ce e, chiar nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

– Nu trebuia să-mi spui că era o escortă, zise Alex, într-un final. Ai fi putut minți.

– De ce? îl privi Sara. Mie nu-mi plac jocurile astea. Care ar fi ideea? Ce am de câștigat dacă mint?

Bărbatul o studie preț de câteva clipe.

– Uneori, jocurile astea merg cu bărbații ca mine.

– Nu e stilul meu.

– E al lui Vivien, știu. Dar de ce mi-ai spus adevărul?

Oare câte astfel de minciuni spusese Vivien? La câte fusese părtaș Alex? Era clar că ținea la mama lui vitregă și era și mai clar faptul că era gata să audă orice de la o femeie, cu excepția adevărului. Se aștepta la manipulare, la minciuni și la decepții. Nu putea accepta că Sara recunoaște, fără să fie presată, că Stefan era o escortă și că fotograful fusese plătit.

– De ce? repetă el. Când ți-am telefonat aseară, mi-ai spus...

– Știu că am spus multe, dar eram furioasă.

– M-ai făcut să mă simt ca naiba, aseară. Chiar am crezut ...

– Că o să mă fac de râs doar ca să te enervez? Nu, sunt prea de modă veche pentru a face asta.

– Nu păreai deloc așa, în limuzină.

– Nu m-am mai îmbătat niciodată înainte. Și cred că asta a fost prima și ultima oară.

Alex se apropie de ea.

– Îți sunt dator o explicație, spuse el.

Fără scuze, doar explicații, gândi Sara. La ce se putea aștepta?

– Când am fost de acord să mă căsătoresc cu tine, nu m-am gândit să rămân multă vreme căsătorit. Știu că n-am gândit cum trebuie, dar mi s-a părut îngrozitor să fiu forțat să mă căsătoresc doar pentru a-l avea aproape pe Nicky. Dar trebuie să înțelegi că am început să-l iubesc.

– Așa e, fu ea de acord.

– Dar Nicky a apărut pe lumea asta în niște împrejurări pentru care eu nu sunt vinovat. Am vrut doar să aibă o viață mai bună, de aceea m-am oferit să-l iau cu mine. Dar știam că niciodată Elise nu-l va accepta ca pe copilul ei și ... ei bine, mi-am dat seama că noi doi putem fi cei mai buni părinți pe care-i poate avea. Știu că am trecut amândoi prin momente tensionate după moartea surorii tale, dar dacă nu le-am fi depășit, acum n-am fi fost căsătoriți, nu-i așa?

Sara nu spuse nimic, doar îl privi în tăcere. Bărbatul continuă:

– N-am vrut să mă căsătoresc cu tine. De aceea, am încercat ca totul să fie cât mai rău posibil pentru tine, fiindcă voiam să-ți distrug mândria care te împiedica să mi-l lași pe Nicky de bunăvoie. Căsătoria era pentru mine un lucru care avea să se întâmple cândva, în viitor, fără presiuni, și cu femeia care m-ar fi determinat să fac pasul ăsta.

Sara îl compătimea pe bărbatul care i se confesa acum. Îi dădea dreptate în tot ce spusese și se învinovățea pentru curajul pe care l-a avut când a hotărât să-l forțeze în această căsătorie, doar pentru a-l păstra pe Nicky.

– Ești foarte tăcută, zise el.

– Poate sunt șocată de felul în care-mi vorbești.

– Poate și eu aș vrea să fiu șocat.

Oare cât de șocat ar fi dacă i-ar spune ce simte cu adevărat pentru el? Lacrimi fierbinți începură să se rostogolească pe obrajii ei.

Alex se așeză pe pat lângă ea și-i luă mâinile într-ale lui. Nu credea că ochii aceia puteau exprima și căldură.

– Îmi pare rău dacă te-am rănit, spuse el. Mă voi revanșa față de tine. Pot face căsătoria asta să meargă.

Sara dădu cu vehemență din cap.

– Nu se poate, Alex ...

– Dar trebuie, pentru Nicky ...

– Îl iubesc pe Nicky foarte mult, dar ... nu vreau să rămân căsătorită cu tine. Situația asta e de nesuportat pentru amândoi. N-avem nimic în comun.

– Îl avem pe Nicky, spuse el.

– Nu e de-ajuns pentru ca mariajul ăsta să meargă. Uite ce e, știm prea bine că niciunul dintre noi n-a dorit această căsnicie, că nu suntem legați de jurăminte, în adevăratul sens al cuvântului. Prin urmare, ești liber să faci ce vrei. Poți ieși cu

cine vrei, oriunde vrei ... Simți că strânsoarea lui Alex devine mai puternică, dar ea își eliberă mâinile.

– Nu m-am culcat cu niciuna din femeile alea ... spuse el. Uită-te la mine. Te implor să-mi dai o a doua șansă, îmi deschid sufletul în fața ta și tu ce faci? Mă respingi, mă tratezi cu răceală și nici măcar nu iei în seamă ce spun.

Sara fu surprinsă de izbucnirea lui.

Băebatul începu să se plimbe prin cameră ca o panteră.

– Uite ce e, pot să mă culc cu cine vreau și unde vreau. Nimeni nu mă poate împiedica să fac asta! Doamne Sfinte! Tata ar fi ucis ca să se poată însura cu o femeie ca tine, dar dacă îmi mai spui vreodată că pot să-mi fac de cap cu cine vreau, te strâng de gât! Mă auzi? Cum să mă simt căsătorit, dacă tu nu mă ajuți să mă simt ca un om însurat?

– Tu mi-ai spus ce aștepți de la mine, în noaptea nunții noastre!

– Dar tu nu ești femeia cu care am crezut că mă căsătoresc! Și până și eu văd că există anumite standarde în căsătorie!

– Serios?

– Relația tatălui meu cu Vivien a fost un adevărat iad pentru mine și Damon. Invidia și certurile îi epuizaseră pe amândoi. Și chiar și atunci când tata renunțase la aventurile lui, Vivien era în continuare suspicioasă. Se iubeau foarte mult, dar Vivien era atât de geloasă, încât încerca mereu să-l facă să se simtă prost. Aș putea s-o ucid pentru că a adus

jocurile astea în căsnicia noastră. Trebuie să afle adevărul în legătură cu noi și o să am grijă ca lucrul ăsta să se întâmple cât mai repede posibil.

– Știe despre Nicky ... despre Damon și Callie, spuse Sara cu voce scăzută, așteptând izbucnirea lui.

Dar bărbatul reacționă neașteptat:

– Ei, ce naiba! Lasă-i să se descurce cum vor putea! Căsătoria noastră e mult mai importantă pentru mine și bănuiesc că era inevitabil ca Vivien să afle.

– Uite ce e, o să rămân dacă vrei, spuse Sara, într-un târziu.

– Da, măcar până când Nicky va deveni major.

Sara se ridică de pe pat și încercă să-și ferească privirea de a lui.

– Aș vrea să mă îmbrac, spuse ea.

– Sigur, o să plec acum. Dar ce-ai zice dacă am merge undeva cu Nicky? Ca o familie adevărată?

***

Ziua aceea a fost minunată. Alex i-a dus în orășelul Chinon, unde și-au petrecut întreaga zi, s-au jucat, au prânzit la restaurant și au vorbit cum nu mai făcuseră niciodată până atunci.

Seara, când Alex urcă în pat lângă Sara, tânăra femeie știu că acesta era prețul pe care va trebui să-l plătească pentru această căsătorie de conveniență. Trebuia să se lase în voia lui de câte ori o dorea, chiar dacă cea mai mare dorință a ei era s-o iubească. În timp ce Alex o săruta cu pasiune, îi scăpă un oftat.

Nici nu știu când fu dată la o parte cu violență de bărbatul care coborî din pat.

– Alex ... ai înțeles greșit, zise ea.

Bărbatul îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Mă gândeam la altceva... Te doresc...

– Demonstrează-mi!

Sara făcu întocmai. Îi demonstră bărbatului de lângă ea că-l iubește cum n-a mai iubit niciodată pe nimeni.

Următoarele zile se scurseră ca în ceață. Sara încerca să-l evite pe Alex cât putea de mult. O sfâșia gândul că-l iubea cu disperare, iar el o consideră doar un obiect sexual, o femeie care îi crește cu dragoste nepotul.

Tot personalul castelului se pregătea pentru marele eveniment care urma să aibă loc la reședință: petrecerea în care Sara avea să fie prezentată oficial întregii familii.

Tânăra femeie mersese la cumpărături, trimisă de Alex. Își alesese niște haine minunate, însă fără să simtă vreo plăcere.

O scosese în oraș de câteva ori, dar de fiecare dată când erau fotografiați, Alex se înfuria și rămânea supărat câteva ore

bune.

Nopțile, în schimb, îi erau dedicate în totalitate ei. Pur și simplu nu-și putea ține mâinile departe de ea. Dar ziua n-o atingea nici cu un deget. O obosea atât de mult, încât dimineața se trezea târziu și abia era în stare să facă ceva.

La începutul celei de-a doua săptămâni, Alex se arătă interesat de viața ei. O rugă să-i povestească ce făcuse în copilărie, cum fuseseră părinții ei, chiar și detalii despre cele mai amărâte slujbe pe care le-a avut. Se comporta de parcă era fascinat de tot ce auzea, deși Sara era sigură că în realitate nu-l interesau absolut deloc amintirile ei.

Într-o zi, nu mai putu suporta și izbucni:

– Chiar trebuie să te străduiești atât de mult să trăiești cu mine?

– La ce te referi? întrebă el, nedumerit.

– Nu trebuie să încerci atât de mult să mă faci să mă simt dorită. Aș prefera să fii tu însuți.

– Nimic din ceea ce fac nu e bine pentru tine, nu-i așa? întrebă el.

– Nu-i vorba de asta ...

– Ah, nu? Atunci, cum se face că îți plac florile din grădină, dar nu cele pe care ți le aduc eu? Cu servitorii mei vorbești încontinuu, dar mie abia îmi spui ce culoare îți place. Singurul loc unde mă simt bine e în pat, și asta pentru că doar acolo mă accepți și mă primești în brațele tale. Spune-mi de ce?

Pentru că te iubesc! îi venea Sarei să strige.

– Și ești lângă Nicky în fiecare clipă a zilei. Abia tușește și nu știi cum să ajungi mai repede la el.

– Îmi pare rău dacă ești de părere că-mi iau prea în serios responsabilitățile.

– Dacă îți plac atât de mult copiii, de ce nu facem unul? N-ar fi o idee minunată?

– Nu cred că suntem pregătiți pentru un alt copil.

– De ce nu? Poate și viața noastră amoroasă s-ar îmbunătăți, odată cu asta.

– Nu ... mi-am dat seama că ești nesatisfăcut.

– Cum să-ți dai seama, când ești tot timpul cu gândul la ce va face Nicky când îl vei vedea? Mi-aș dori să condimentezi puțin relația noastră. Să-mi spui numele când facem dragoste, să mă atingi, să mă șochezi ... Cine știe? Poate va merge.

Și, fără să mai spună ceva, bărbatul se ridică și ieși din cameră.

Ei bine, îi va arăta ea lui, își zise Sara. În seara asta, se va purta diferit. Luă cu mâna tremurândă paharul de vin de pe masă și-l goli, ca să prindă curaj. Merse apoi în dormitor, se fardă puțin, îmbrăcă o lenjerie sexy și coborî în salon.

Îl auzi pe Alex vorbind la telefonul din bibliotecă. Se apropie și rămase în ușa deschisă. Alex n-o putea vedea, fiindcă era cu spatele la intrare și oricum, era foarte prins de conversația pe care o purta.

– Da, Elise, dar ... ar fi puțin cam ciudat dacă ai veni aici ... Da, mă bucur că înțelegi situația. Lucrurile sunt cam încurcate, acum. Da, știu că e vina mea, dar chiar trebuie să-mi amintești asta de fiecare dată? Nu, încă nu mi-a spus asta. De ce n-am lua prânzul împreună mâine? Nu, în niciun caz nu putem merge la un restaurant. Putem merge însă la apartamentul meu ... Nu, sigur că nu va deveni suspicioasă. Nici măcar nu știe că am un apartament în Paris ...

Cu inima frântă, Sara închise ușor ușa și se îndepărtă de bibliotecă. Nu-și aminti când urcă scările sau cum ajunse în dormitor. Se trânti pe pat și începu să se întrebe de când se întâmplau toate astea. Era evident că Alex plănuia să divorțeze, dar până atunci se furișa cu Elise în apartamentul din Paris.

Dar dacă avea o amantă, de ce Alex se culca în continuare și cu ea? Din plictiseală, poate?

Ei bine, o să vadă el cum stau treburile! Dacă nu-l poate avea, atunci nici Elise n-o să se poată bucura de compania lui!

Capitolul 10

– Damon și Androula vor veni la petrecere, o anunță Alex pe Sara, în timp ce o privea curios.

– Bine, încuviință ea, fără alt comentariu. Alex i-ar fi putut spune și că cerul e verde și iarba roz. Ea ar fi încuviințat fără să protesteze. Nu se putea gândi la altceva în afară de întâlnirea de la prânz pe care Alex o va avea cu o altă femeie, întâlnire pe care nu putea face nimic s-o împiedice.

În noaptea care trecuse, nu dormise cu ea. Măcar avusese decența să nu facă asta. Dar gestul în sine o duruse, cu toate că în adâncul ființei știa că așa era cel mai bine să se întâmple.

Oare de ce mai dădea petrecerea aia de mâine? Nu putea să inventeze nimic ca s-o anuleze? De ce își bătea atâta capul să facă cunoștință prietenilor lui cu soția pe care dorea s-o abandoneze?

Corespondența fu adusă pe o tavă de argint. Sara primise o scrisoare de la un avocat din Londra, în legătură cu testamentul Calliei. Testamentul Calliei? Sora sa își făcuse un testament? Habar n-avea de treaba asta. De ce să întocmească sora ei un testament, dacă n-avea niciun bun material? Citi și se albi la față.

Callie avea un cont în bancă, cu un sfert de milion de dolari, cont care se mărea lunar, fiindcă erau depuși mereu bani în el. Sora sa îi lăsase ei totul, așa că avocatul o ruga să binevoiască să ia legătura cu el, din moment ce asta fusese dorința surorii sale.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Alex.

Sarah îi înmână scrisoarea și aștepta s-o citească.

– Îți sugerez să înapoiezi banii celui care i-a trimis, spuse Alex calm.

– Cum adică?

– Procesul de adopție este în plină desfășurare și nu vreau ca fratele meu să finanțeze creșterea unui copil pe care am de gând să-l numesc fiul meu.

– Nu m-am gândit la asta, spuse Sara încet, apoi adăugă: probabil și tu crezi că banii ăștia sunt de la Damon, dar eu habar n-am avut de contul ăsta. Callie nu mi-a spus, și ...

– A cui a fost ideea ca ea să nu încaseze cecul pe care i l-am oferit?

– A mea, dar ...

– Asta înseamnă că sora ta a avut mai multă înțelepciune din punct de vedere financiar. Se gândea la viitor. Știa că dacă îți va spune, tu nu vei fi niciodată de acord să accepte banii ăștia, așa că ți-a ascuns treaba asta.

Bărbatul din fața ei ținea în mână dovada că avusese dreptate în ceea ce-l privește pe fratele lui, dar nu-i spunea nimic în sensul acesta, iar treaba asta n-o liniștea deloc pe Sara.

– Atâtea minciuni ... spuse ea.

– A mințit fiindcă voia să te protejeze și fiindcă te iubea și ținea la părerea ta. Dar uneori e cam greu să trăiești în preajma cuiva care are principii morale și standarde rigide de viață.

Sara analiză vorbele lui din prisma relației pe care o avea cu el, și nu a celei pe care o avusese cu sora ei.

Oare Alex o considera atât de greu de suportat? Oare fiindcă o considera rece și rigidă alerga acum în brațele Elisei? Da, ăsta trebuie să fi fost răspunsul, altfel nu înțelegea cum se putea duce la altă femeie.

Dar poate nu era totul pierdut. Poate era posibil să se transforme în femeia pe care o dorea el. Bineînțeles că asta ar fi însemnat să-și calce pe mândrie și să riște totul. Nu știa dacă este pregătită să facă una ca asta. Dar poate ...

Alex o cerceta în liniște. Întrebase ceva, dar Sara nu-l auzise.

– Am zis ... începu el, apoi, văzându-i privirea pierdută, se ridică enervat, spunând: uită ce am zis. Ne vedem la cină.

Sara îl privi înghețată cum dispare din cameră, urându-se că nu era în stare să articuleze niciun cuvânt. Când își mai reveni puțin, el era plecat și nu mai putea face nimic. N-avea decât să stea acolo, să privească pasiv cum căsnicia ei se duce de râpă, să nu facă nimic s-o salveze. Sau...

Dacă ar ajunge înaintea lui Alex în fața Elisei?

Da! Dacă va avea o discuție cu ea, poate femeia aceea perfectă va înțelege că nu mai e cazul să intervină în viața lor. Sau poate ar fi mai indicat să vorbească mai întâi cu Alex? Ideea aceasta îi surâse.

Îl chemă pe Henri și-l întrebă la ce oră obișnuiește soțul ei să prânzească.

– N-are o oră fixă ... începu bărbatul.

– Trebuie să știu la ce oră ia azi prânzul și am nevoie de o mașină care să mă ducă la Paris în timp util. Vreau să-i fac o surpriză.

– Ei bine, doamnă, în cazul acesta, voi face tot ce-mi stă în putere, zâmbi Henri complice.

Sarah urcă în dormitor și căută în șifonier ceva potrivit de îmbrăcat. Ceva care n-avea de gând să stea mult pe ea. Dacă Alex folosea sexul ca o armă, ea de ce să nu facă la fel, mai ales dacă era în joc căsnicia lor?

După ce îmbrăcă un negljeu ispititor, pierdu cam o oră

să-și aranjeze părul și să se machieze. N-avea nicio experiență în acest domeniu, fiindcă până atunci nu considerase necesar să se aranjeze atât. Dar se pare că Alex aprecia astfel de eforturi, fiindcă era obișnuit să vadă peste tot femei frumoase, iar afurisita aia de Elise arăta atât de bine!

Își spuse că dacă va reuși să obțină efectul scontat, va petrece mai mult timp în fața oglinzii și va fi mult mai atentă cu ceea ce poartă.

Mașina o aștepta deja când ieși din casă, și demară în trombă spre Paris.

Ajunsă la destinație, constată că se putea rătăci cu ușurință în clădirea în care lucra soțul ei, dar fu îndrumată în cele din urmă către biroul lui. La fiecare mișcare pe care o făcea, încerca să nu uite că sub palton n-avea nimic altceva în afară de lenjerie.

Secretara personală a lui Alex nu-i trezi nicio suspiciune că ar putea fi una din amantele acestuia. Era o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată decent, care se arătă neplăcut surprinsă când Sarah îi spuse că avea de gând să ia prânzul cu soțul ei. Oare Elise era preferata acestei femei? În fine, ce conta asta acum?

Cu o mișcare enervată din mână, spuse:

– Anulează alte întâlniri și reține toate telefoanele. Nu vreau întreruperi.

– Dar domnul Terzakis nu reține niciodată telefoanele ...

– Astăzi o va face! spuse Sara fără alte comentarii și se grăbi spre biroul soțului ei.

Când intră, Alex era la telefon, în spatele biroului imaculat. Auzind ușa deschizîndu-se, acesta se întoarse brusc și rămase surprins. Ea îl privi provocator, sperând să emane sexualitate și pasiune.

– Sara? întrebă Alex, parcă nevenindu-i să creadă.

– Am venit pentru prânz. Adică am venit în locul...

Tânăra femeie tăcu și se apropie de el. Nu știa ce să mai spună. Aștepta ca el să facă primul pas, cu toate că-i venea greu să creadă că îi pasă de ea.

– Ce idee minunată! comentă barbatul, cu zâmbetul pe buze. O măsură din cap până-n picioare și se uită la ceasul de la mână. Din păcate, ai ales un moment...

– Pur și simplu nu mai puteam aștepta până ajungeai acasă, spuse ea cu un glas suav.

– Ce să aștepți? întrebă el, privind-o cu subînțeles.

– Asta! spuse ea și, prinzând puțin curaj, își descheie nasturii de la palton și-l lăsă să cadă la podea. Rămasă doar în lenjeria intimă, se gândi că dacă reacția lui nu va fi cea sperată, ar putea intra în pământ de rușine.

Dar Alex nu spunea nimic. Nu-și mai putea lua ochii de la corpul ei și parcă încerca să se convingă că acel moment se întâmpla cu adevărat și că Sara are rolul principal.

– Sara ... murmură el, într-un târziu.

– Sunt toată a ta, spuse ea, apropiindu-se și mai mult de el. Vezi, pot fi femeia pe care ți-o dorești, spuse ea cu voce tare, apoi mai încet: nu mai ai nevoie de altcineva. Se năpusti asupra lui și începu să-l sărute cu pasiune. Bărbatul nu așteptă să facă ea totul și ceea ce urmă îi slăbi de puteri pe amândoi, dar îi umplu de bucurie și plăcere.

– Aveam de gând să-mi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse el, mângâindu-i obrazul.

– Ți-am demonstrat că pot fi și altfel, nu-i așa?

– Așa e. Să știi că o să mă port mai des așa. Doamne Sfinte, încă nu mi-am revenit din șoc. Hai să mergem acasă, spuse el.

– Acasă?

– Da, nu cred că mai sunt în stare să fac ceva la birou și, plus de asta, oricum n-am nicio întâlnire stabilită pentru azi.

– Serios? Sara simțea că explodează de bucurie. Deci, căsătoria ei era intactă. De-acum, nu mai avea de ce să-și facă griji.

– Dar trebuie să mă opresc undeva să rezolv o problemă, o anunță el.

– Când ieșiră din birou, secretara îi privi stânjenită, dar cei doi îndrăgostiți nu-i acordară atenție.

Limuzina se opri în fața unei clădiri înalte.

– Sper să termin repede, îi spuse el Sarei. Apoi o sărută și ieși din mașină.

Alex termină repede ce avea de făcut și în zece minute

ajunseră acasă. Când intrară îmbrățișați, Henri îi întâmpină și încercă să le spună ceva, dar nu apucă s-o facă. Cei doi nu se puteau dezlipi unul de altul. Se sărutau cu patimă în hol, când cineva își făcu simțită prezența.

Alex se încordă în brațele Sarei și spuse ceva în greacă.

– De ce nu? veni răspunsul bărbatului care o făcu pe Sara să-și amintească de unde-l cunoaște. Era Damon, iar lângă el apăru Androula.

– V-am spus să vă cazați la hotel! se răsti Alex la ei.

– Ea nu e Sara, Alex, spuse Damon, privind-o fără s-o recunoască.

– Ba sigur că e ea!

Damon o privi cu atenție și în cele din urmă o recunoscu pe femeia anostă și simplă, sora fetei pe care o iubise cândva.

– Parcă ... e o altă femeie. N-aș fi recunoscut-o dacă nu mi-ai fi spus cine e, zise Damon.

Androula îi zâmbi Sarei și spuse:

– Mai bine ne duceam la hotel, dar Damon se simțea atât de vinovat că Alex s-a căsătorit cu tine! Privește-i, Damon, sunt îndrăgostiți până peste cap unul de altul.

– Da, spuse Damon care se holba în continuare la Sara. E ... minunată, Alex!

– Așa e, încuviință fratele lui, plin de mândrie. Dar uite ce e, sunt sigur că ați venit să vorbim, însă eu nu vreau să aud nimic ce ar supăra-o pe soția mea.

– Alex...

– Îmi pare rău, iubito, dar problemele lor ne-au despărțit destul. Cred că e timpul să ne vedem de viața noastră.

– Nimic nu va mai interveni între noi, spuse ea. Trebuie să vorbim, ca să clarificăm lucrurile. Acum ori niciodată!

– Bine, atunci să terminăm odată cu treaba asta.

Intrară cu toții în salon. Damon se așeză pe una din canapele, alături de Androula. Începu să vorbească, evitând s-o privească pe Sara.

– Am ezitat să spun cum s-au petrecut exact lucrurile, începu el.

– A spus prea multe minciuni, încercă soția lui să-l scuze. Cred că e mai bine să ies, zise Androula, care-i lăsă să vorbească.

– Alex, am mințit mult în privința Calliei. Ți-am spus că în viața ei au fost mulți bărbați, dar n-a fost așa. Ea nu era genul ăsta de fată. Sara, am greșit. Știu că ești supărată pe mine și îți dau dreptate, dar nu știu ce s-a întîmplat cu mine de am procedat astfel.

Tânăra femeie își dădu seama că de fapt nu-l ura deloc pe Damon. Ba chiar îl compătimea pentru faptul că anii pe care-i avea nu erau direct proporționali cu felul în care gândea.

– M-ai mințit? se răsti Alex la fratele lui.

– Oh, pentru Dumnezeu! Lasă-l să termine ce are de zis!

interveni Sara.

– Când Andy a venit la Oxford cu copiii, căsătoria noastră nu mergea prea bine. I-am spus că vreau să divorțăm ...

– Ce i-ai spus? interveni Alex.

– Alex! îl admonestă Sara.

– ...iar Andy a fost de acord, înainte să se întoarcă în Grecia, înainte ca sora ta, Sara, și cu mine să avem o relație. O privi pe Sara în ochi. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca ea. Mă îndrăgostisem, și când am cerut-o de soție, chiar aveam de gând să mă căsătoresc.

– Iar eu nu te-am crezut deloc când mi-ai spus asta, murmură Alex cu vinovăție.

– Nu mai contează asta, spuse Sara. Dar era bucuroasă că Damon spunea în sfârșit adevărul.

– Callie mi-a promis că nu va rămâne însărcinată, dar când s-a întâmplat asta, n-am știut cum să mă descurc. N-aveam cum să divorțez repede. Eu și cu Callie ne-am certat foarte rău. Apoi, eu am plecat acasă la copii și mi-am dat seama că ...

– Că locul tău e lângă soția ta, continuă Sara în locul lui.

– Să știi, îi spuse el Sarei, dacă aș putea, aș da timpul înapoi...

– Ca să faci ce? Să repeți povestea asta? îl privi Alex cu dispreț. Tu îți dai seama ce-ai făcut? I-ai dat speranțe, i-ai promis că o iei de soție și când a aflat că e gravidă, ai abandonat-o. O fată de optsprezece ani care era îndrăgostită

de tine! Cum dracu' ai putut să fii atât de iresponsabil încât să mă întorci împotriva Sarei și a Calliei?

Sara înțelese că Damon se căia pentru ce făcuse. Era aproape să izbucnească în plâns. Acesta își acoperi fața cu mâinile și rămase nemișcat, așteptând potopul de cuvinte pe care Alex îl revărsa cu furie asupra lui.

– Destul, Alex. Am spus destul! interveni Sara. A făcut o greșeală. Nu e nici primul și nici ultimul bărbat pe lumea asta care abandonează o femeie.

– Sora ta a murit!

– Da, pentru că a ales să ducă sarcina până la capăt, și nu din cauză că Damon a părăsit-o! Alex o privea uimit, iar ea, dând din umeri, continuă: n-a abandonat-o pur și simplu. I-a trimis totuși bani...

– Așa e, spuse Damon repede, privind-o cu recunoștință.

După câteva clipe de tăcere, Sara întrebă:

– De ce te-ai oferit să-l adopți pe Nicky?

– Pentru că am crezut că e singurul lucru pe care pot să-l fac ca să repar greșeala. Și în plus, Androula a fost de acord să mă ajute.

– L-ai dorit cu adevărat? întrebă Sara. Te rog, Damon, trebuie să aflu adevărul. Îți jur că nu va părăsi pereții ăștia.

– Nu, nu l-am vrut, murmură bărbatul. Chiar mă bucur că tu și Alex l-ați înfiat. Nu cred că m-ar fi ajutat să-mi rezolv problemele în căsătorie ...

– Mie mi-a făcut mult bine, spuse Alex zâmbind.

– Ei bine, tu și cu Sara se pare că vă înțelegeți foarte bine.

Damon se ridică și, privind-o spuse:

– Acum, ești sigură că mai vrei să venim la petrecerea voastră?

– Sigur! spuse ea, luându-i-o înainte lui Alex.

Damon nu urcă să-și vadă fiul. Dorea să-l considere în continuare copilul Sarei și al lui Alex, iar Sara era sigură că timpul nu-i va schimba decizia.

– Cam atât despre tatăl atașat, spuse Alex, împărtășindu-i gândurile. Încă am multe să-i mai spun. De ce ai intervenit? spuse Alex, când rămase singur cu soția lui.

– Pentru că nu putea suporta asta și pentru că nu voiam să mă urască tot restul vieții fiindcă l-ai umilit în fața mea, murmură Sara. E un om slab, Alex. Știi bine că n-ar putea suporta toate astea. A suferit destul și sunt sigură că încă regretă moartea Calliei.

Alex ridică mâinile și le puse pe umerii ei delicați.

– Ești o femeie inteligentă și generoasă. Iar eu îți datorez scuze pentru ce ți-am spus...

– N-am nevoie de scuze. Ți-ai crezut fratele așa cum mi-am crezut eu sora. Sara se ridică pe vârfuri și depuse un sărut pe obrazul lui.

– Am crezut că vrei să-l dai pe Nicky lui Damon și Androulei.

– Acum, Nicky e fiul nostru și așa va fi mereu.

– Ai dreptate, fu Alex de acord.

După o scurtă pauză, zise, schimbând subiectul:

– Cred că o să petrecem luna de miere în Caraibe...Tu ce zici?

– Mmm, cred că sunt de acord.

Începură amândoi să râdă.

Sara începu să viseze cu ochii deschiși la zilele care vor urma.

– Se pare că ți-e somn, constată Alex, surprinzând-o că-și înăbușe un căscat. Cred că ar fi bine să mergmm la culcare. Mâine avem multe de făcut.

– Mâine? Sper că nu plănuiești să plecăm undeva?

– Cine a zis că e vorba de vreo plecare?

Sara chicoti și se lăsă purtată în brațe de bărbatul căruia îi încredințase inima.

– Bună dimineața!

Privindu-l pe Alex, Sara avu un sentiment de împlinire când acesta o sărută dimineață.

– La mulți ani! spuse el încet.

– Dar nu e ... Oh, Doamne! Am uitat de ziua mea de naștere! exclamă tânăra femeie privind cu ochi mari portretul de lângă pat, din care figura familiară a Calliei, parcă vie, îi zâmbea discret. Oh, cum...de unde...? Nici nu mai știa ce să spună.

– Ei, a trebuit să fac câteva presiuni asupra pictorului. De obicei nu lucrează atât de repede și nici nu acceptă să facă portrete după fotografii. Ei bine, ce crezi?

– E fantastic! E...mai mult decât puteam spera vreodată să primesc de ziua mea. E cel mai reușit cadou! Când ai dat comandă pentru el?

– Acum două săptămâni.

– Acum două săptămâni? Dar...

– Pentru că nu mai știam ce să fac ca să-ți intru în grații.

– Oh, serios? Dar... de ce?

– Pentru că te iubesc!

Sara îl privi neîncrezătoare și spuse:

– Alex, nu vorbești serios ... Tu nu simți asta!

– Te iubesc și știu că și tu simți la fel, dar ești mai plină de tact decât mine. Și trebuie să-ți spun sincer că dacă nu veneai la mine la birou, nu ți-aș fi spus nimic.

– Când te-ai îndrăgostit de mine?

– Înainte de a ne căsători. Cu siguranță, înainte de a ne căsători. Pentru că în noaptea nunții noastre mi-am dat seama că o să fii o soție grozavă. Iar treaba asta m-a șocat atât de tare, încât n-am știut cum să reacționez.

– Dar înainte de asta, ai știut să-mi spui câteva lucruri urâte, îl apostrofă ea.

– Nu înțelegeam ce mi se întâmplă. Încercam să petrec cât mai mult timp cu alte femei ca să-mi dau seama că de fapt pe

tine te vreau în preajma mea. Dar îți jur că nu m-am atins de niciuna dintre ele.

– Și eu te iubesc! spuse ea, sărutându-i un umăr bronzat.

– Mi-ai arătat asta ieri.

– Ieri?

– Când ai intrat în biroul meu. Mi-ai demonstrat că mă iubești învingându-ți timiditatea.

– Sunt timidă?

– Am fost atât de fericit! Am uitat chiar și de Elise!

– Elise? întrebă Sara, tensionată.

– Aranjasem să mă întâlnesc cu ea în apartamentul meu. Ea urma să aducă portretul.

– Elise?

– Da, ea e pictorul. Poate când vine diseară la petrecere, încerci să-ți revizuiești comportamentul față de ea.

– Ea a pictat portretul? Sara era în continuare uimită.

– Și pentru că ai dat-o afară când a venit aici, am evitat s-o invit acasă, ca să nu mai am discuții cu tine.

– Îmi pare rău.

– Eu și cu Elise suntem foarte buni prieteni, și sper să înțelegi că dacă n-am avut niciodată o relație intimă, înseamnă că n-am dorit treaba asta. Vivien n-o place, dar sper că tu vei fi de altă părere când o vei cunoaște mai bine. Și te rog să nu-i porți pică fiindcă s-a întâmplat să mă gândesc cândva s-o iau de soție ... Când te-a vizitat, a făcut-o pur și simplu fiindcă era

șocată de felul în care mă purtam eu.

– Habar n-aveam de asta și m-am simțit prost când mi-a spus cu ce te ocupai.

– Ea a înțeles în schimb ce se petrecea. Mi-a spus-o aseară, când m-am dus la ea să iau portretul.

– Alex, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Te-am auzit la telefon ieri, când stabileai o întâlnire cu ea.

Alex izbucni în râs.

– De asta ai venit la mine la birou?

– Nu e amuzant! Eram furioasă! spuse tânăra femeie, îmbujorată.

– Să-ți fie învățătură de minte pentru că ai tras cu urechea. Dar trebuie să recunosc că n-aș fi ratat scena aia nici pentru un milion de dolari!

– Mai am un lucru să te întreb, spuse Sara. În legătură cu amantele...

– Amante? Oh, de unde crezi că mai am energie pentru asta?

– Oh, te cunosc și știu că ai energie!

– Energia mea e canalizată doar în relația asta. Știam că o să ne fie bine! Unde o să mai găsesc o femeie atât de cinstită ca tine?

– Să nu-ți bați capul să cauți, îl amenință ea.

– Ce-ai zice dacă ne-am căsători din nou?

– Din nou?

– Ca să facem totul ca la carte ... în fiecare an, de ziua ta.

– În fiecare an?

– Da. Și în fiecare an mă poți șoca așa cum știi doar tu.

– O dată pe an? întrebă Sara, zâmbind poznaș. Oh, cred că sunt în stare de mai mult de atât!

Sfârșit

În curs de apariţie:

748. Iubire interzisă *Susan Oxemberg*

La început Piers Sinclair nu reprezenta nimic pentru Leigh, era doar tatăl prietenului ei, Gavin, iar la prima întâlnire el chiar îi spuse că are părere proastă despre ea. Dar tot întâlnindu-se Leigh își dă seama că s-a îndrăgostit de el. Dar unde va ajunge din cauza asta? Piers era mai matur decât ea, mai sofisticat, mai experimentat. Ea nu avea ce să-i ofere decât dragostea ei - iar el îi arătase foarte clar că nu-și dorește asta...

749. Aleasa regizorului *Rachel Lee*

Claire, tânără actriță, participă la un casting pentru a obține un rol secundar într-un film de epocă. Reușește mai mult decât își propusese, fiindu-i oferit unul dintre cele mai importante roluri secundare. Se îndrăgostește de regizor, la fel cum și acesta se îndrăgostește de ea.

Situația se complică însă din cauza Mariannei, actrița care interpretează rolul feminin principal, fostă iubită a regizorului și star în devenire...

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati nr. 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/2236307.

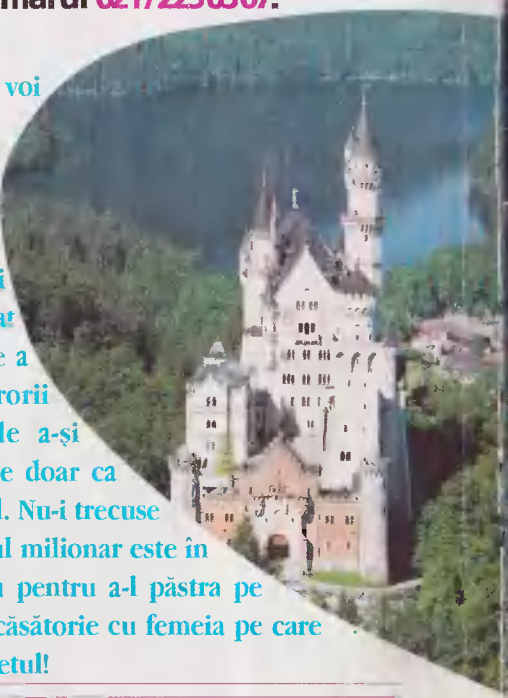

"Voi plăti prețul și mă voi căsători cu tine!"

Cuvintele lui Alex Terzakis i-au tăiat Sarei respirația. Avusese două lucruri în minte când îi propusese acestui bărbat s-o ia de soție: șansa de a răzbuna moartea surorii sale și posibilitatea de a-și crește nepotul. O făcuse doar ca să-l îndepărteze de copil. Nu-i trecuse prin minte că nesuferitul milionar este în stare de orice sacrificiu pentru a-l păstra pe micutul Nicky, chiar o căsătorie cu femeia pe care o disprețuia din tot sufletul!

THE BEST

ISBN: 978-973-580-367-4

PRET: 8 LEI